XXIV. évfolyam, 44. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. október 31

Ludas Matyi

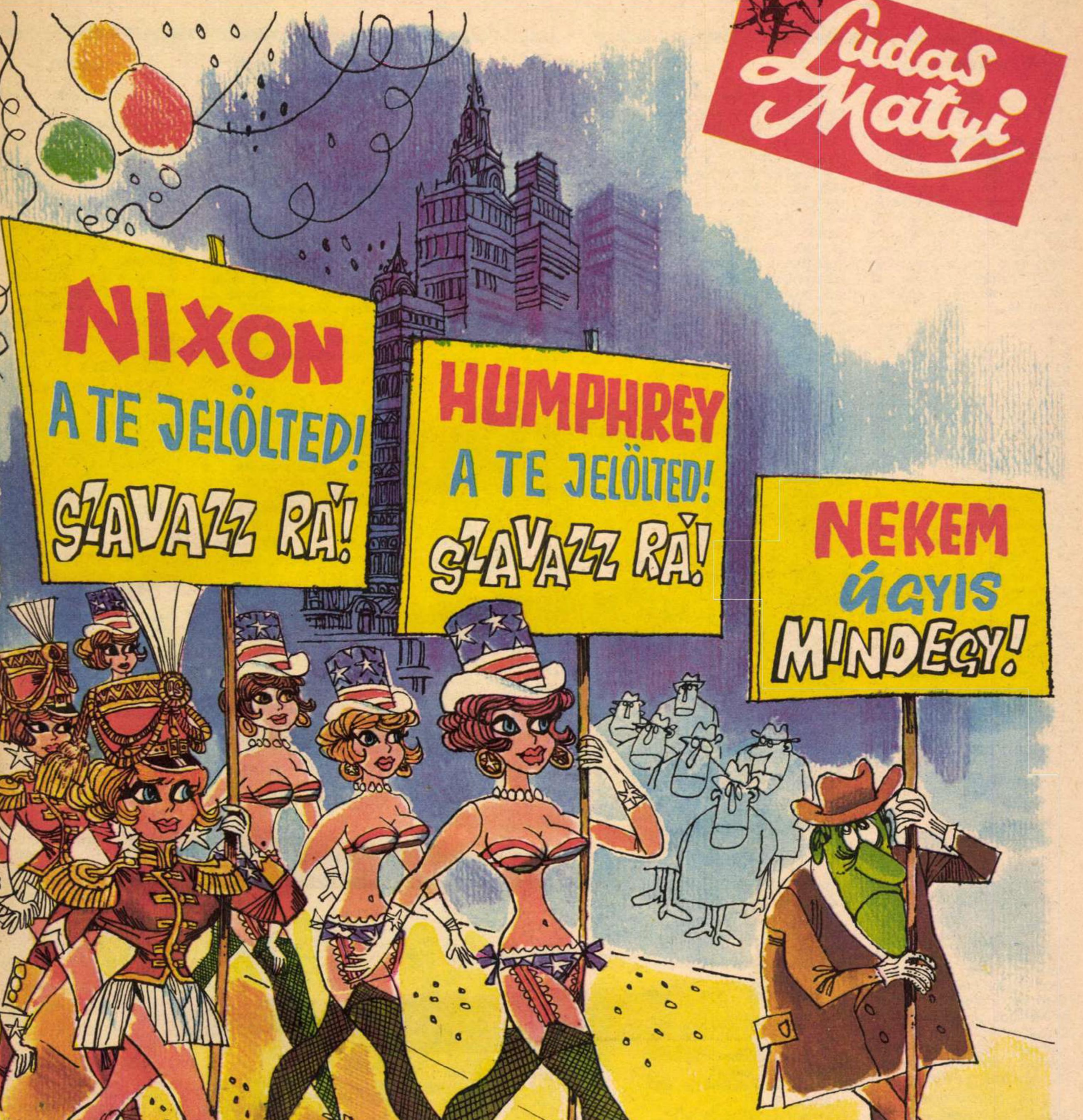
NIXON
A TE JELÖLTED!
SZAVAZZ RÁ!
HUMPHREY
A TE JELÖLTED!
SZAVAZZ RÁ!
NEKEM
ÚGYIS
MINDEGY!

Endrődi István rajza

VÁLASZTÁSI PROPAGANDA

KEDVES LUDAS!

KÉT KÉRDŐJEL

①

Tíz éve lakom családommal a főváros XIV. kerületében, a Gyarmat utcában, és ez idő alatt egyszer sem hívtak bennünket tüdőszűrésre. A házban és a környéken lakókat sem. Két évvel ezelőtt levélben érdeklődtem a tanács egészségügyi osztályán, hogy mi miért maradunk ki ebből a fontos vizsgálatból? Választ nem kaptam. Egy hónappal ezelőtt, ugyancsak levélben, az Egészségügyi Minisztériumban tettem panaszt.

Választ ugyan innen sem küldtek, de tegnap egy „Idéző”-t hozott a postás, miszerint ekkor és ekkor, itt és itt jelenjünk meg, mert: „A szűrővizsgálat kötelező, amit a 42/1960. sz. Kormányrendelet és a végrehajtására kiadott 9/1960. Eü. M. sz. rendeleti utasítás ír elő.”

A záradékban pedig az áll, hogy aki a szűréstől igazolatlanul távol marad, szabálysértést követ el és 3000 forintig terjedő pénzbírsággal büntethető.

A szűrésre természetesen elmegyünk, örülök, hogy rendeződött ez a probléma, de azért kíváncsi vagyok: szabálysértésnek minősül-e és hány forint a pénzbírság azért, amiért az arra hivatott egészségügyi hatóság egy évtizeden át megfeledkezett a fent idézett kormányrendelet és minisztériumi utasítás végrehajtásáról?

②

Környékünkön az utóbbi néhány év alatt gyors ütemben egy sereg kis közértet és egy nagy üvegvisszaváltó boltot szüntettek meg. A Thököly úton és a Bácskai utcában kettőt-kettőt, a Gyarmat utcában hármat. Az üzlethelyiségekből nyomtatványtárak és raktárak lettek.

Ezért aztán a megmaradt három közértben — üvegvisszaváltás csak kettőben van —, állandósult a sorban állás, a tolongás, a zsúfoltság, napirenden a veszekedés.

Ez kinek jó?

Cserey György,
Bp. XIV., Gyarmat u. 47/49.

S. O. S.!!! SZÖKIK A VÍZ!

Az Ady Endre és a Tópart utcát közművesítették már, de van néhány ház (Ady utca 29—39, Tópart utca 14—18), amely a közmű áldásaiból eddig kimaradt. A tanácstól már régóta kérjük, hogy bennünket is kapcsoljanak be a városi vezetékbe, de eddig csak ígéretet kaptunk. Házi vízvezetékeinket saját kútjainkból vagyunk kénytelenek táplálni. Amikor van bennük víz! Mert ha az Öreg-tó vizét leeresztik, akkor a mi kútjaink is kiapadnak. Így jártunk az idén is: október 2-án eltűnt kútjainkból a víz, „kiitta” belőle az Öreg-tó. Most már igazán nagyon aktuális lenne, hogy a városi tanács véglegesen megoldja a mi problémáinkat is. Víz nélkül mi sem maradhatunk!!!

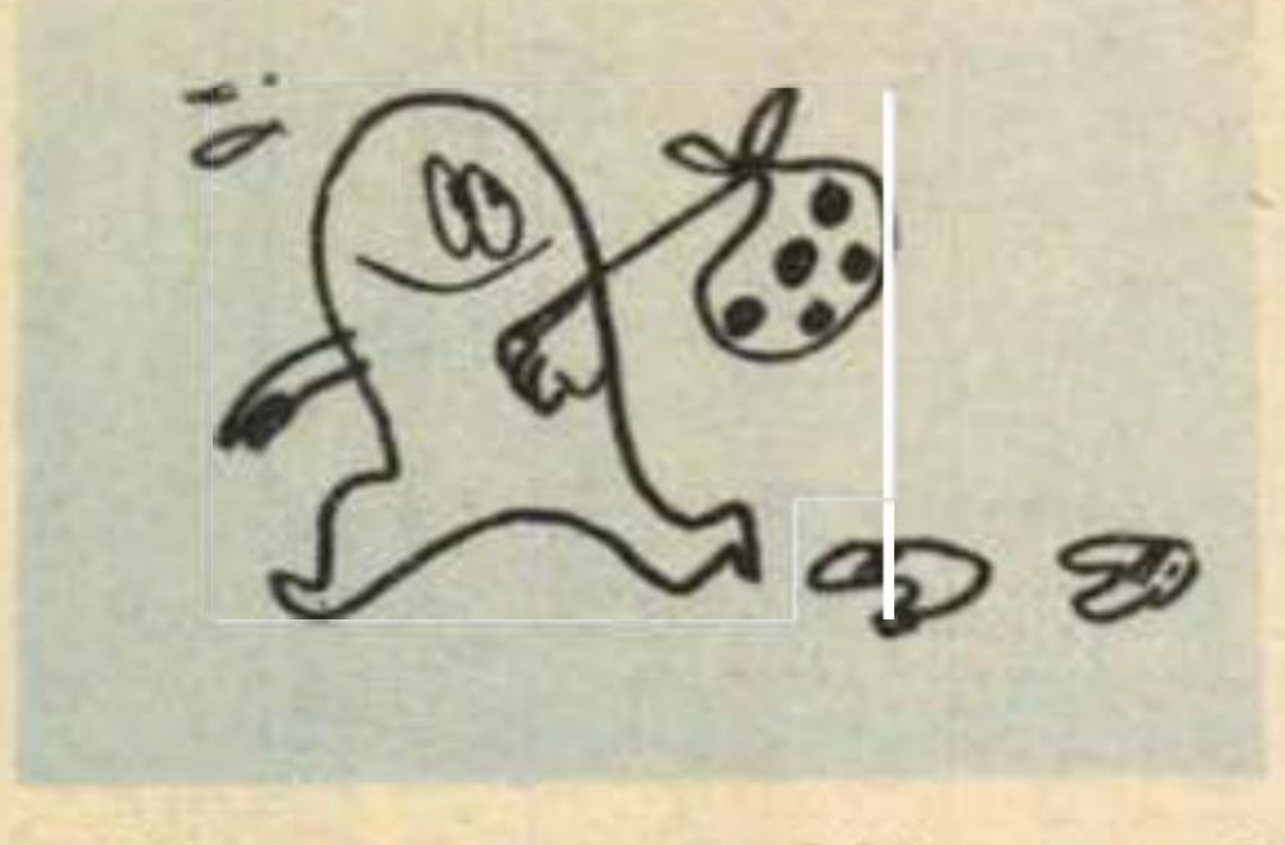

Dr. Tornyos Éva főorvos,
Tata

VERSES PANASZ VETŐGÉP-ÜGYBEN

Agrókerhez kéne menni.
Vetőgépet kéne venni,
Vigyázz, téesz, ilyet nem kapsz,
Vetéstervvel hoppon maradsz!

Négy Agrókert felkerestünk,
Vetőgépet így sem leltünk.
Azt mondták, hogy jövőre lesz —
Vetéstervünk, veled mi lesz?

Ludas Matyi, legyél velünk:
Vetőgépet szerezz nekünk,
Ne mondd azt, hogy jövőre lesz —
Ha nem vetünk, kenyér sem lesz!

Sipos Ede
főkönyvelő
Sarkad, Haladás Tsz

IMPORT

Az alábbi viccecske jugoszláv importból származik:

Megáll a vendég a szállodai portás előtt, s megkérdi:

— Mi az ára egy szobának?

— Harminc vagy ötven dínár.

— Mi a különbség a kettő között?

— Az egyikben van tévé, a másikban nincs!

— Jó lesz nekem a tévé nélküli is!

A portás vállat von:

— Kérem... Az a drágább!

V. I., Szeged

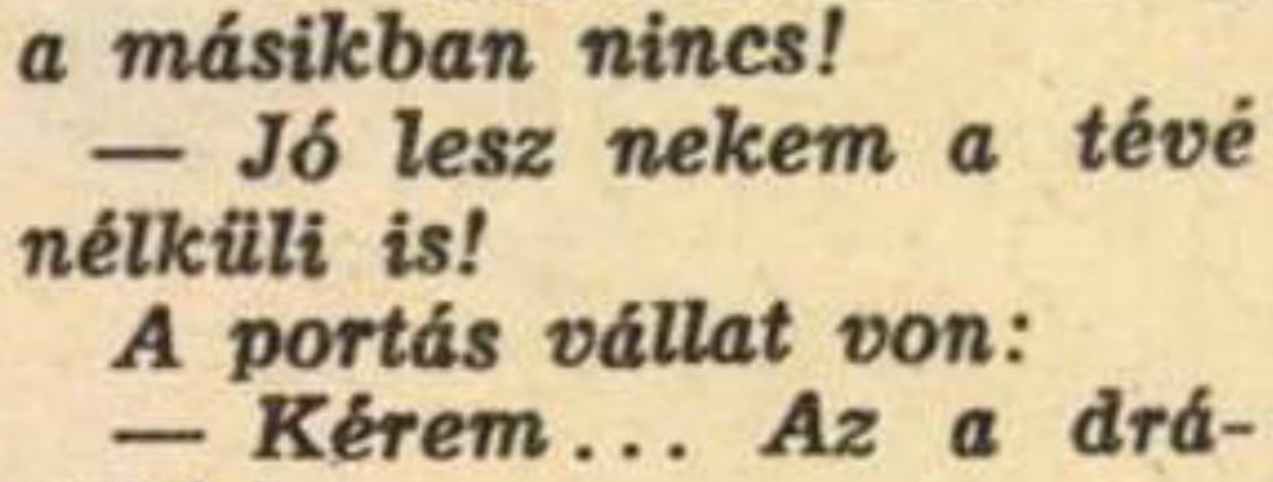

KÓDEXMÁSOLÓK

Középkori kódexmásoló műhelyre emlékeztet kisded otthonom mostanában. Családom tagjai elmélyülten másolgatják a gimnáziumok III. osztálya számára rendszeresített 10.300 számú magyar irodalomtörténet-könyvet. Leányom ugyanis Székesfehérvárott, a Teleki Blanka Gimnáziumban tanul, és sok más társával egyetemben mindeddig még nem kapott az említett tankönyvből. Így aztán, hogy lépést tarthasson a többiekkel, egy szerencsés iskolatársától kéri kölcsön alkalmanként a könyvet, amelyet mi gondos, kalligrafált írással, tetszetős iniciálékkal kimásolgatunk. Elképzelünk ennél jobb szórakozást is...

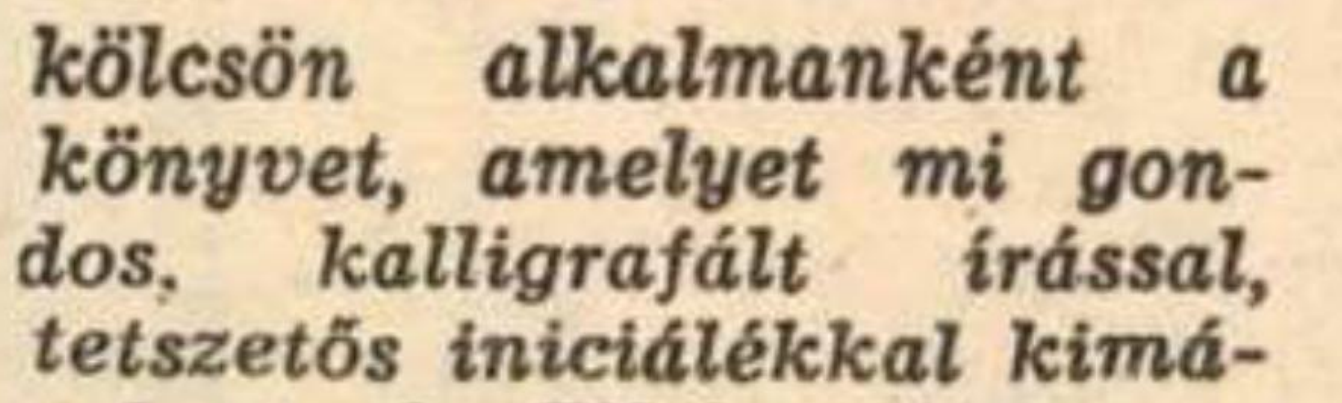

Szabó Tibor, Gárdony

A TONHAL FELE

Teljesen egyetértünk a Ludas Matyi ama javaslatával, hogy árusítsanak tejfölt egydecis poharakban, túrót pedig negyedkilós tasakokban is. És ha lehetne még egy javaslatot hozzátenni: tonhalból is legyen negyedkilós csomag! Egy-két tagú családoknak az is éppen elegendő lenne.

L. Gy.
Bp. XII., Zólyom-lépcső

FOTÓZZON A LUDASNAK!

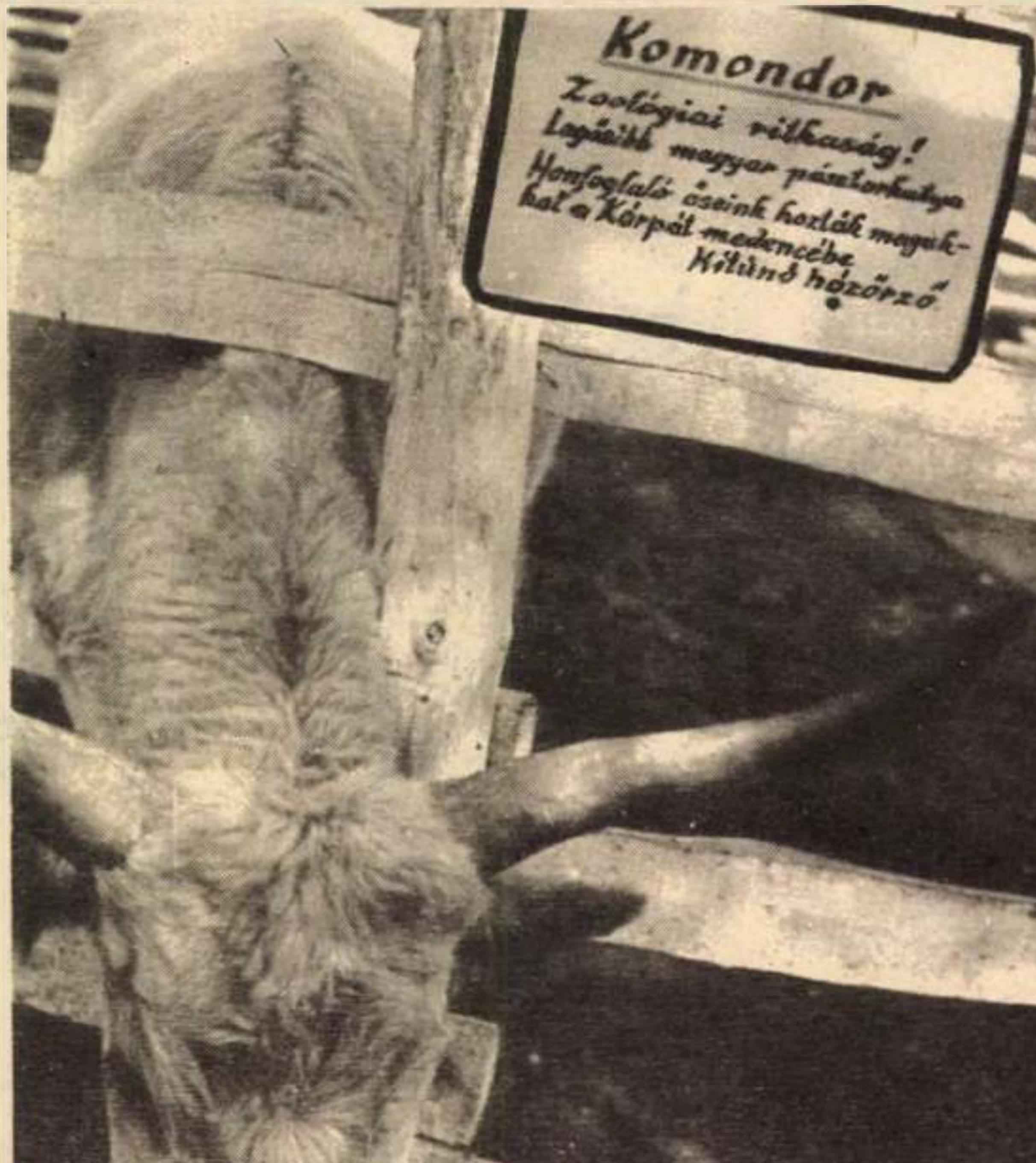
Komondor
Zoológiai ritkaság!
Legősibb magyar pásztorkutya
Honfoglaló őseink hozták magukkal a Kárpát-medencébe
Kitűnő házőrző

„Zoológiai ritkaság” a veszprémi állatkertben

(Molnár Györgyi, Budapest)

PORTÓ

Pesten lakó barátom szabályos, e célra szolgáló postai nyomtatványon értesített róla, hogy megváltozott a telefonszáma. Az értesítésre azt is rányomtatták, hogy 20 filléres bélyeget kell ráragasztani. Barátom így is tett, az értesítésért mégis portót kellett fizetnem. Most már nagyon kíváncsi volnék, melyik postai szerv nem ismeri a saját díjszabását: az-e, amelyik a szöveget kinyomatta, vagy az, amelyik a lapot megportózta? Csak elvből kérdezem, nem a 20 fillér miatt!

V. H. I., Budapest

KORKÉRDÉS

Segíts nekem kinyomozni, kedves Ludas, hogy miért fiatalították meg Gorkijt és Solohovot, és miért öregítették meg Szimonovot az általános iskola VIII. osztályos irodalomkönyvében? Szerintük ugyanis Gorkij 1869-ben, Solohov 1909-ben, Szimonov 1913-ban született. A IV. gimnazisták irodalomkönyve szerint Gorkij születési éve 1868, Solohové 1905, Szimonové 1915. Hol itt az igazság? Melyik adatot biflázza be a szegény diák?

Cimer Gizella
Ászár

VILÁGOS VÁLASZ

Két ízben szóvá tettük lapunkban az érd-parkvárosiak villanypanaszát.

Most világos választ kaptunk ez ügyben a Pest megyei Tanács tervosztályától. Közölték, hogy a megyei tanács újabb két és fél millió forintot utalt ki az érdieknek a megyei fejlesztési alapból. Ebből az összegből húsz kilométernyi villanyvezetéket lehet megépíteni. Így remélhetőleg 1969 végére villany világít majd minden házban Érd belterületén.

VONATOT KÉR A MÁSODIK MŰSZAK

Újszászról és Zagyvarékasról nagyon sokan járunk Szolnokra dolgozni, két műszakban. A második műszak 22 órakor ér véget, de vonatot csak hajnalban, 1 óra 20 perckor kapunk, addig az állomáson kell rostokolnunk. Hiába lakunk csak 18—20 kilométerre a munkahelyünktől, mégis csak négy óra múlva érkezünk haza. Ha viszont a csaknem 100 kilométerre levő fővárosba járnánk dolgozni, műszak után két órával már otthon lehetnénk.

Kedves MÁV, hallgasd meg végre sorozatos panaszainkat, segíts ezen a lehetetlen helyzeten!

Kókai Jánosné és társai
Újszász

BIZTOS JEL

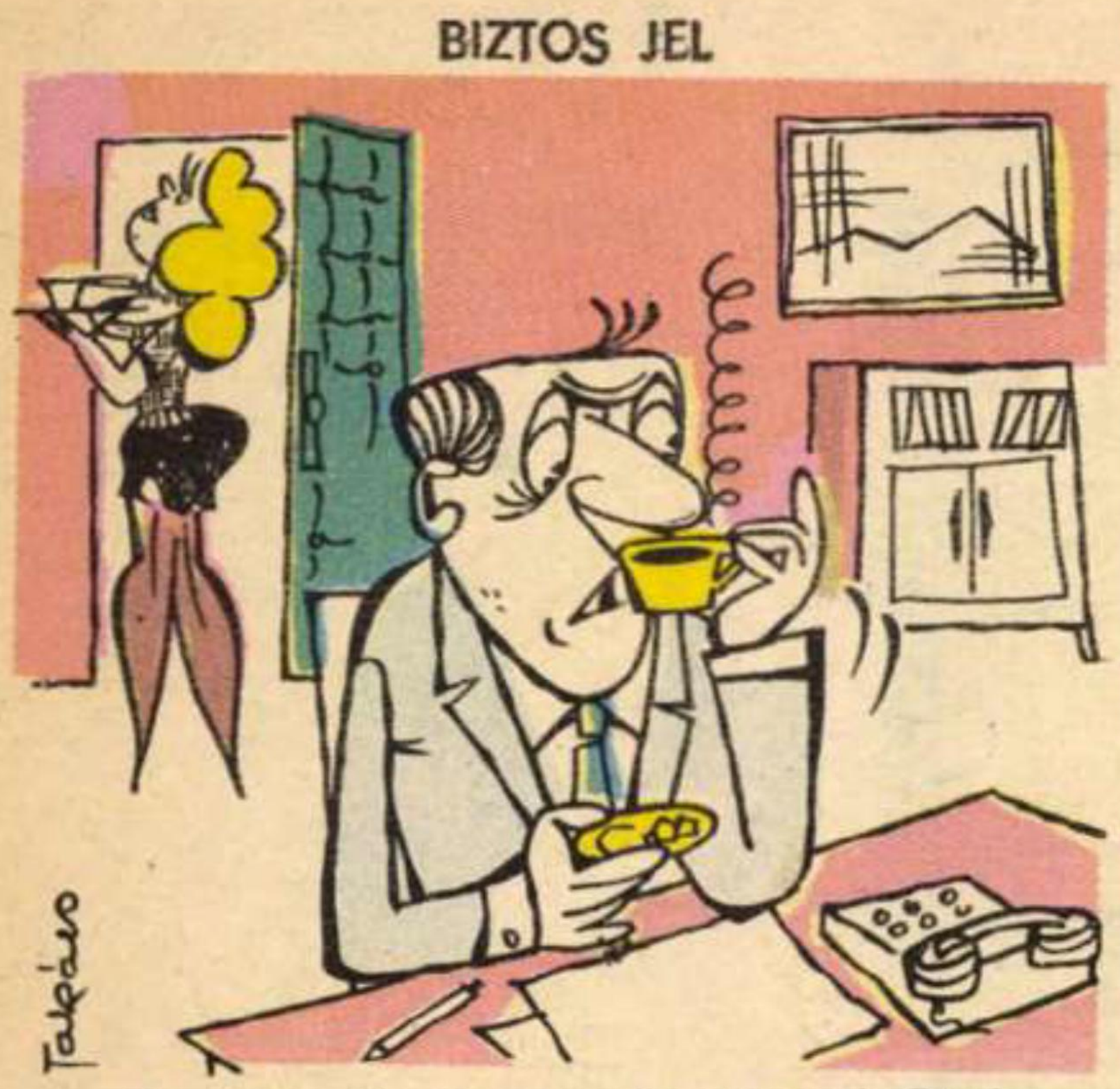

– Úgy látszik, le fognak váltani! Gizike egyre rosszabb kávét főz nekem!

GÉPESÍTÉS

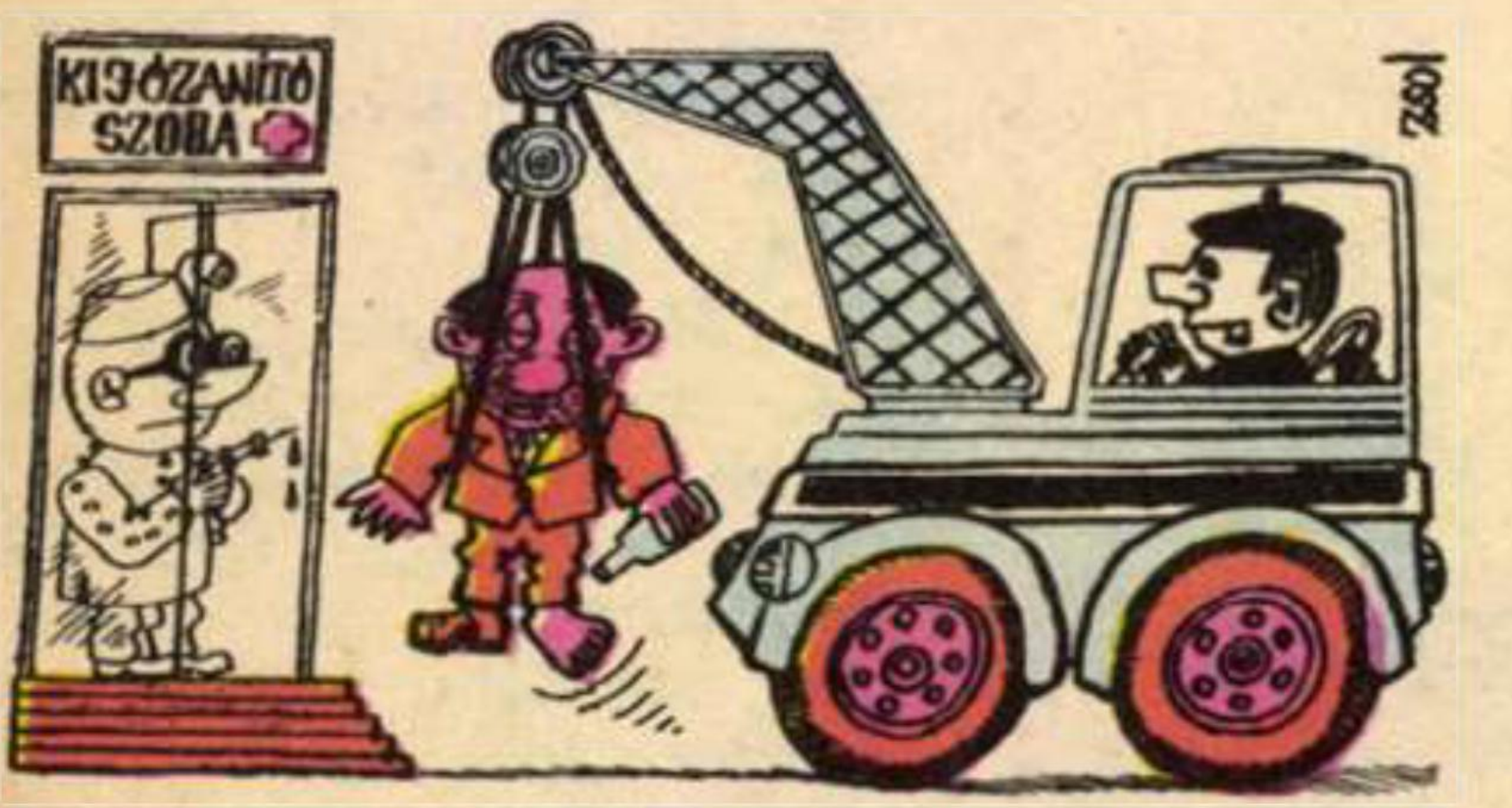

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Miért vagy olyan szomorú? — kérdi Kissnétől a barátnője.

— Az a gyanúm, hogy a férjem el fog válni tőlem.

— Miből gondolod?

— Abból, hogy tegnap bemutatta a legjobb barátját, a Révészt.

— Na és, ez még nem válóok...

— Nem válóok? Tudod te azt, hogy ez a Révész milyen jóképű férfi?!

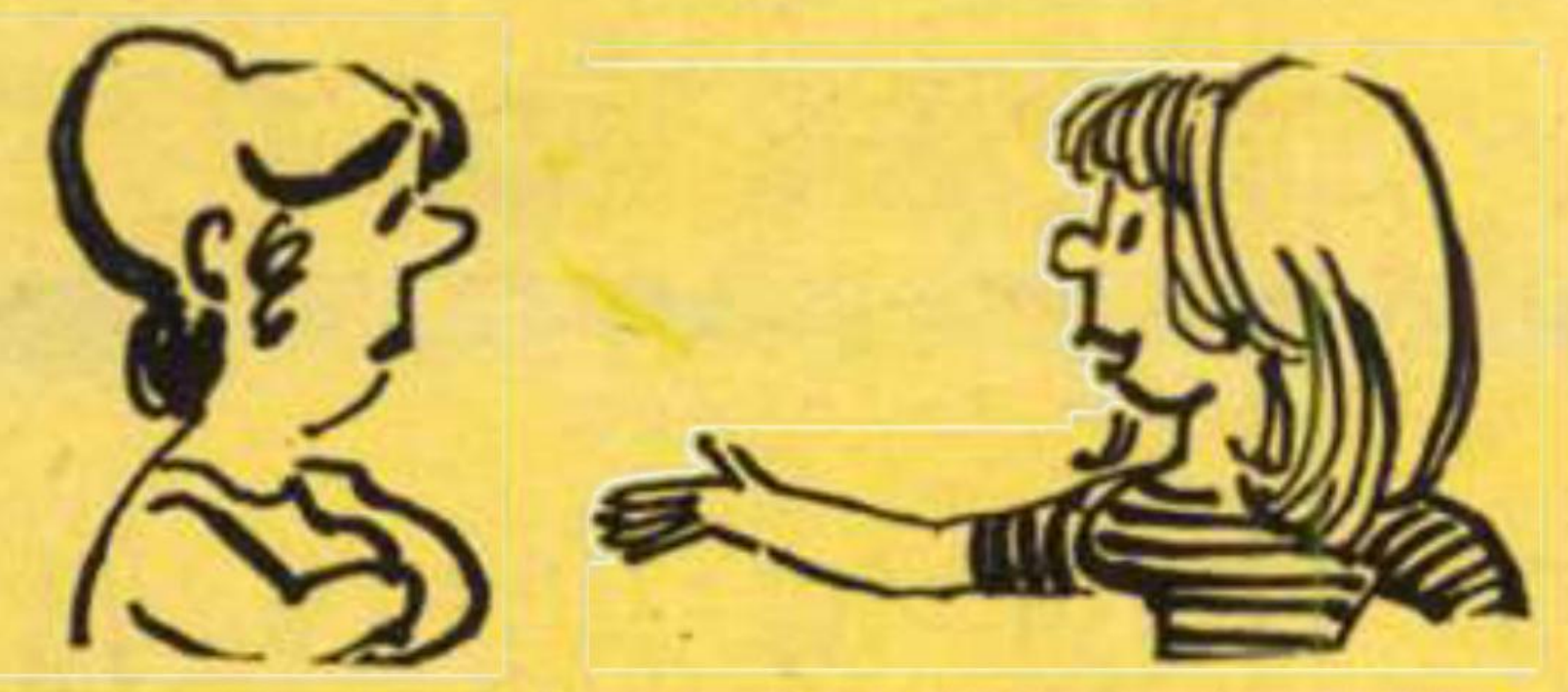

A hetvenéves Kovács azt kérdi a húszéves Gizikétől:

— Mondja, Gizike, végig tudná élni az életét egy hetvenéves emberrel?

Gizike rövid gondolkozás után így felel:

— Az enyémet nem, de az övét igen.

KÖZVÉLEMÉNYKUTATÁS AZ USA-BAN

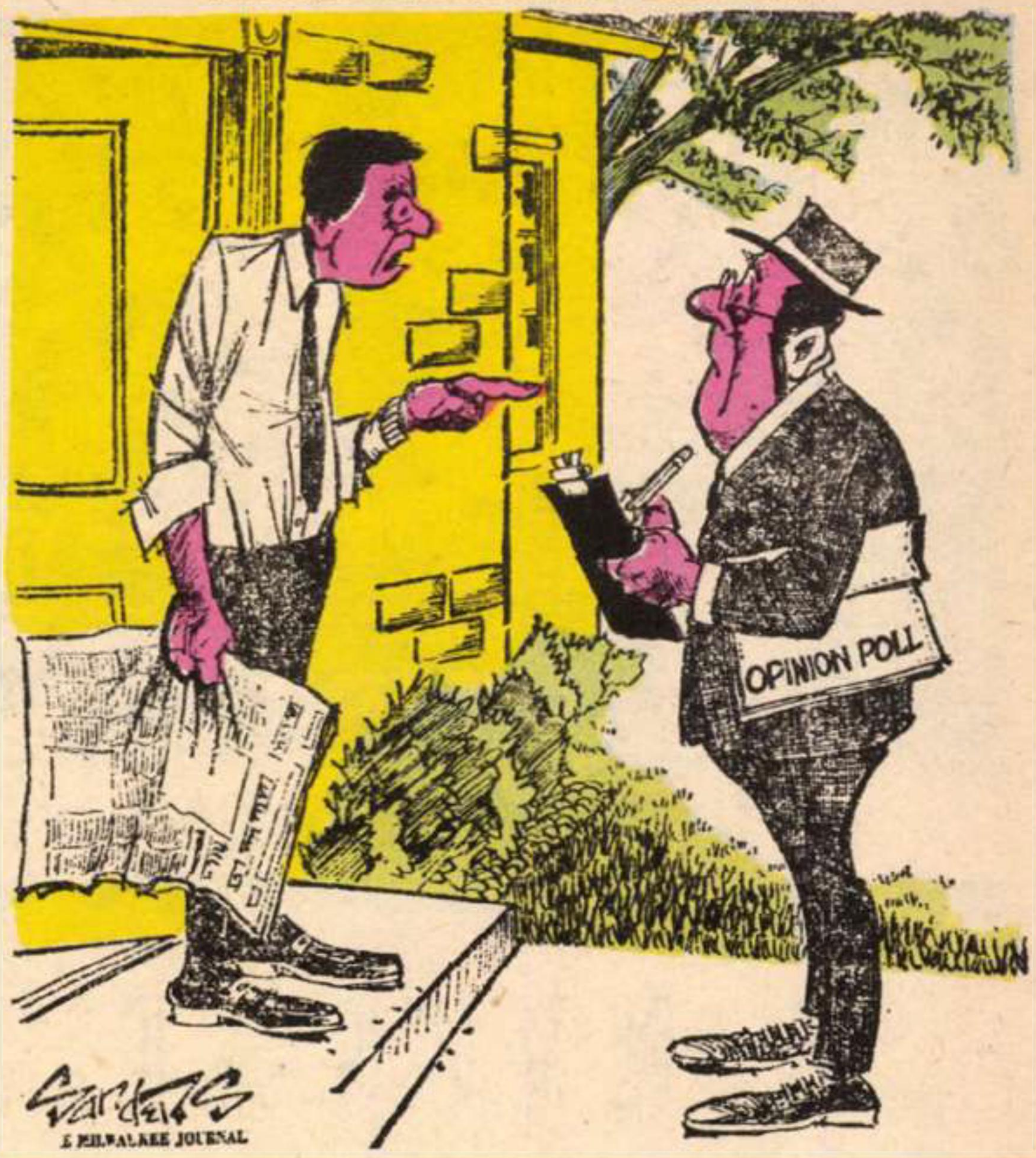

– Vegye tudomásul, hogy 50 százalékig Nixon-ellenes, 50 százalékig Humphrey-ellenes és 100 százalékig Wallace-ellenes vagyok! Most aztán értékelje, ahogy tudja...

(A párizsi „International Herald Tribune”-ból)

SZEGÉNY, SZEGÉNY ASSZONY!..

(EGY FÉRFI EMLÉKIRATAIBÓL)

Soha nem voltam rendszerető ember, pontosabban soha nem bántott a rend, a tisztaság magam körül, ha éppen úgy támadt az a rend, hogy abban nekem semmiféle szerepem nem volt. Az viszont bizonyos, hogy semmi érzékem nincs ahhoz, hogy a tőlem független erők által némelykor körülöttem keletkezett rendet megtartsam, vagy pláne, hogy vigyázzam is. A szemetelést és a ruházat lepecsételését éppolyan természetes emberi funkciónak tudtam be, mint az alvást, vagy a táplálkozást. Ezért, midőn negyedik feleségem, Lenke, otthonunk küszöbét átlépve, a küszöböt nyomban lúgos-vizes kefével sikálni kezdte, éreztem, hogy ennek az asszonynak is sok szomorúságot fogok okozni.

Lenke ugyanis elhatározta, hogy rendbehozza a házam táját, s más embert fog faragni belőlem. „Majd meglátod”, mondta, „hogy milyen másképpen fogod magadat érezni itthon, rend és tisztaság között”

Már az első reggelen nem találtam a cipőmet, melyet este az ágyam előtt lerúgtam. Helyette egy felesleges papucs hevert ottan, elindultam tehát mezítláb, hogy megkeressem a cipőmet. Ekkor szólt rám először Lenke, ez volt a jó reggelt hozzám, hogy nem azért tette oda a papucsot, hogy ne lépjek bele, hanem hogy abban menjek a cipőmért, melyet a fürdőszobában találhatok meg a tisztító-felszerelés mellett. Miután napok óta nem esett az eső, szikes és mocsaras helyeken nem jártam, így cipőm nem szorult tisztításra, mindjárt beleléptem és csúnyán felsértettem a lábam nagyujját, mert a cipő orrában egy rejtett sámfa volt elhelyezve. Persze a papucsot otthagytam a cipő helyett, ezért azután vissza kellett mennem a fürdőszobába, majd egy partvis nyelével ki kellett piszkálnom az ágy alól, ahová berúgtam, mert előzőleg kilátszott az orra.

Hogy levezessem azt a nyugtalanságot, melyet a cipő felvétele vont maga után, cigarettára gyújtottam, s a gyufát egy hamutartóba helyeztem, mert, mint mondtam, nem idegenkedem attól, hogy rendes legyek. Lenkém azonban felállt a reggelije mellől, s a hamutartóba helyezett gyufaszálamat egy másik hamutartóba tette át, melyben már volt két elhasznált gyufa.

Hangos jelenet csupán akkor tört ki közöttünk, midőn — magam is a reggelihez ülve — zsemlémet szokás szerint megropogtattam az ujjaim között, s a ropogtatás által lehullott prézlit ösztönösen lesepertem a nadrágszáraimról. Lenkém ekkor ingerülten kiáltotta felém, hogy nem fog egész nap takarítani utánam!

Éreztem, hogy most mindjárt tisztázódni fog egy csúnya félreértés, melytől Lenke nyomban mosolyra fog derülni. Ezért megsimogattam a haját, őszintén kijelentve, hogy sohasem kívántam tőle, hogy takarítson utánam, s hogy ezt a morzsázást is például észre sem vettem volna, hogyha ő nem említi meg. Lenkém azonban erre még ingerültebben nézett végig rajtam, s becsapta a szobám ajtaját maga után.

Nyugtalanul mentem el hazulról, sietve mentem délután haza. Lakásomba belépve magam is meglepődtem azon, hogy milyen rendet és tisztaságot találtam, s keresni kezdtem Lenkét, hogy megdicsérjem érte. Egy szekrény alatt találtam meg, onnan szólt ki, hogy e szekrények alja negyven év óta nem látott porrongyot. Ami bizonyosan igaz lehetett, mert én mostanáig nem is gondoltam volna arra, hogy egy szekrényt alulról is lehet portörülni. Lelkesedésemben elhatároztam, hogy a kedvében járok, hadd lássa meg bennem a jó szándékot, s magam is rendet csinálok az íróasztalom fiókjaiban. Sajnos, amikor a legnagyobb fiókot kiborítottam az asztalra, mindenféle hulladék gurult szerte belőle, s ráadásul a szivaromat — már a görcsös igyekezet okozta szorongás miatt is — valahová letettem, s most nem találtam sehol sem, eltitkolni pedig nem mertem Lenkém előtt, hogy valahol ég, s én nem tudom, hogy hol. Szegény Lenkém egészen kivetkőzött magából, disznónak nevezett, akivel egyszerűen nem lehet együtt élni.

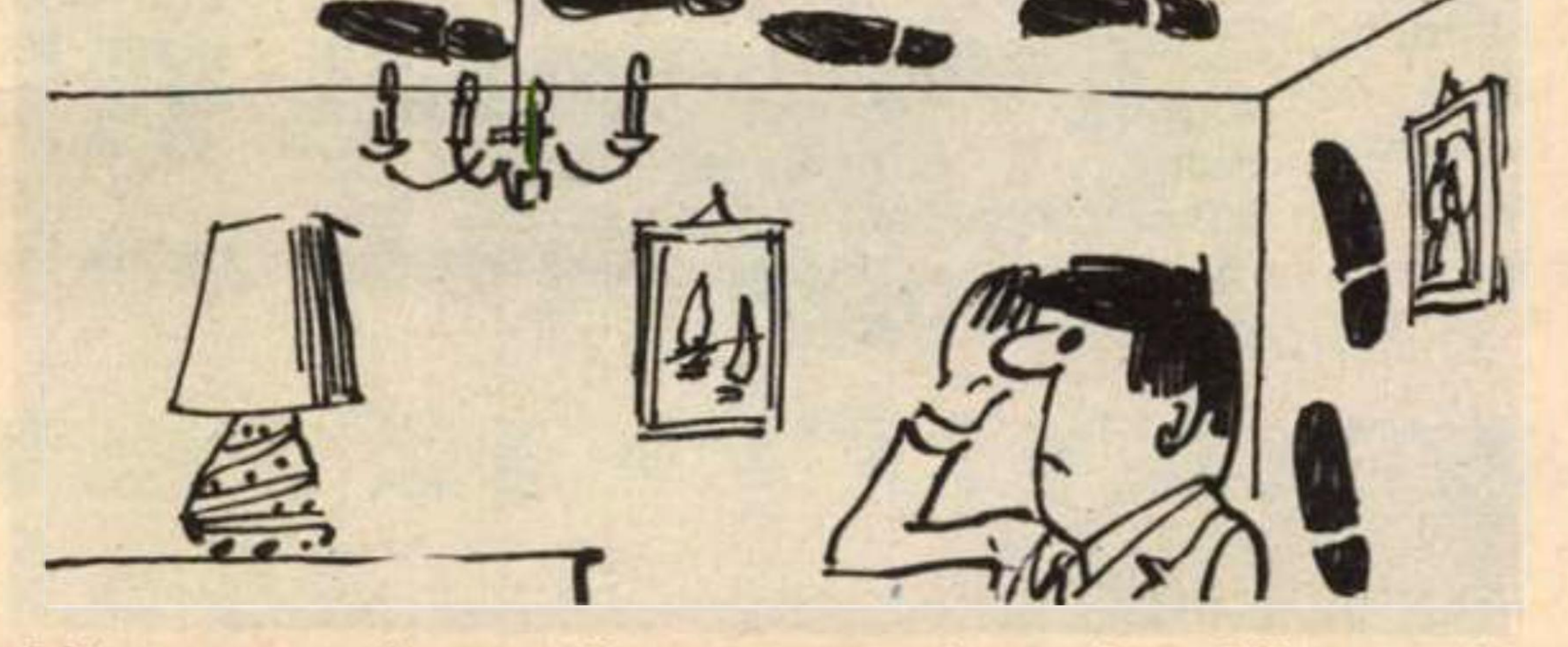

Szorongva jártam-keltem a lakásban, éreztem, mint idegenülök el gondosan ápolt otthonomtól. Meghitt bútoraim elfordultak tőlem, bátortalanul üldögéltem a székek szélén, vízióim támadtak: a mennyezeten sáros lábnyomaimat véltem látni, olvasólámpám ernyőjének feszes vigyázz-állásban tisztelegve, jelentést tettem. Elkóboroltam hazulról, köztereken gyújtottam rá, de Lenkém idegei is tönkrementek. Nem takarított, nem mosogatott, órákon át csak ült a heverőjén, némán nézett maga elé. A cigarettavég kihullott ujjai közül a szőnyegre: észre sem vette. A tegnap levetett zoknim ott hevert ágyam lábánál, a papucsom pedig nem volt sehol, mintha sohasem lett volna papucsom. A szívemet valami nagy melegség kezdte átjárni, amint körülnéztem szobámban. Kíváncsi voltam, helyén van-e a könyvem, melyet este olvastam. A helyén volt: a földön, ágyam fejénél! Aznap el sem mentem már hazulról, hosszú napok után ismét rátaláltam otthonomra! Nadrágban hevertem el az ágyamon, s a kávéfőzőből a zaccot virágcserepem tányérjába kapartam ki.

Másnap, munkám végeztével, egyenesen siettem haza, eszembe sem jutott, hogy ne menjek haza. Lenkém nem szólt egy szót sem, de láttam a tekintetén: örül és észrevette, hogy megváltoztam. Füstfelhőbe borult a lakás, teliszivaroztam valamennyi hamutartót, dolgozni kezdtem. Félszemmel oda-odapillantottam Lenkémre: már nem ült némán, a semmibe küldött tekintettel, sőt elevennek látszott, jött-ment a lakásban, rámosolyogtam. Lenkém erre egy pillanatra hozzámbújt, s így szólt:

— Olyan boldog vagyok, hogy itthon vagy velem. Majd meglátod, hogy nem is fogsz elkívánkozni hazulról! Olyan borzasztó volt napokig! Már azt hittem, hogy nem szeretsz!

A szemében még egy könnycsepp is megcsillant, de ez az öröm csillogása volt. Vidáman állt fel mellőlem, s egy perc múlva riadtan eszméltem fel a munkámból: hangos búgással megszólalt mögöttem a porszívógép. Lenkém visszanyerte a lelki egyensúlyát, röpködött a szobában, úgy takarított. Nagy nyugtalansággal fedeztem fel, hogy hozza a kezében a papucsomat.

Őszintén sajnáltam szegényt ebben a pillanatban...

Somogyi Pál

ROSSZ JÁRMŰRE SZÁLLT

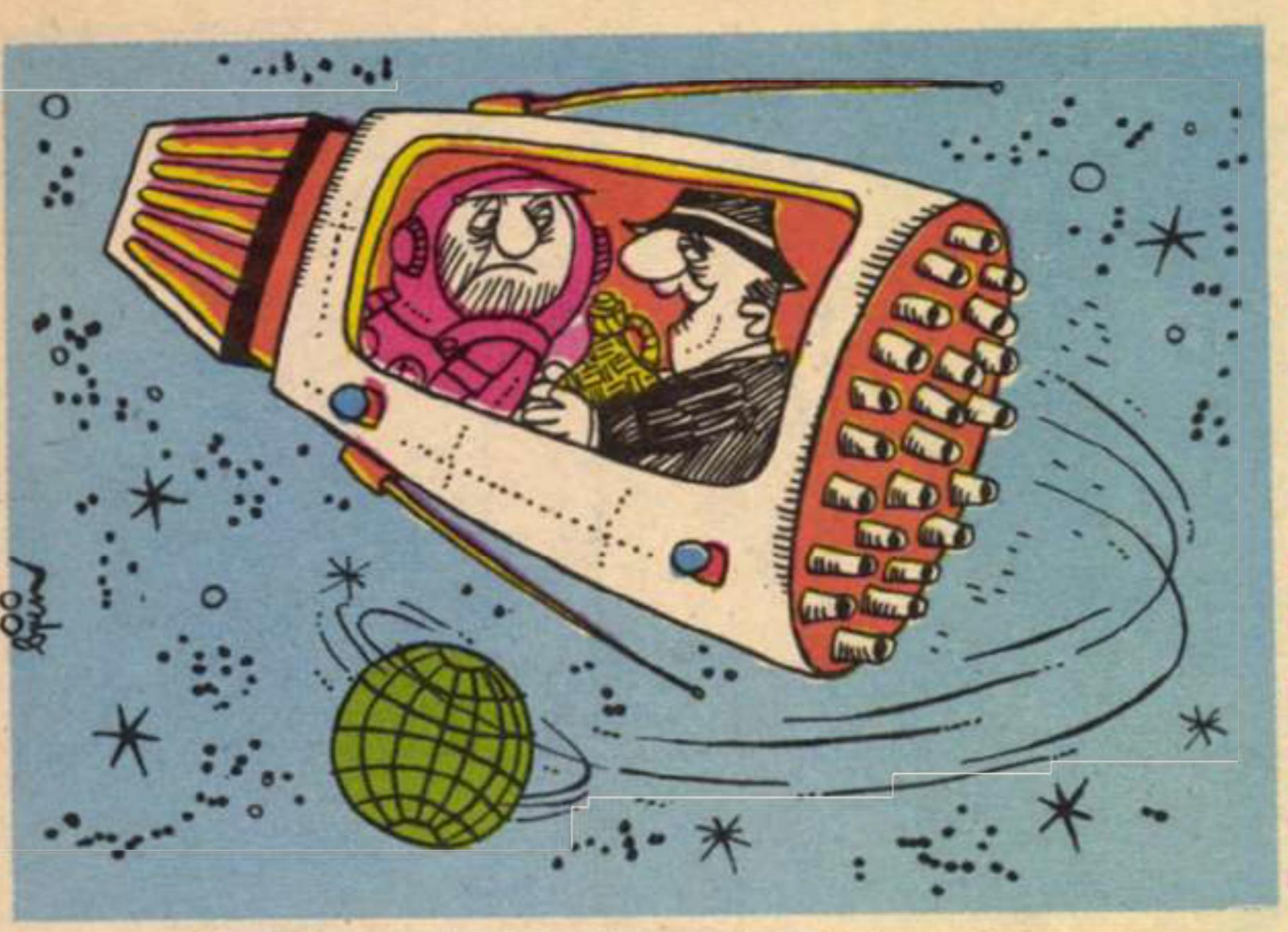

– Tessék mondani, mikor érünk Balmazújvárosra?

ISMÉT FILMET FORGATNAK A BUDAPEST SZÁLLÓBAN

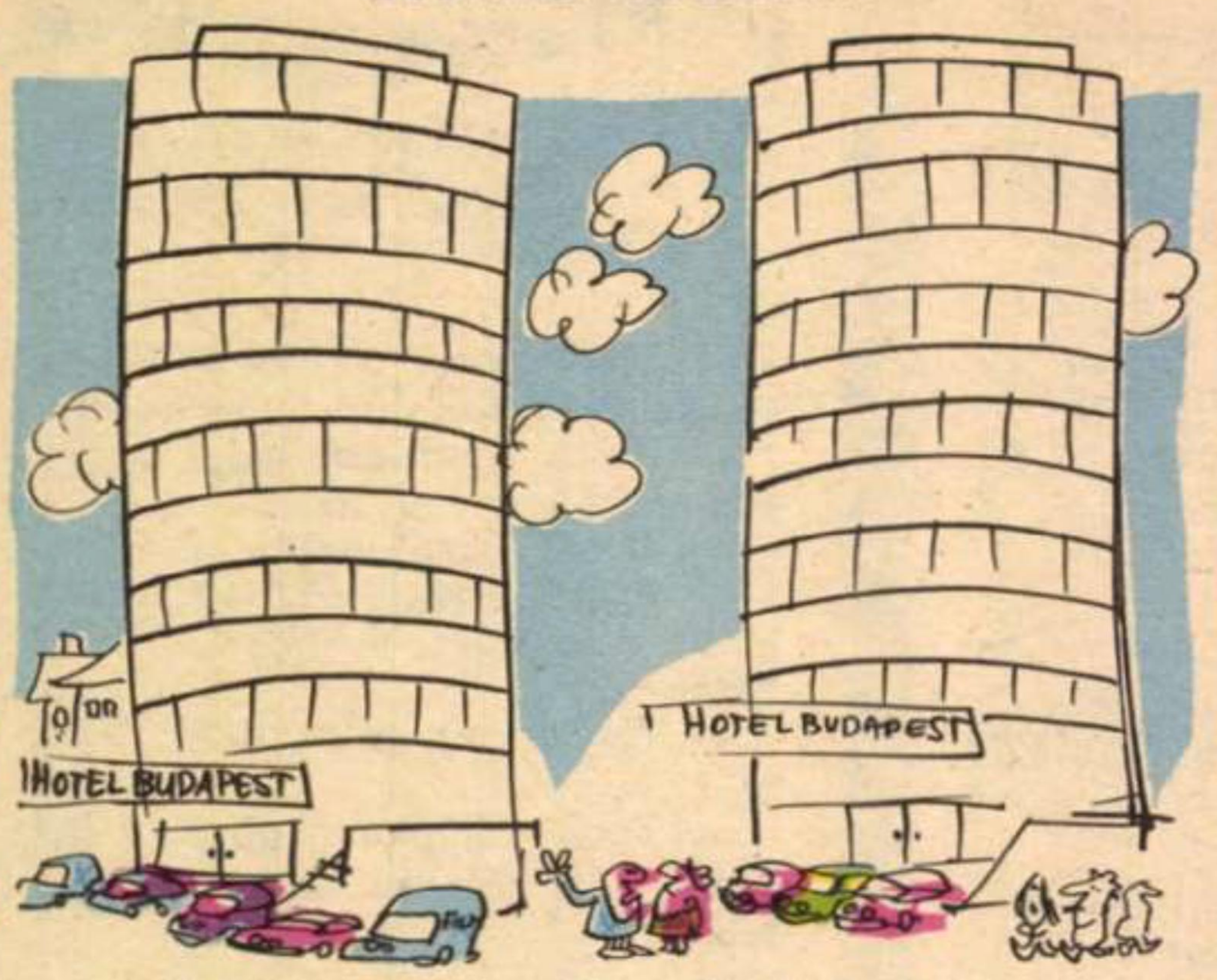

– Építettek egyet a filmeseknek is, hogy ne zavarják a szálloda forgalmát.

A NYUGAT AZ NYUGAT...

Azt olvastam az újságban, hogy nemcsak nálunk telepítik ki vidékre az üzemeket, hanem Angliában is. Még adókedvezményben is részesítik a Londont elhagyó gyárakat. Abban reménykedem, hogy az újságcikk hatására most már gyors ütemben kitelepítik a gyárakat Budapestről. Még talán többet is, mint kellene. De lehet, hogy hiába reménykedem. A jó példa nem mindig hat nálunk: a magyar vállalatok, amennyire csak lehetett elodázták eddig a kitelepítést, bár biztató jelnek számít, hogy megélénkült a gyárkitelepítési *vita*.

Szerintem alaposan meg kellene fontolni, hogy tulajdonképpen mit *dicsérjünk* Nyugatról, hogy nálunk ne csinálják és mit *szidjunk* ugyancsak Nyugatról, hogy nálunk csinálják.

Mert például: valamikor szidtuk a coca-colát. Azóta valósággal nemzeti italunkká vált, még azzal sem törődünk, hogy ennek milyen súlyos következményei lehetnek: talán még az Erdei bambi-t is hűtve szolgálják fel vendéglőinkben és cukrászdáinkban... Helytelenítettük a farmernadrág viseletét. Iparunk azóta már bőven gyártja, kereskedelmünk pedig forgalomba hozza a magyar farmert, hátul a zseb fölött felvarrt, angol feliratú, rikító címkékkel. Ócsároltuk a sztriptízt, mint a nyugati világ erkölcsrontó termékét, de már akkor is egy kicsit fél szemmel odasandítottunk: bár nekünk is lenne már legalább egy valódi sztriptízünk. Azóta már van nekünk több is, hála istennek. Valódi magyar. Igaz, nem tudjuk még olyan tökéletesen csinálni, mint mondjuk — Párizsban. Jó az, ha átvesszük a jót, még ha szidjuk is!

Ám erről nekem egy korszakalkotó ötlet jutott az eszembe.

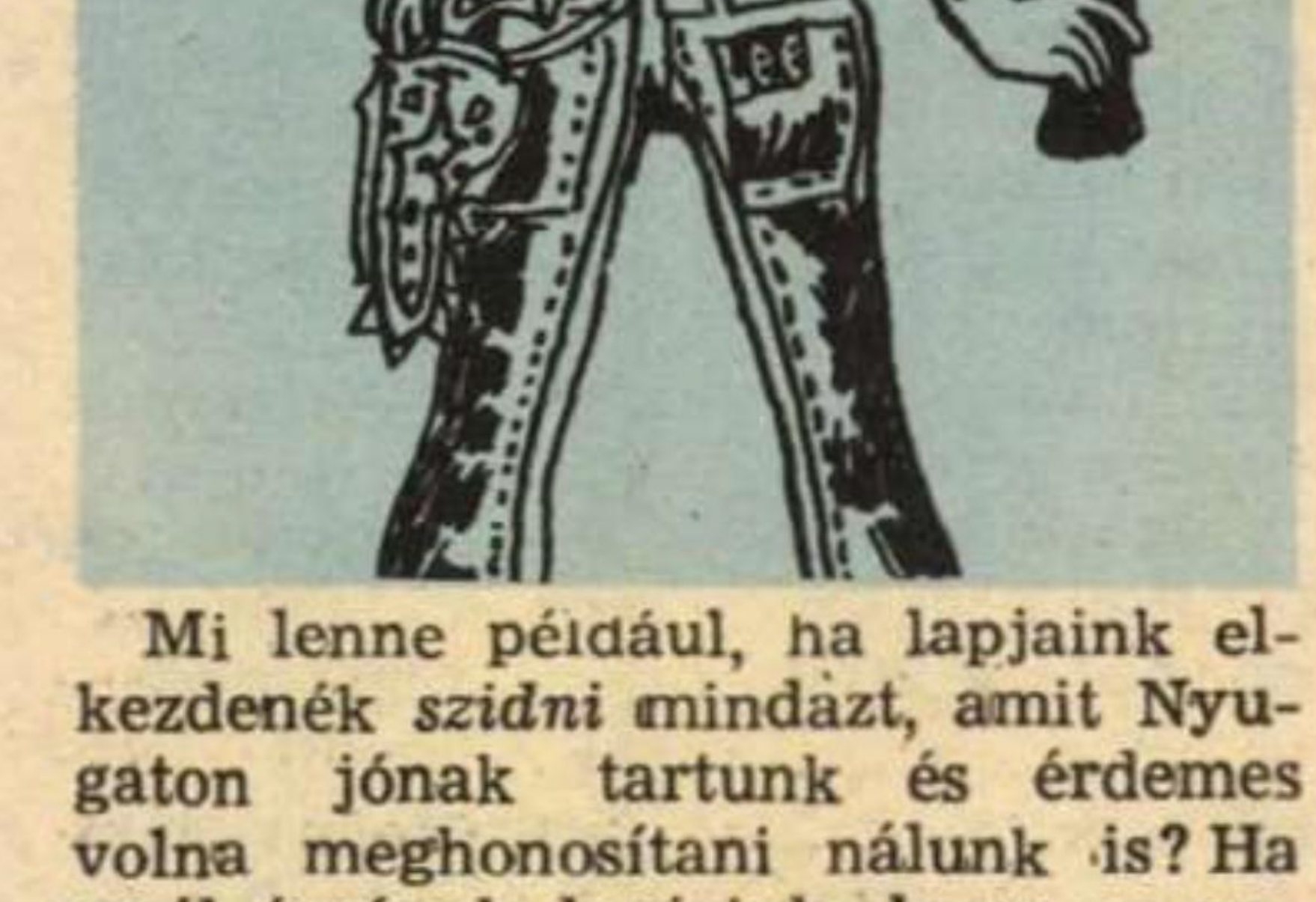

Mi lenne például, ha lapjaink elkezdenék *szidni* mindazt, amit Nyugaton jónak tartunk és érdemes volna meghonosítani nálunk is? Ha arról írnának lapjaink, hogy az angol vagy a francia áruk színvonalas csomagolása elítélendő burzsoá csökevény, esetleg kiváló minőségű nyugati iparcikkeket is csapnivalónak minősítenénk? Bizonyára megváltozna a helyzet: nagyot fejlődne nálunk a csomagolás-technika és rohamtempóban megjavulna számos, ma még kifogásolható magyar iparcikk minősége is.

De erről nekem még az is eszembe jutott, hogy ha ennyire fogékonyak vagyunk a sokat szidott nyugati jelenségek iránt, akkor vajon milyen hatása lenne annak, ha elkezdenénk *dicsérni* mindazt, amit Nyugaton elítélünk?

Én például nem hagynám ki az elismerésből a hippi jelvényeket. Magas fokon dicsérném a „Ne dolgozz!", „Ne törődj a jövőddel!" szövegeket. Meggyőződésem, hogy hamarosan kicserélődnének nálunk a hippi jelvények és a magyar hippik „Dolgozz szorgalmasan!", „A jövőn munkálkodj!" feliratú jelvényekkel a kabátjukon rónák a pesti utcákat. Különleges dicsérő jelzőkkel ecsetelném a texasi távcsöves puska előnyeit és felmagasztalnám a chicagói galerikban tömörült klassz fickókat, akik nagy szakértelemmel verik holtra vagy legalább félholtra a gyanútlan utcai járókelőket. Agitációm hatására nyilván a kukákba kerülnének nálunk az összes öldöklő szerszámok és a pesti galerik beszüntetnék garázda tevékenységüket. Elragadtatással dicsőíteném a 13 éves kis unokát Dallasban, aki hátbaszúrta a nagymamát, mert nem adott neki pénzt mozijegyre. Ha ügyesen dicsérném, talán sohasem akadna nálunk egyetlen olyan fiatalkorú sem, aki hátbaszúrná a nagymamáját, pláne egy mozijegyért.

De nem folytatom: még perspektívának is szép...

Földes György

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

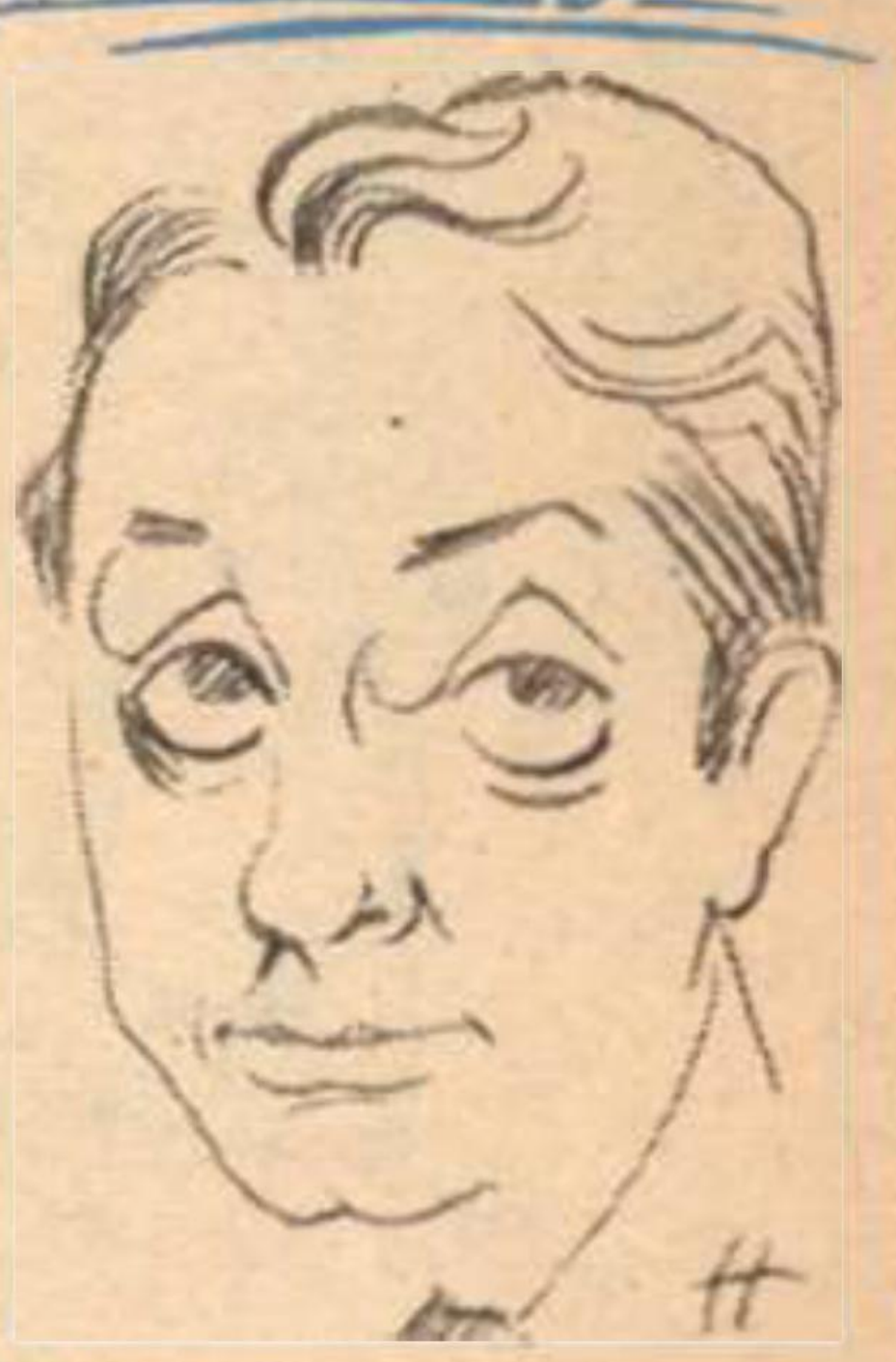

Sokat töprengtem azon, hogy milyen relatív dolog a népszerűség. Megtörtént, hogy a Tátrában, szédítő magasságban autogramot kért tőlem egy turista. És megtörtént az is, hogy a tévében nem ismertek meg, pedig nem volt rajtam semmiféle maszk.

A tévé egyik vezetőjével szerettem volna beszélni. Két nappal előbb szerepeltem egy nagyobb tévé-filmben, de akkor már legalább három tucatszor láthattak a nézők a képernyőn és talán felesleges megemlítenem, hogy színpadi, valamint filmszerepléseim eléggé ismertté tették arcomat. De úgy látszik, sokan vannak, akik nem nézik a tévét és nem járnak színházba, moziba. Ezek közé tartozhatott a tévé szóban forgó vezetőjének titkára, aki jelentkezésem alkalmával megkérdezte tőlem: „Kit szabad bejelentenem?" Csodálkozva néztem rá. A tévé egyik titkára kérdezi ezt tőlem? Első pillanatban arra gondoltam, hogy megmondom a nevem, de azután mást határoztam, Hiszen megtörténhet, hogy a név sem jelent számára semmit és ebben az esetben még jobban bosszantana, hogy az arcomon kívül a nevemet sem ismeri. Ezért hirtelen elhatározással így szóltam: „Bessenyei Ferenc vagyok."

És ekkor kitűnt, hogy ez a tévé-titkár Bessenyei Ferencet sem ismeri, mert felírta a nevet a blokkjára és bement a vezetőhöz. Néhány másodperccel később kitárta előttem az ajtót. A vezető csodálkozva kérdezte: „Hol van Bessenyei és miért csak őt jelentették be nekem?"

Elmondtam neki, hogy titkára úgy látszik, nem ismeri a tévé szereplőit, nem ismer engem, és Bessenyeit sem, hiszen akkor nem őt jelentette volna be.

Később, amikor távoztam adtam a titkárnak két jegyet a Madách Színház másnapi bemutatójára. Képzelem, hogy csodálkozott, amikor a színpadra léptem. Azon tűnődhetett, hogy egy nap alatt mennyire megváltozott az a Bessenyei...

Mensáros László

Pusztai Pál rajza

Jucika és a célbaugrás

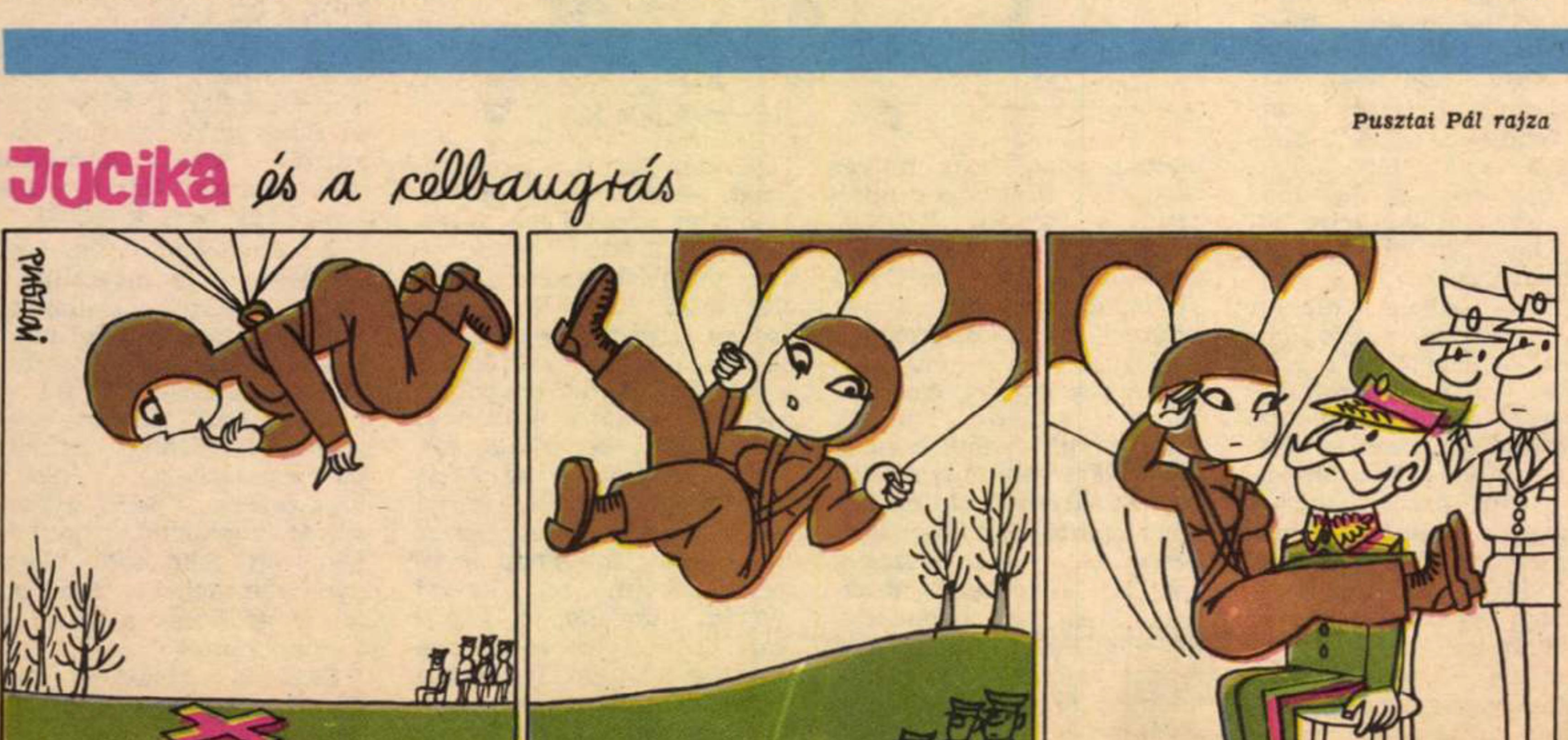

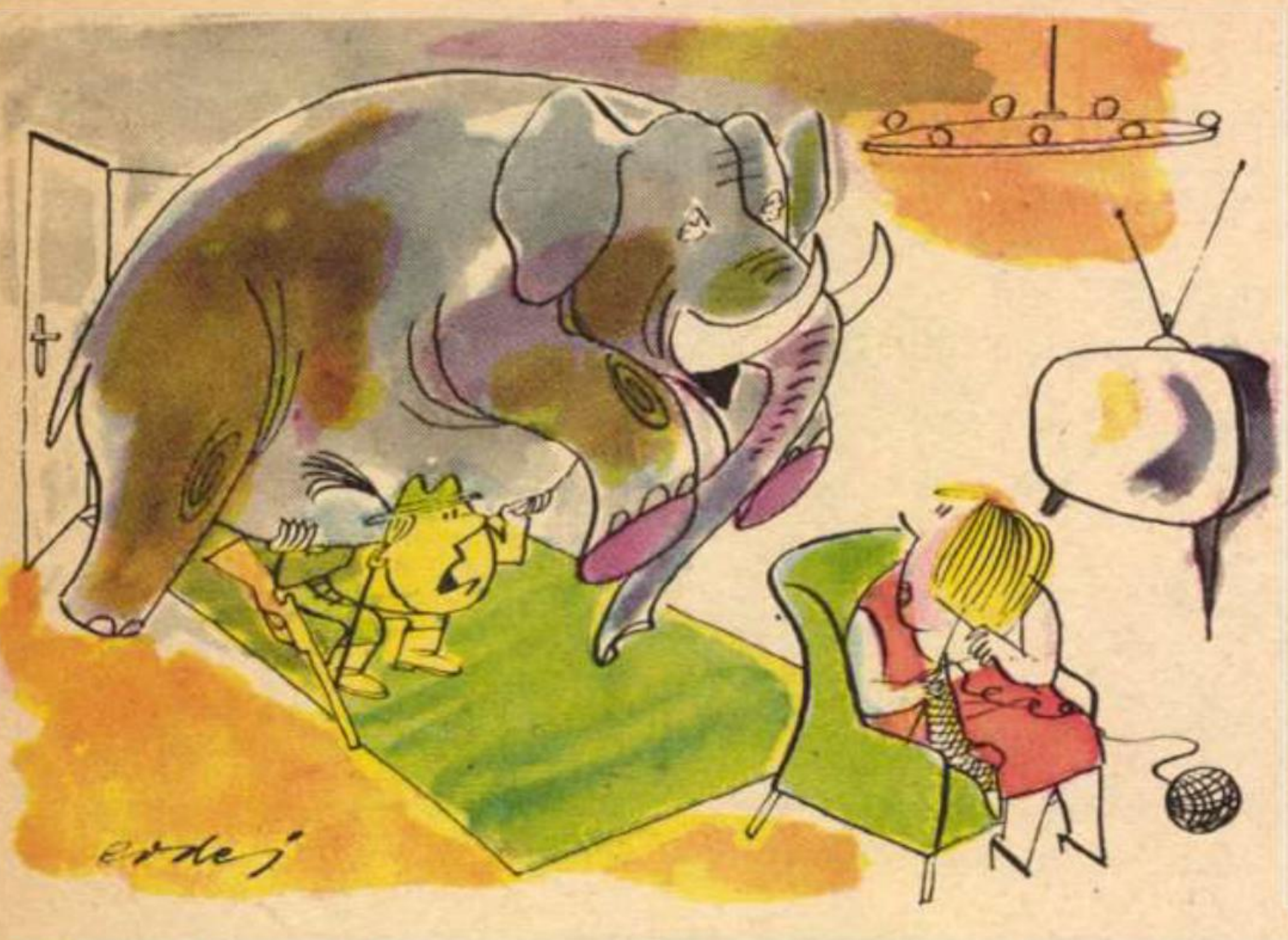

A BIZONYÍTÉK

– Most már elhiszed, hogy vadászni járok és nem a Mancival randevúzom?!

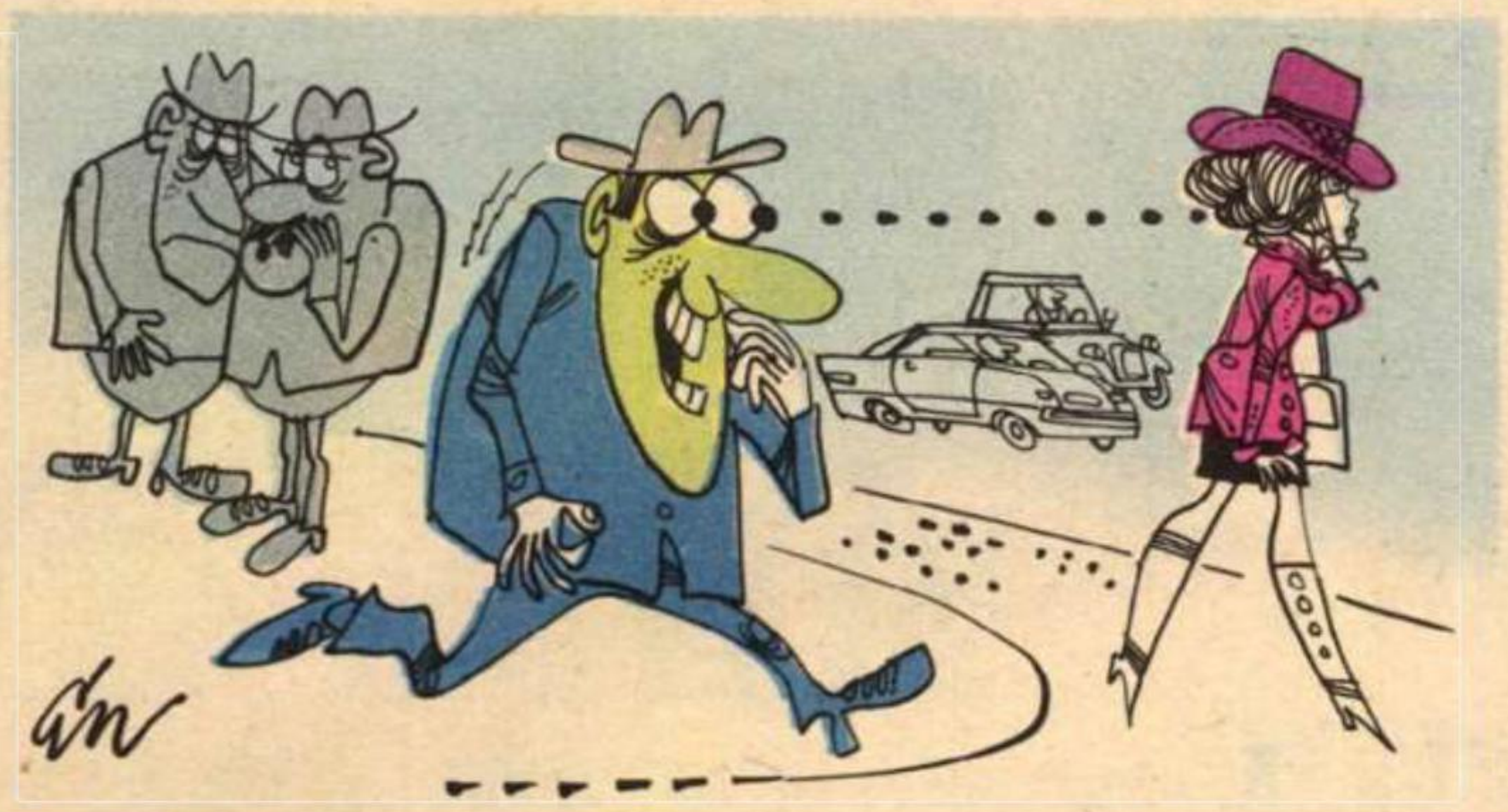

ÉRTHETŐ

– Alig bír magával, két hétig a feleségével üdült.

MENNYBEMENETEL

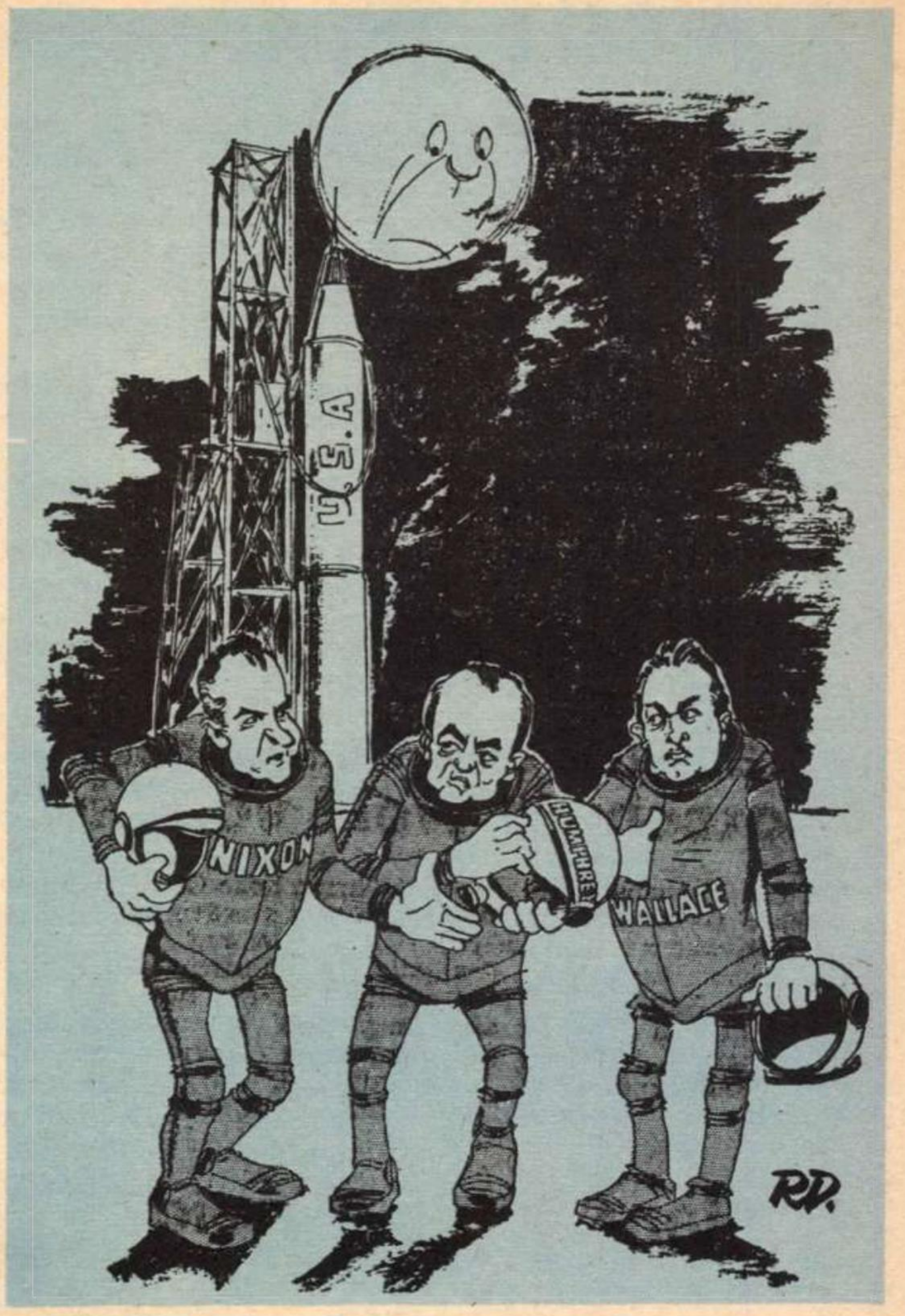

– A legutóbbi közvéleménykutatási eredmények szerint a legtöbben azt szeretnék, ha mi mennénk fel a Holdra és nem jönnénk vissza...

(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

BÁBAASSZONY

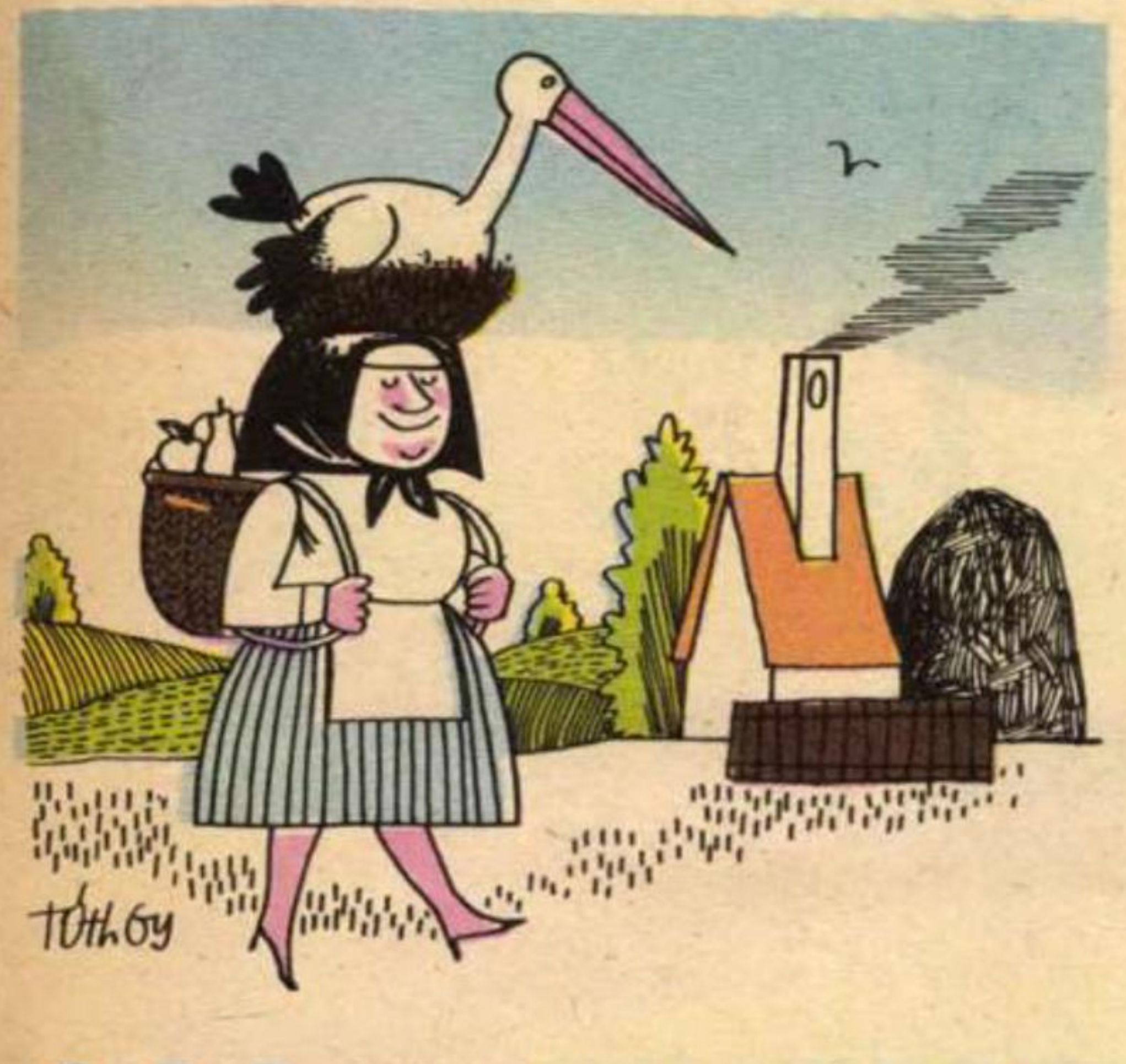

RITKA ESET

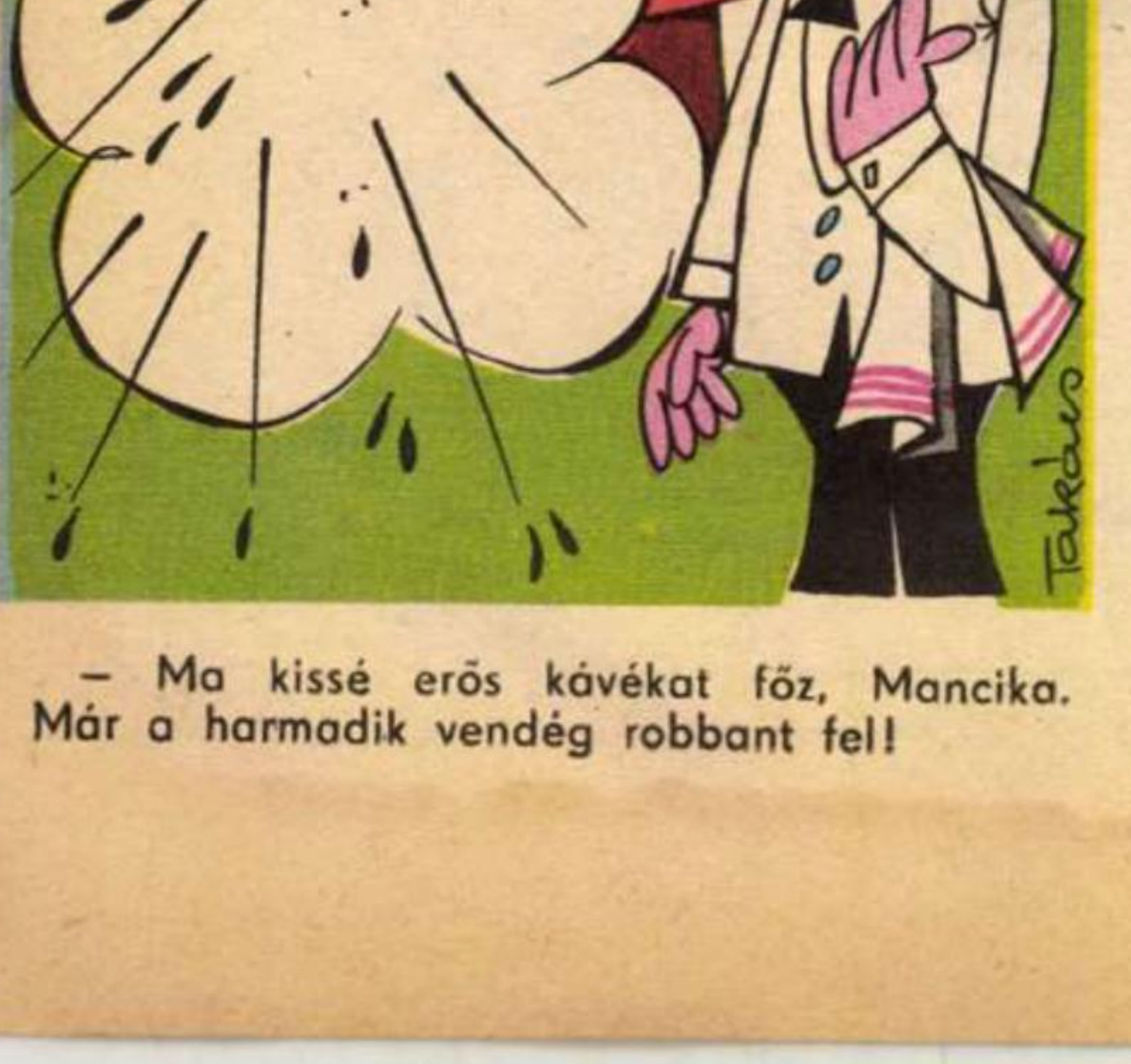

– Ma kissé erős kávékat főz, Mancika. Már a harmadik vendég robbant fel!

Piackutatás magyar módra

Téma-noteszemben feljegyeztem a RAVILL nyilatkozatát, amely a Magyar Hírlap olvasása közben ötlött a szemembe, és melléje írtam csupa nagybetűvel: HUMORESZK! vagy KÖZGAZDASÁGI TANULMÁNY!, esetleg GLOSSZA!

A zsebrádió-elem ügyében tett nyilatkozat szó szerint így hangzik:

„Először azt hittük, kielégíthetjük az igényeket, de legalább ötmillió darabbal tévedtünk. Piackutatásunk nyomán azonnal rendeltünk is kétmillió darabot Lengyelországból."

Először tehát azt hitték, hogy kielégíthetik az igényeket. Nem kutatták a piacot — legalábbis a nyilatkozat szerint —, hanem hittek. Hittek, erősen hittek abban, hogy elég lesz az úgynevezett gnómelem. Hittek a fogyasztókban, hogy nem fognak túl sokat fogyasztani az elemből. Hittek az elemek tartósságában és talán még abban is hittek, hogy a zsebrádió elem nélkül is szólni fog. A hit óriási dolog: hegyeket tud megmozdítani. Aki erősen hisz valamiben: csodákra képes. Hallottam egy gnóm elemről, akinek az édesanyja nagyon el volt keseredve, hogy a fia gnóm és buzgón imádkozott valami csodáért. És mi történt? A gnóm elem nőni kezdett, s ma már atléta termetével tűnik ki a társai közül, aminek szívből örülünk, de ugyanakkor szomorkodunk is, mert egy gnóm elemmel kevesebb lett.

A nyilatkozatból kiderül, hogy a RAVILL tévedett. Ötmillió darab elem kéne a piacra, de nincs.

Szegény RAVILL, el tudom képzelni, milyen szomorú lett, amikor rájött erre. Biztosan megingott a hite a fogyasztókban, akik ahelyett, hogy örülnének a süket zsebrádiójuknak, azt szeretnék, ha rádiójuk szólna, és félőrülten rohangálnak boltról boltra, mohó pillantással a szemükben.

S most nézzük a nyilatkozat további részét: „Piackutatásunk nyomán azonnal rendeltünk is kétmillió darabot Lengyelországból."

Tehát, amint észrevették, hogy ötmillió darabbal tévedtek és felfigyeltek az üzletekbe áramló tömegekre, akik kórusban zsebrádió-elemet követeltek, kértek, kunyeráltak, azonnal piackutatásba kezdtek, jobb később, mint soha! — felkiáltással és tudományos módszerekkel.

S ennek nyomán — miután a piac ki lett kutatva — rendeltek kétmillió darabot Lengyelországból.

Hogy elég lesz-e?

Először valószínűleg azt fogják hinni, hogy kielégíti az igényeket. Aztán kiderül majd, hogy ennyivel és ennyivel tévedtek, akkor piacot kutatnak és annak nyomán...

És ez így megy lassan évek óta.

Mondom, ezt a témát írtam fel a noteszembe, hogy esetleg írok valamit belőle, de aztán úgy döntöttem, hogy ez a téma már mindenkinek a könyökén jön ki, nem érdemes foglalkozni vele.

És különben is: minek izgassam magam?

A cikkből kiderült, hogy a karácsonyt megelőző hetekben nagy tétel érkezik a szaküzletekbe. Majd akkor hallgatom a zsebrádiómat.

Mindig nem lehet karácsony...

(mikes)

Békési barangolás

Békésen barangoltunk Békésben, lent a délkeleti csücsökben, amikor hirtelen valaki ránk ijesztett: tudjuk-e, hogy erre boszorkányok is vannak? Mégpedig itt, a közeli Kunágotán. Az újság is megírta! (Na, nem azt, hogy vannak, hanem azt, hogy beszélnek ilyesmit.) Lúdbőrös lett a hátunk, de vállaltuk a veszélyt, és felpattanva Volga-paripánkra, meg sem álltunk Kunágota kellős közepéig.

Láttunk is ott — vízözön előtti madzagvasutat, amely cukorrépával megrakottan szuszogott végig-hosszig a falun; láttunk boszorkányosan csinos lányokat: boszorkányosan ügyes kezű bolti eladókat. De a seprűt szőrén megülő, vasorrú, kóchajú, egyfogú banyákat sehol sem láttunk, bárhogy meresztgettük is a szemünket. Így aztán kénytelenek voltunk csatlakozni az előttünk szóló Könyves Kálmán kartárshoz, kijelentvén: boszorkányok pedig nincsenek.

Valamint óvodai férőhelyek sincsenek.

Ez utóbbi kijelentés — félreértés ne essék! — már nem Könyves Kálmántól származik, hanem a helyi tanácstól és a kisgyermekes szülőktől. Nagyon kellene az Újtelepre egy korszerű óvoda, ahol a kicsikék játszadozhatnának, tanulhatnának, mesét hallgathatnának...

Persze, nem boszorkányokról szólót. Mert azt ma már legfeljebb egy-két felnőtt hiszi el, de óvodás már nem.

*

Valami azért mégiscsak lehet a dologban... Mármint a boszorkányságban. Mert hogy valami átok ül rajtunk, magyarokon. Meg vagyunk mi rontva, babonázva. És éppen a cirokseprű dolgában, aminek köztudottan sok köze van a boszorkánymesterséghez.

Ismert dolog, hogy jó húsz éve nem tudunk annyi cirokseprűt csinálni, mint amennyi kellene. Vagy a tisztogatási kedvünk nőtt meg az utóbbi időben, vagy a seprűkötő kedvünk csappant, vagy mind a kettő, annyi bizonyos, hogy a cirokseprű krónikus hiánycikk.

És mi lesz még ezután! Békésben, a cirok őshazájában járva megtudtuk, hogy az idén nagyon gyenge a ciroktermés. Jövőre, ezek szerint, rozmaringszállal söpörgethetjük a szobánkat, mint az a bizonyos népdalbeli hajadon...

Van egy rendkívül merész elgondolásunk: valami nagyon okos komputerrel ki kellene számíttatni, mennyi hazánk évi seprűszükséglete, ennek megfelelő mennyiségű cirokmagot kéne földbe vetni, aztán itt, valahol Békésben, több téesz közös vállalkozásában létrehozni egy Konyha- és Ruhaseprűkötő Kombinátot, ahol télidőben a ráérő téesz-tagok kötik, kötögetik a cirokseprűt. Annyit, hogy minden magyar háziasszony szükséglete szerint részesedhessen belőle.

Nos, mit szólnak ehhez a tudományos-fantasztikus tervhez? Lehet, hogy túlságosan fantasztikus?

Radványi Barna — Császár Tamás riportja

BEKESCSABA

NYITOTT ÁROK ILLATOZIK A ZRÍNYI UTCÁBAN

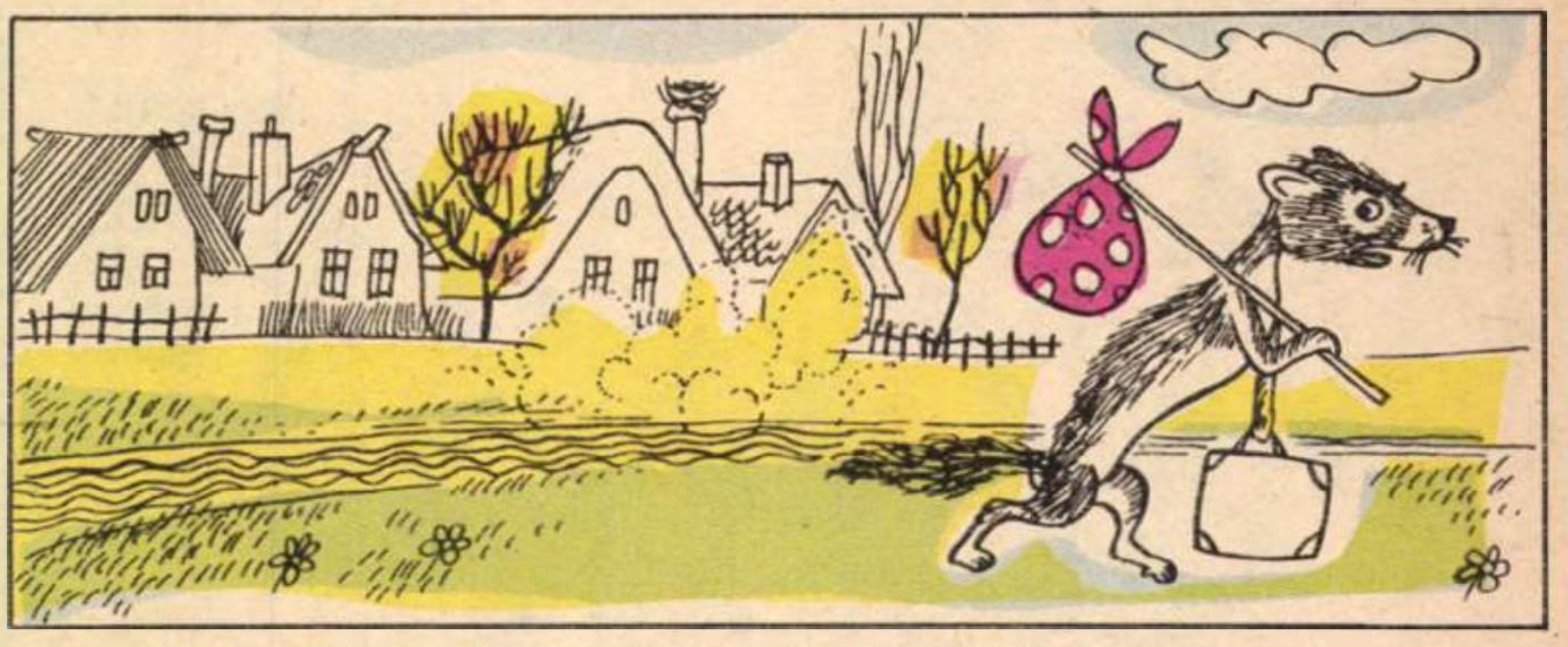

Görény: Ezt már én sem bírom! Elbújdosom innen. .

BÉKÉS-SAMSON

KIS-VENDÉGLŐ KELLENE

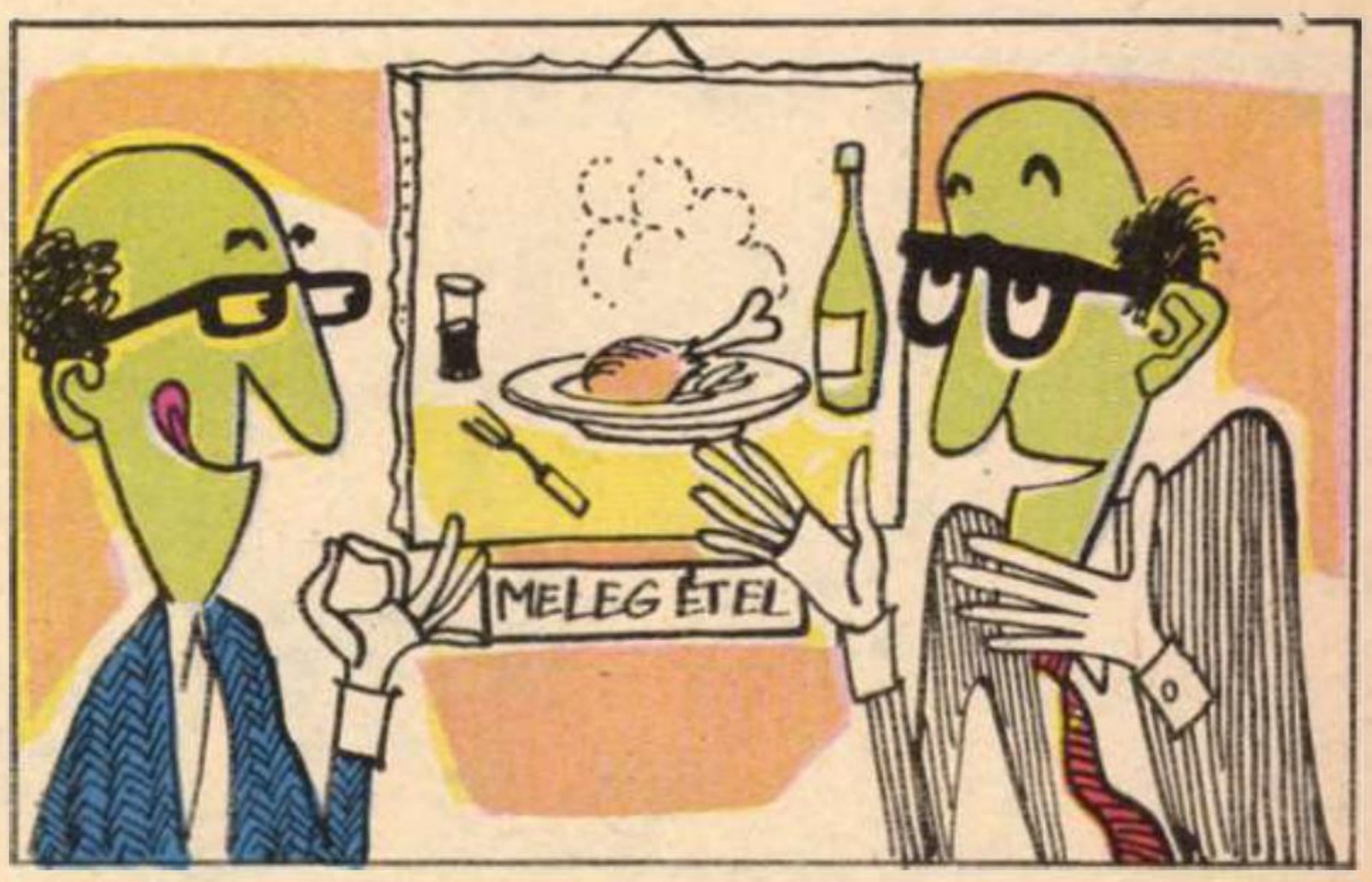

– Sajnos, nincs rá keret...

CSABACSŰD

VÍZMŰ MÁR VAN, DE VEZETÉKCSŐ MÉG NINCS

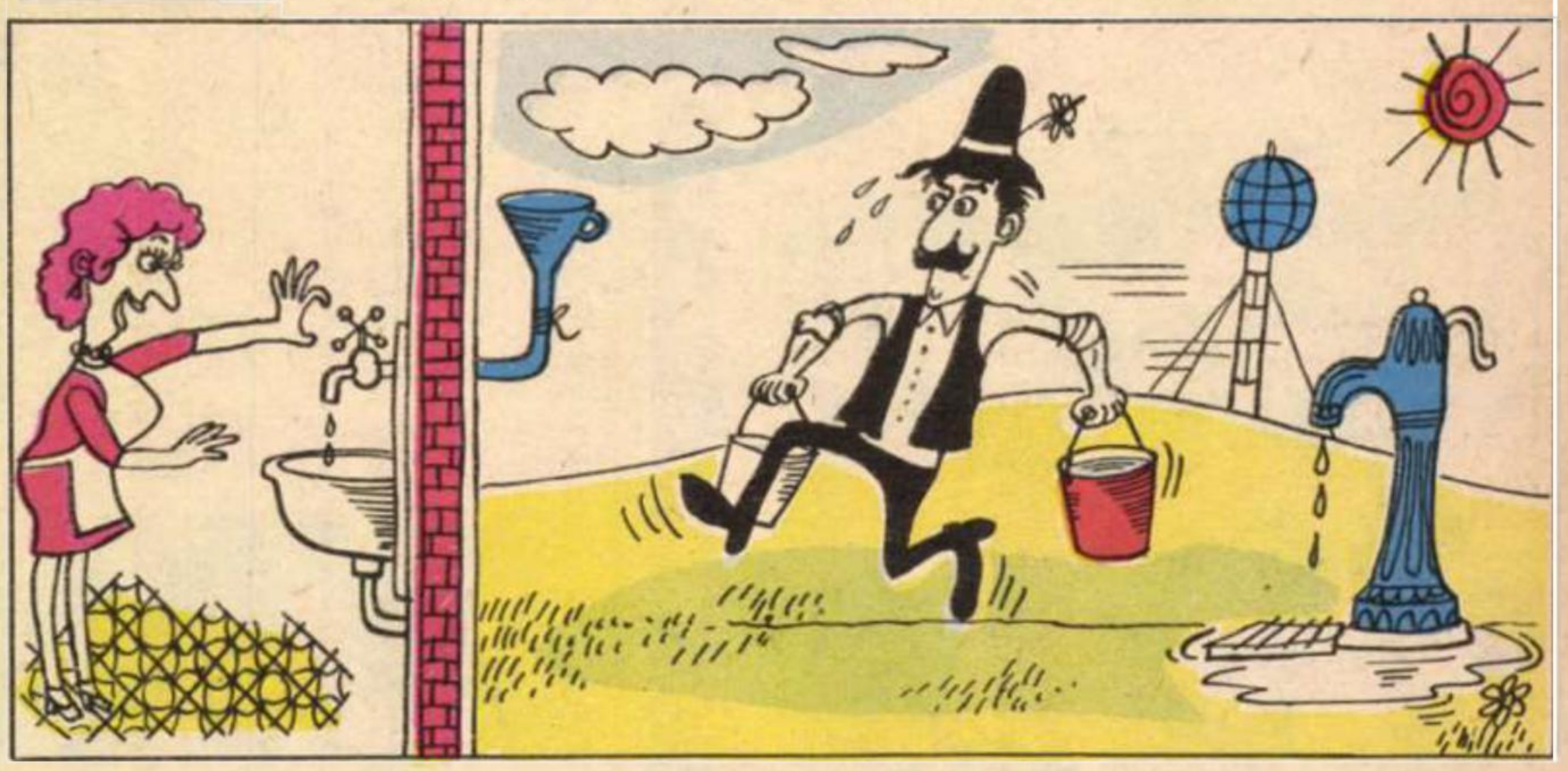

Kényszermegoldás

GYULA

VÁRJÁTÉK

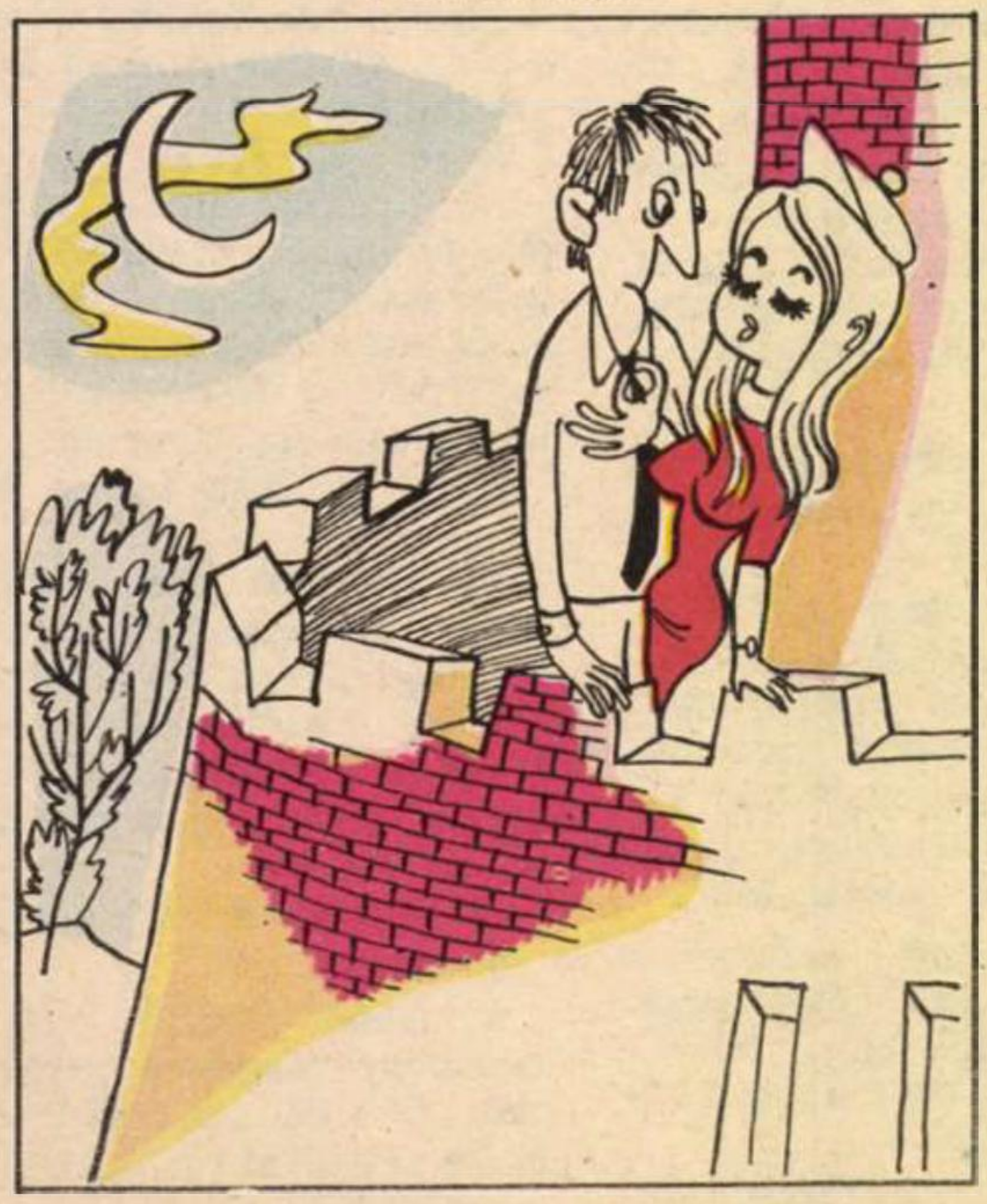

– Ildikó, mire vár, mire jó ez a játék...

NEM KÉSZÜLT EL IDŐRE A PARK SZÁLLÓ ÉTTERME

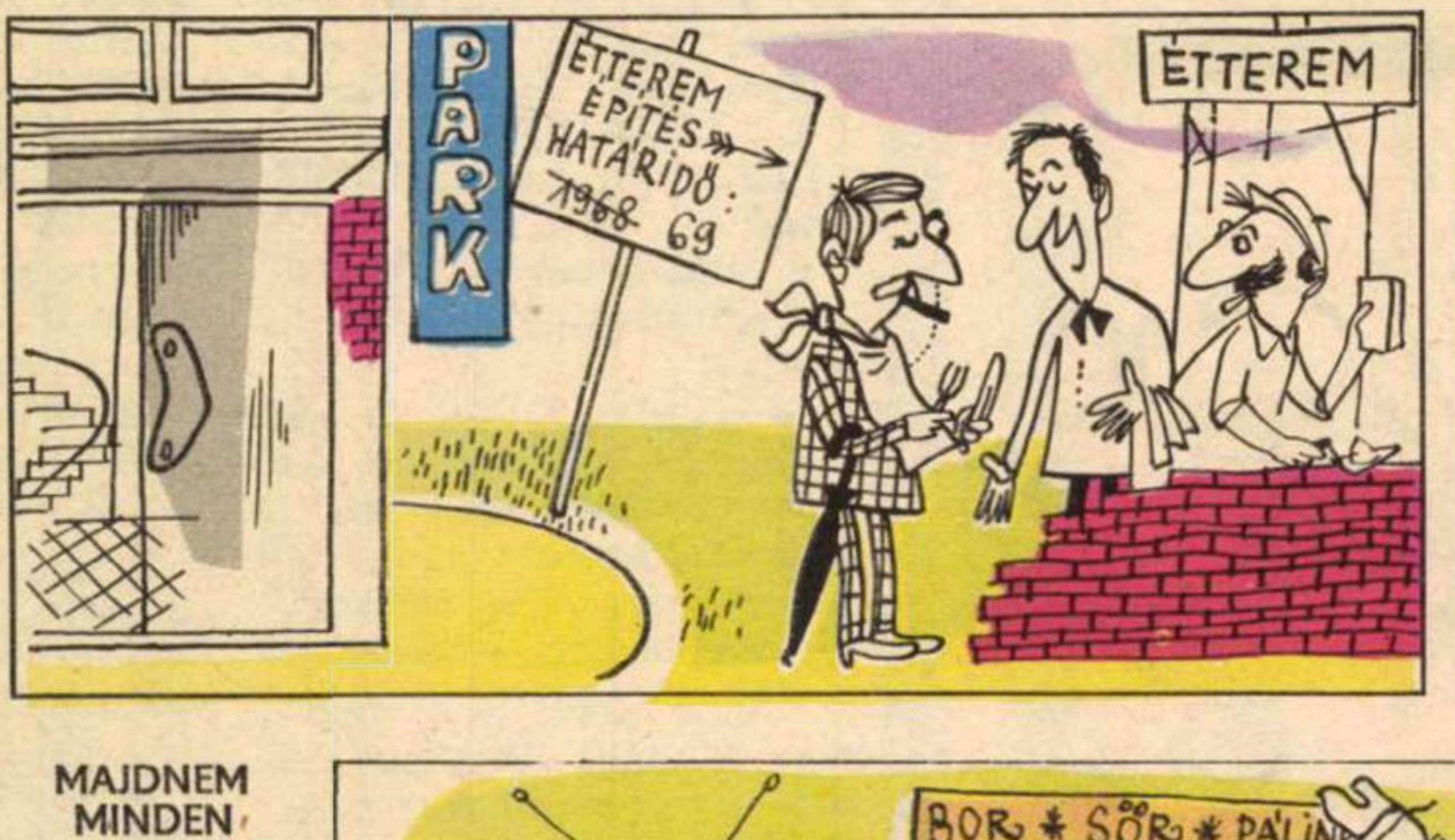

– Sajna, az ebéddel várnia kell egy évig, Mister!

MAJDNEM MINDEN VENDÉGLŐBEN VAN MÁR TÉVÉ

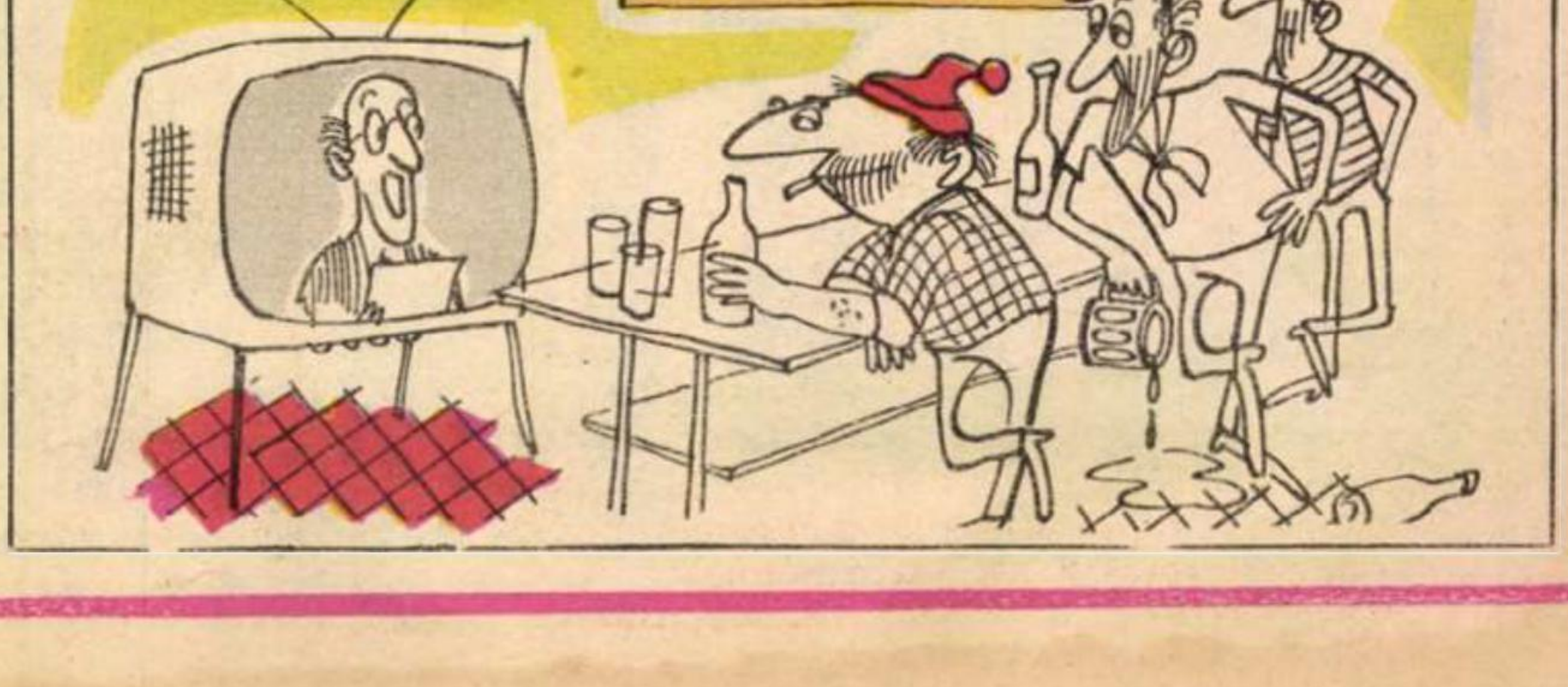

– Kedves nézőink, „Küzdelem az alkoholizmus ellen" című előadásunk következik...

ELŐKÉSZÜLET AZ ÚJ ELNÖK FOGADÁSÁRA VALAHOL LATIN-AMERIKABAN

Erdei Sándor rajza

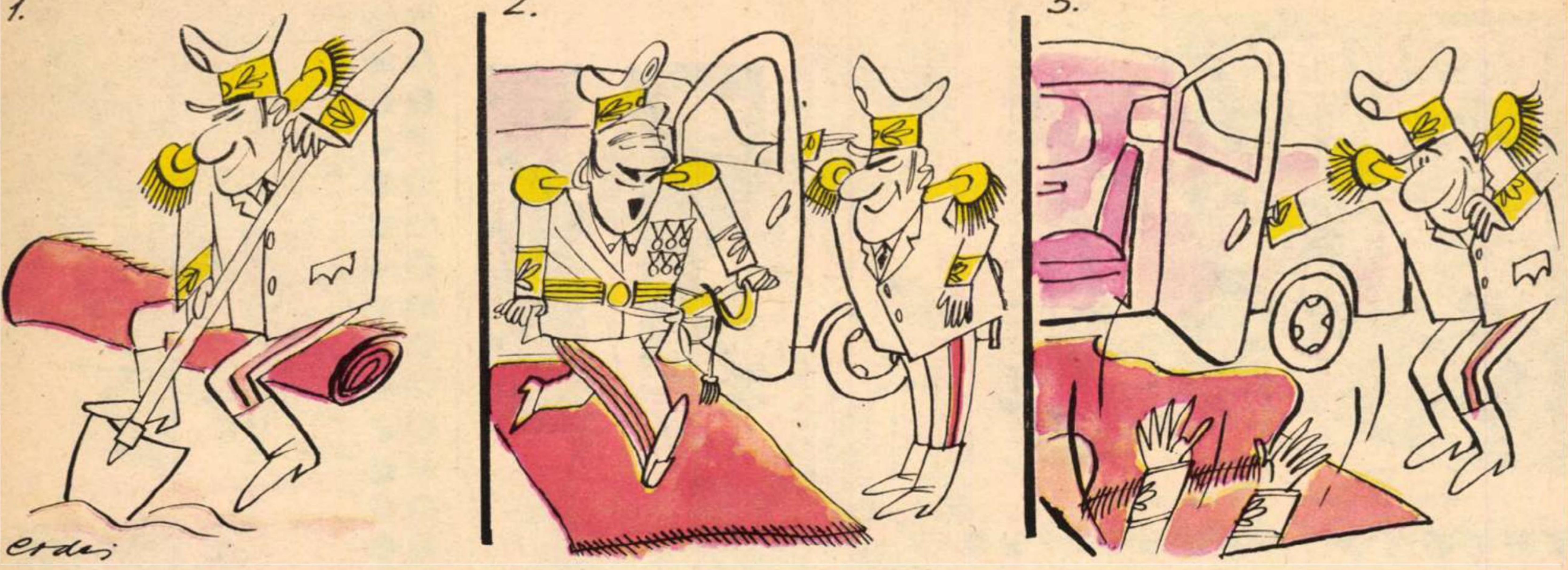

Közvéleménykutatás

Rendkívül jó megjelenésű, mosolygós férfi állt az ajtó előtt.

— Kovács János vagyok — mutatkozott be —, a Televízió mélylélektani osztályának tudományos munkatársa. Volna pár perce a számomra?

Volt, bejött, hellyel kínáltam, leült.

— Látogatásom oka — magyarázta —, hogy sikeres külföldi tapasztalatok nyomán mi is bevezetjük az úgynevezett regisztrofonos közvéleménykutatást. Ennek lényege, hogy a kedves nézővel való megállapodás alapján regisztrofont szerelünk néhány közismerten magas szellemi színvonalon álló, jóízlésű és fejlett kritikai érzékkel rendelkező televíziótulajdonos készülékére. Ez a masina automatikus rádió adó-vevő, a tévé bekapcsolásakor lép működésbe, külön hullámhosszon jelzi nekünk a központban, hogy önök mikor és mennyi ideig nézik a különböző műsorszámokat, és egyidejűleg továbbítja az adás közben elhangzott észrevételeket, elismerő, vagy bíráló megjegyzéseket. A regisztrofont egy hónapi időtartamra szereljük fel. Talán felesleges hangsúlyoznom, hogy ez milyen felmérhetetlen segítség lesz munkánk megjavításához. Meg vagyok győződve, hogy ön minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül is hozzájárul egy regisztrofon bekapcsolásához, ezért csak mellékesen jegyzem meg, hogy a hónap végén önt a Televízió mélylélektani osztálya értékes jutalomban részesíti majd. Remélhetem, hogy beleegyezik?

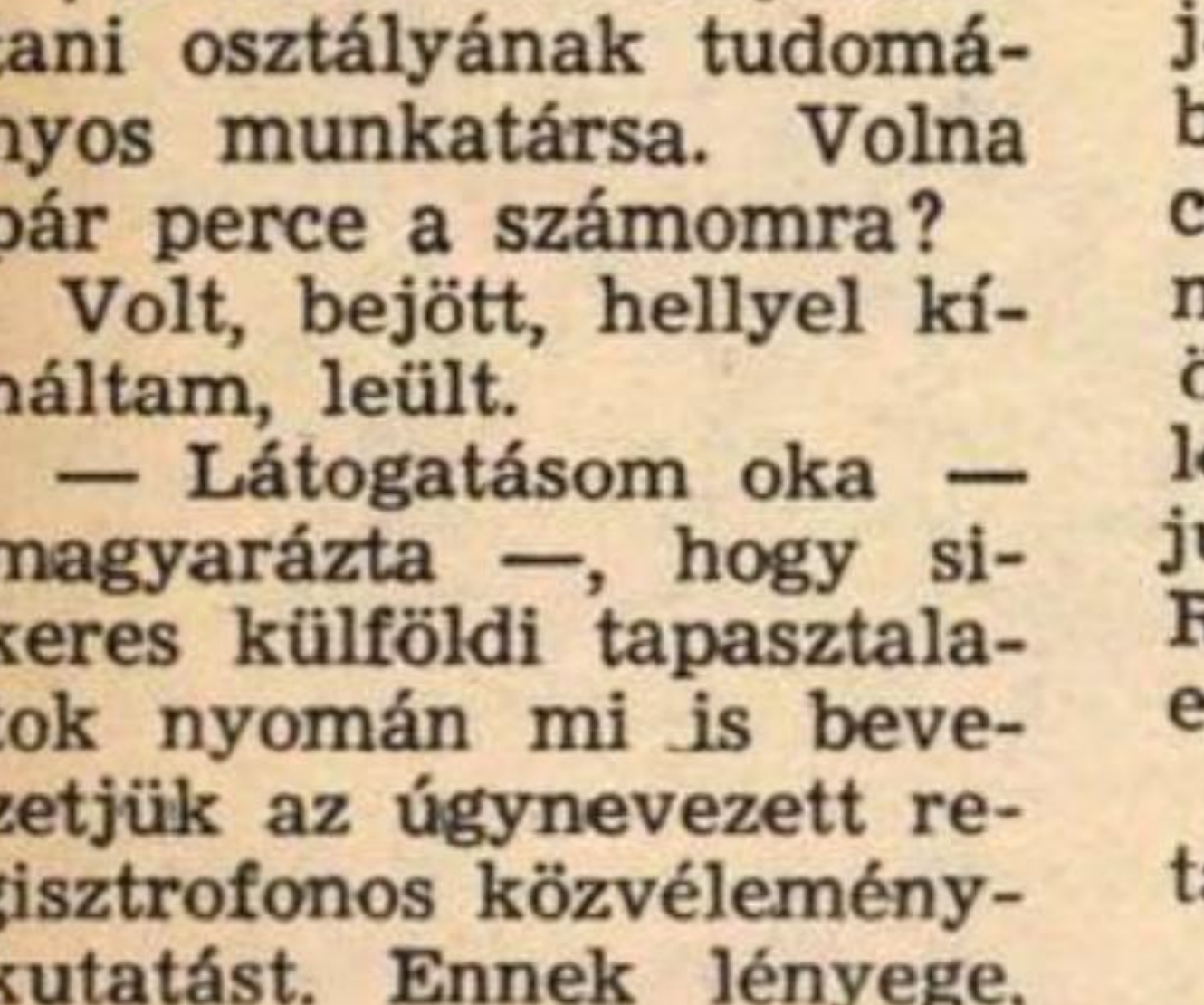

Remélhette, felszerelte, távozott.

Teltek a napok, múltak a hetek, újból csöngettek.

A rendkívül jómegjelenésű, mosolygós Kovács János állt az ajtó előtt. Hóna alatt selyempapírba burkolt lapos, négyszögletes valami.

Nyilván az ajándék!

— Letelt a hónap — mondta —, fogadja hálás köszönetünket, ha megengedi, akkor én most leszerelném a regisztrofont.

Megengedtem, leszerelte.

— Tessék, a jutalom! — nyújtotta át kedvesen a selyempapírba burkolt lapos, négyszögletes valamit. — Ez a polgári perrendtartás kézikönyve, haszonnal forgathatja majd a tárgyaláson.

— Miféle tárgyaláson?

— Ja, majd elfelejtettem! A Televízió pert indított ön ellen harminchétrendbeli becsületsértés, rágalmazás és életveszélyes fenyegetés miatt.

Udvariasan megemelte a kalapját, távozott.

Az ablakhoz léptem, kinéztem az utcára.

A mélylélektanos munkatárs épp egy háromtonnás teherautó vezetőfülkéjébe mászott be.

A teherautó platója teli volt selyempapírba burkolt lapos, négyszögletes valamikkel.

Kürti András

GYÁRAVATÁS

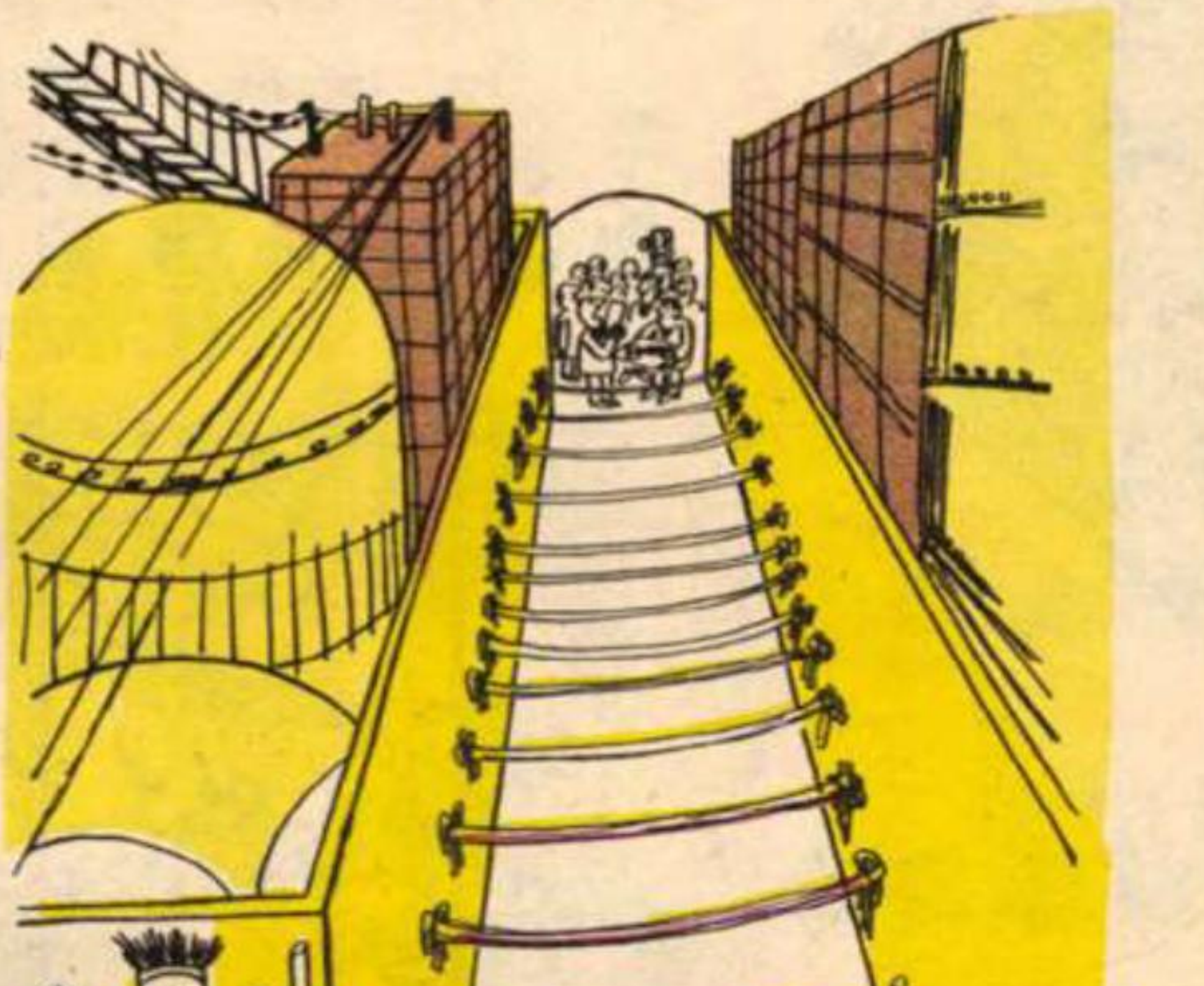

– Mire minden szalagot átvágnak, mi is befejezzük a munkát.

TÖRZSVENDÉG

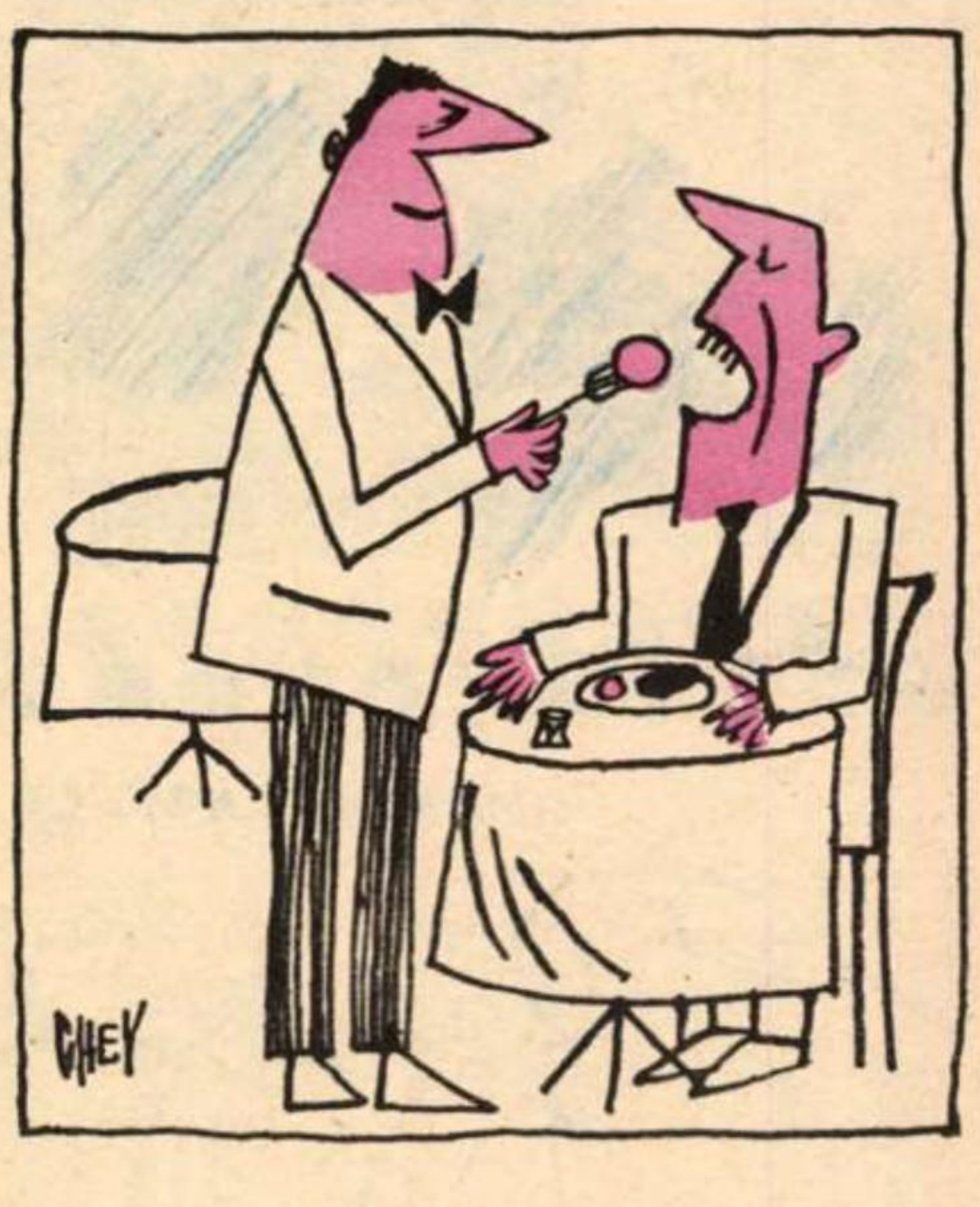

HIPPI-FAZON

Hegedűs István rajza

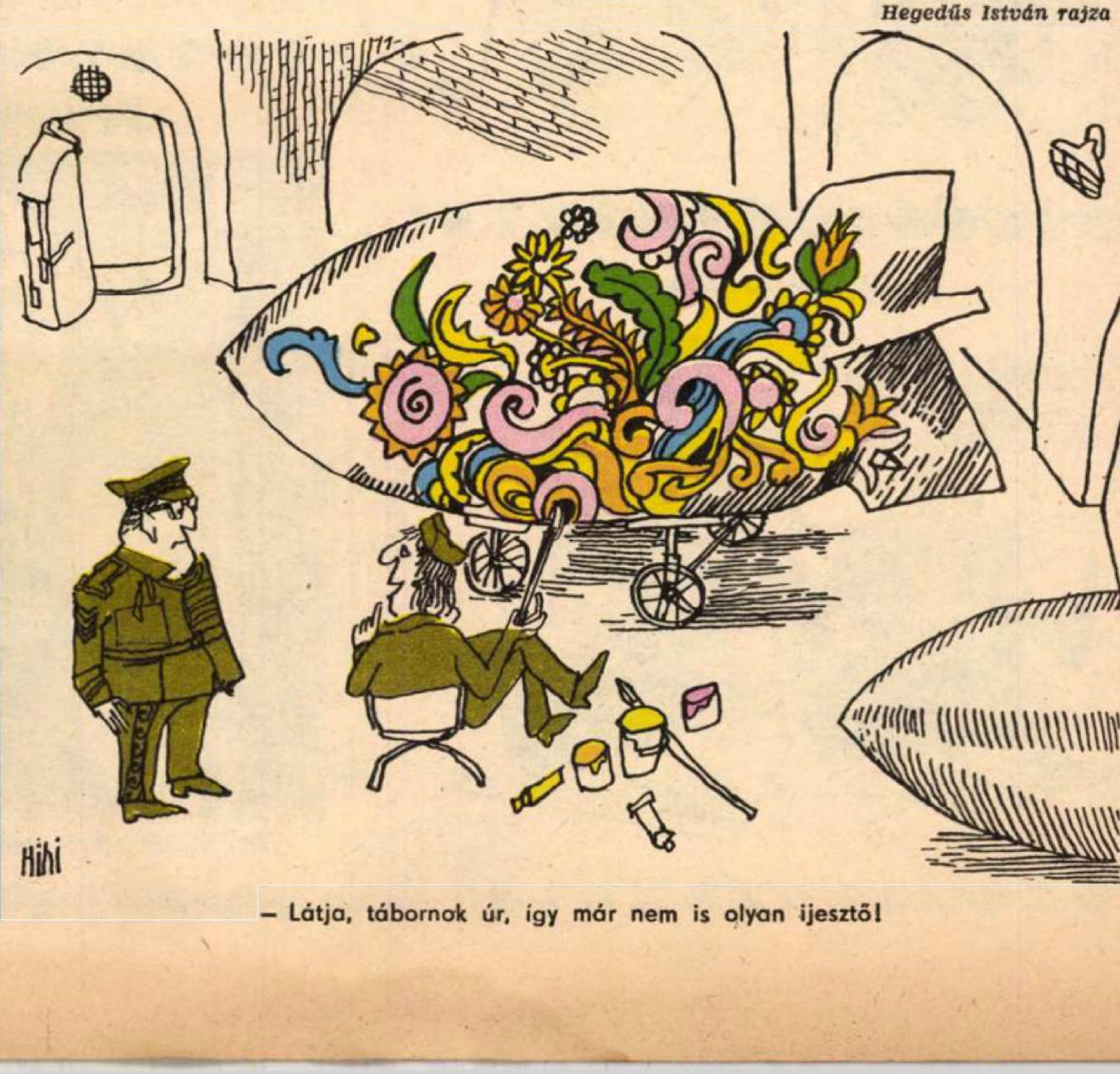

– Látja, tábornok úr, így már nem is olyan ijesztő!

ILLUSZTRIS VENDÉG

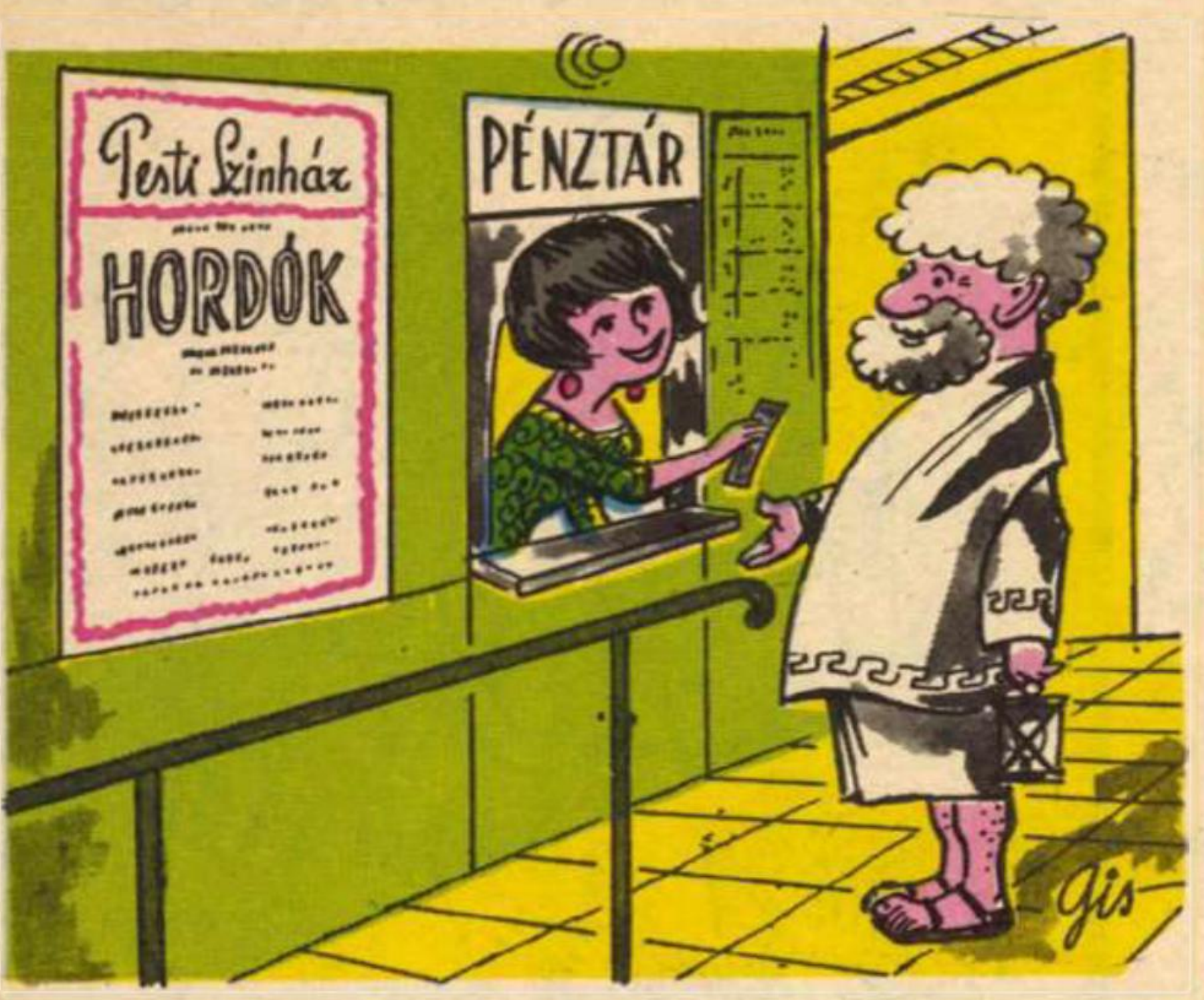

– Tessék, Diogenész úr, a tiszteletjegy!

ZENÉLŐ DOBOZ

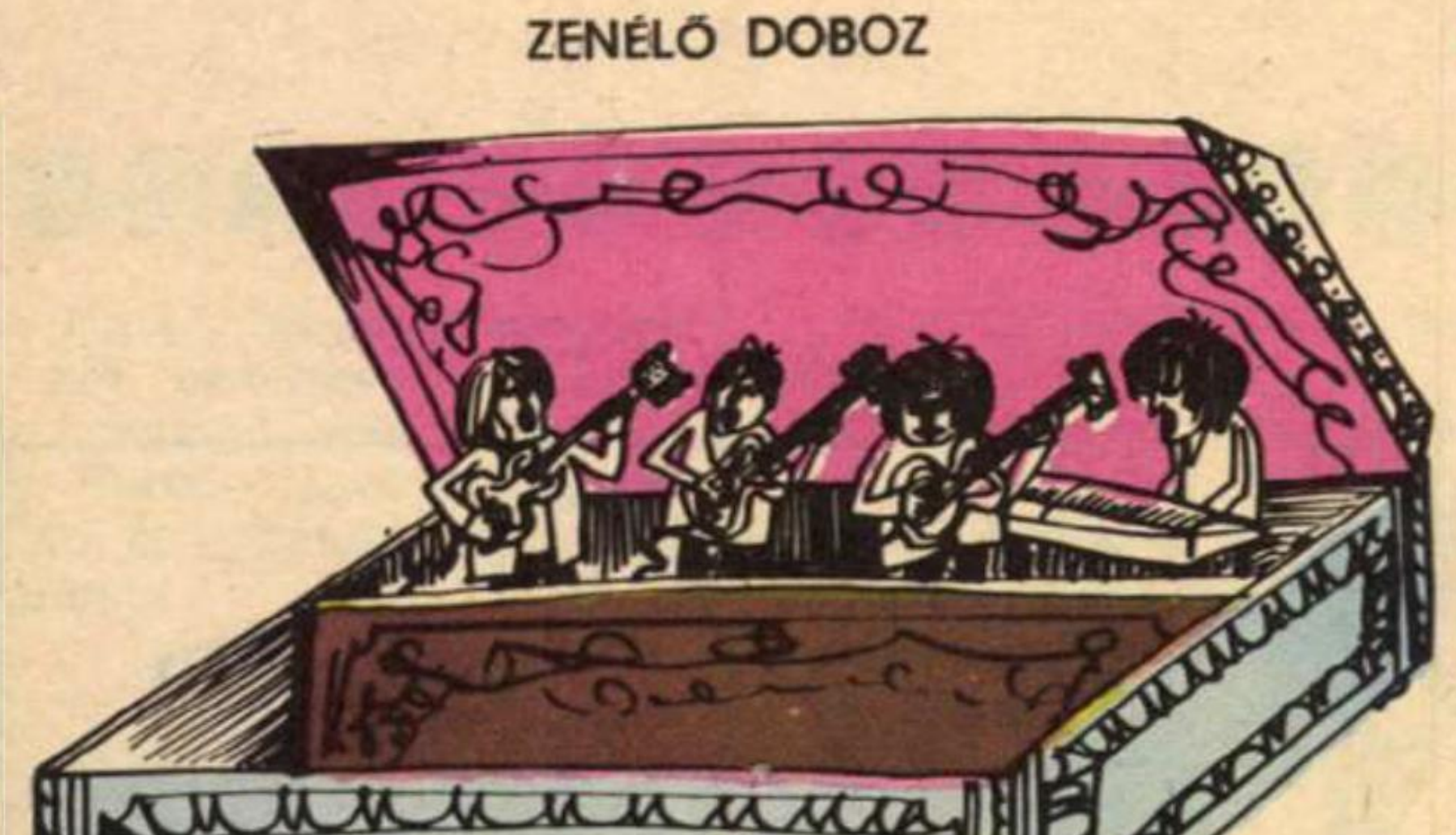

NÉHA KIHAGY A MOTOR

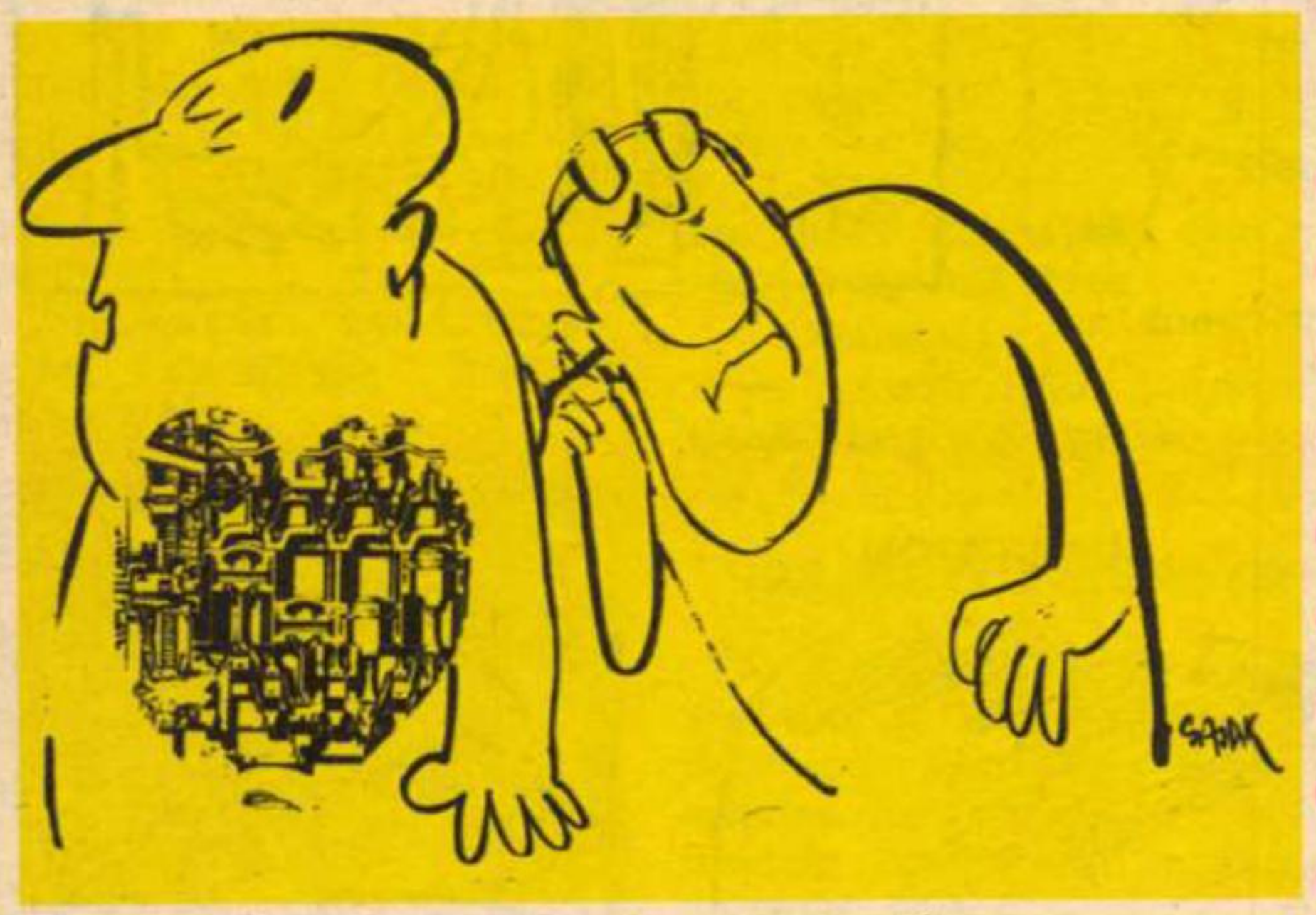

ELÉGEDETLENSÉG

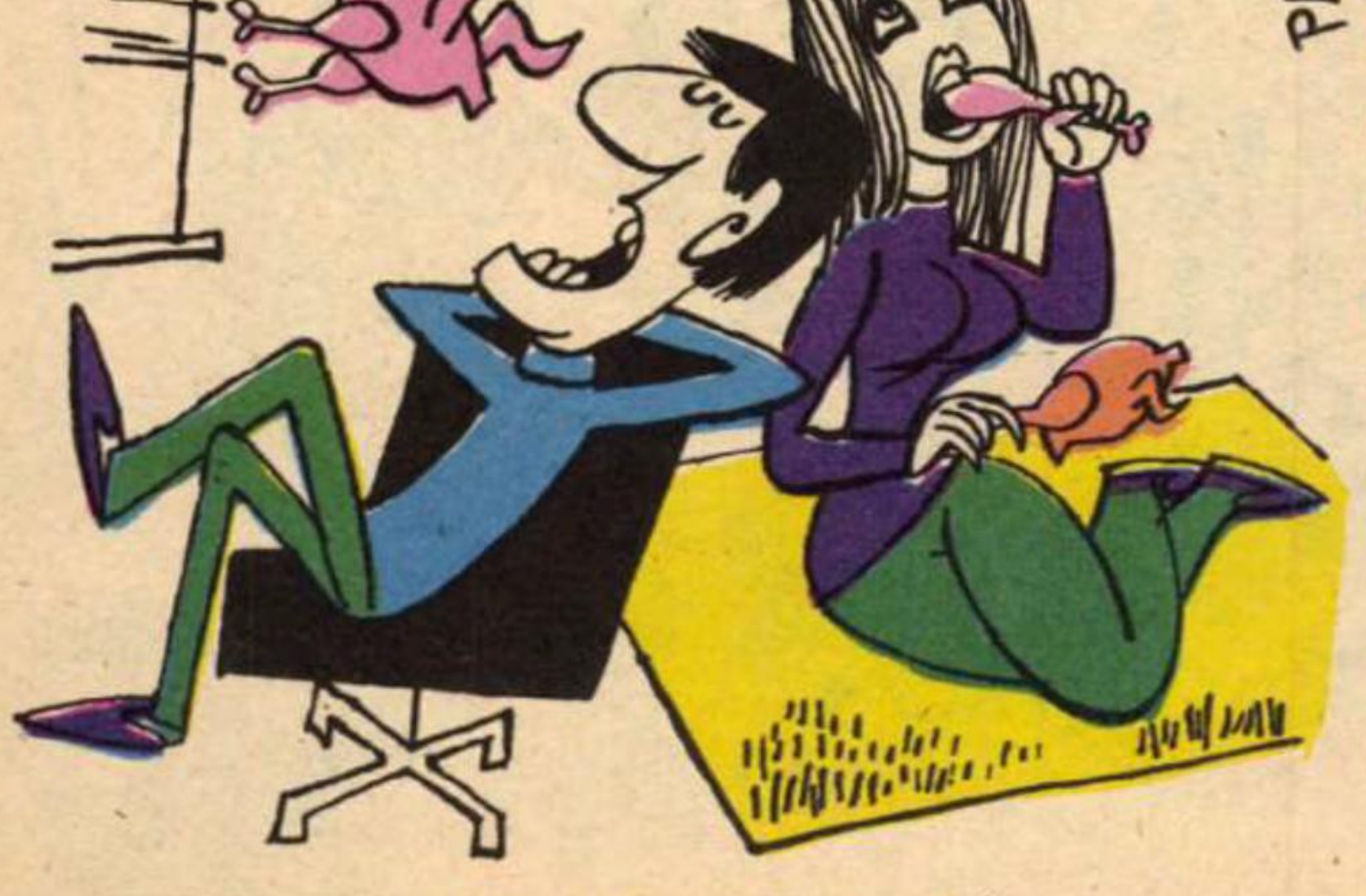

– Hallatlan! Nem elég ropogós.

MINDENKI HELYETTESÍTHETŐ

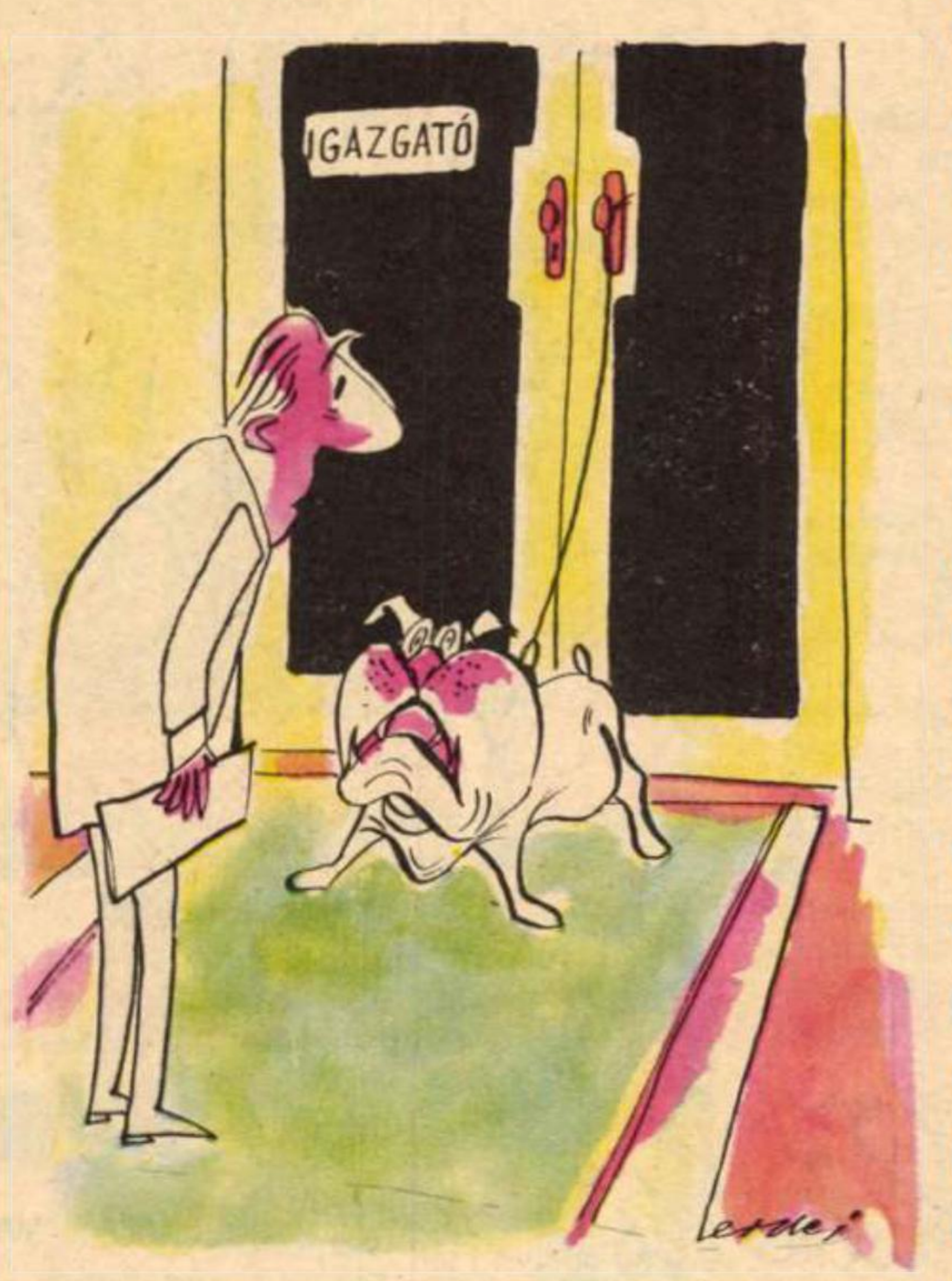

– Úgy látszik, a titkárnője szabadságra ment.

ÉRDEKFESZÍTŐ OLVASMÁNY

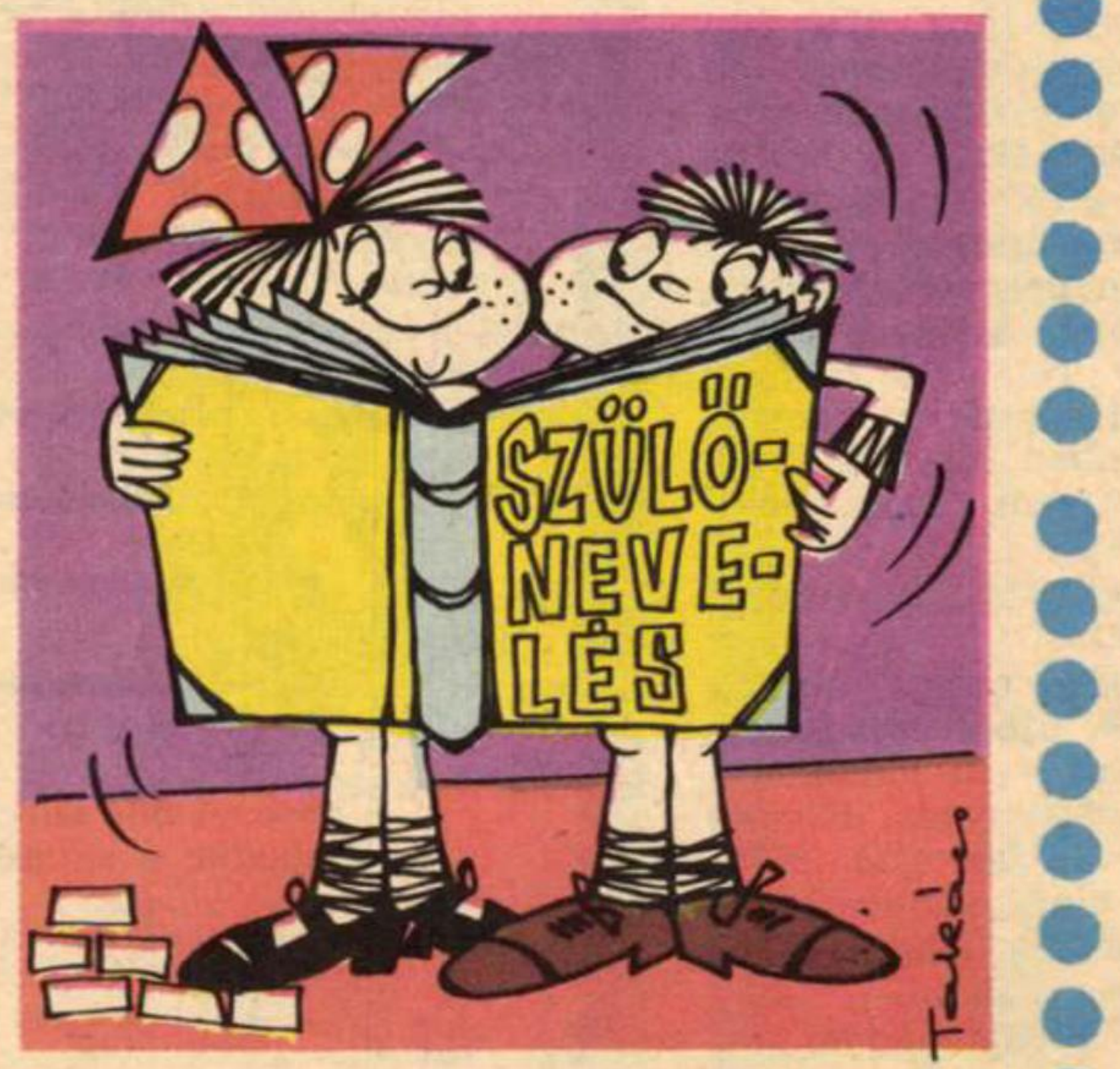

A SZOKÁS HATALMA

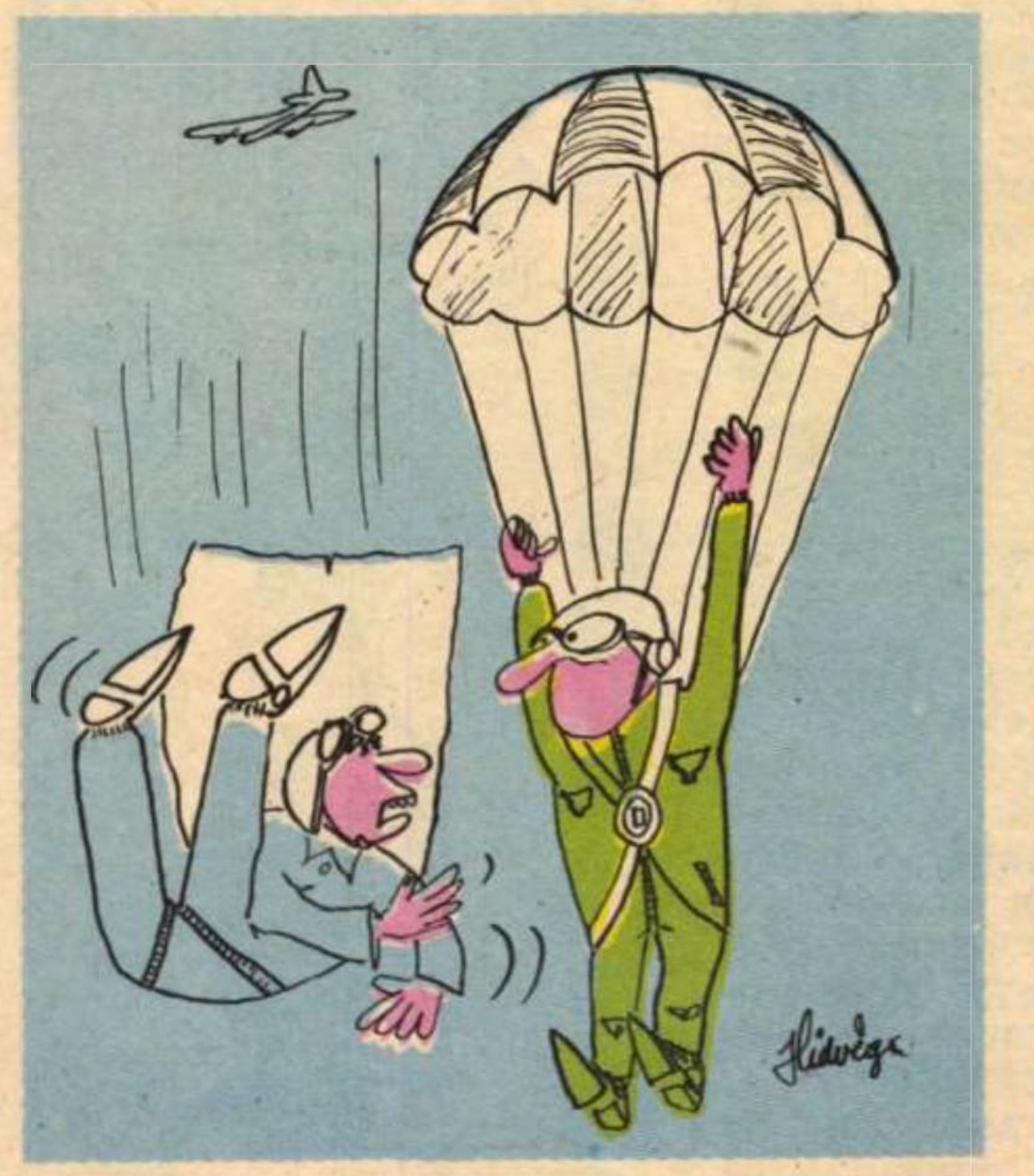

– Utálom az ernyőt, mindig orkánt hordok.

REKLAMÁCIÓ

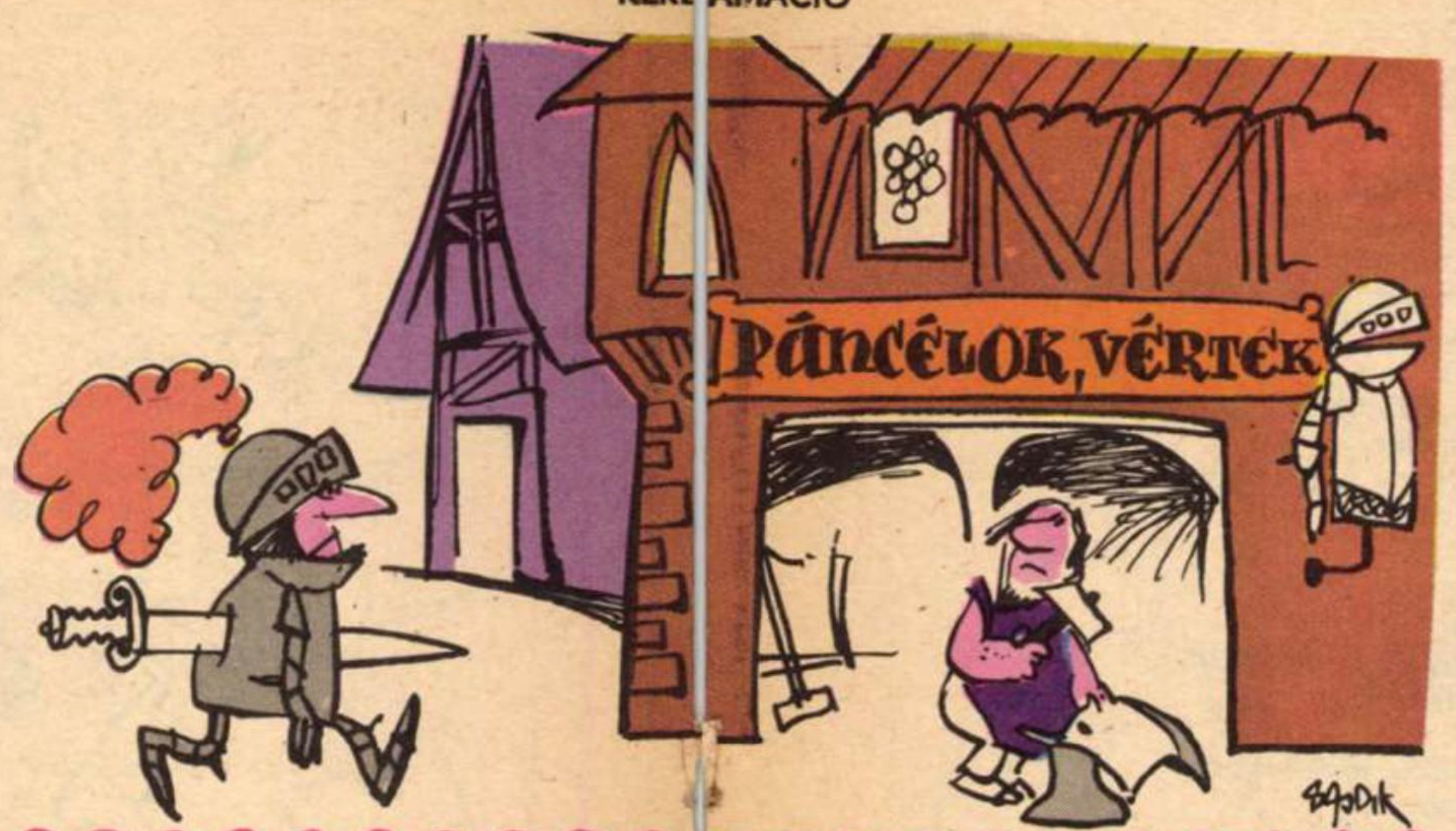

A FELTALÁLÓ

Hatókör vagyok minden technikai dologban, mélységes tisztelettel nézek mindenkire, aki ezen a területen mester. Érthető tehát, hogy nagy megbecsüléssel gondoltam Harkányi Sándorra, amikor hírül hozták, hogy valami korszakalkotó találmányon dolgozik. Hetekig nem jött a kávéházba, akkor kezdtek erről suttogni és hogy hónapok teltek, és ő munka után soha nem jelent meg közöttünk, iránta való bámulatom egyre nőtt. Mesélték, hogy minden szabad idejét otthon tölti, az autóját eladta, a pénzt kísérletezésre fordítja, az üres garázsban fúr, farag. Amikor már több mint egy évig visszavonult minden társaságtól, a felesége is otthagyta, felháborított, persze ilyen a nagy szellemek sorsa, Keplerrel is ilyesmi történt, erről Madách helyszíni tudósításából értesültem. De ez a nagyszerű ember kitartott, fütyült a világi hívságokra, csak művének élt.

Biztosat senki sem tudott arról, hogy mit alkot, mi Harkányi Sándor találmánya, valami kevés hír kiszivárgott, hogy egy kibernetikai gépen dolgozik, valamiféle elektronikus számláló csodán, nyilván érdemes miatta minden egyebet elhanyagolni, ez igen, ez meghozza majd a dicsőséget, az elismerést, bizonyára az anyagi eredményt is.

Így múltak az évek, Harkányi visszavonulva még mindig a nagy ügynek szentelte életét, mi pedig ledér módon morzsolgattuk a magunk élvhajhászó, közönséges létét.

Egyszer aztán, a múlt héten, pontosan három évvel és két hónappal Harkányi áldozatos visszavonulása után, íme újra megjelent körünkben. Sápadt volt, lesoványodott, borotválatlan, a szeme gyulladásos. Hatalmas ládát cipelt, kiemelt belőle egy gépmonstrumot, csavarok, kerekek, drótok, telepek, áttételek, megrendítő alkotmány volt. Mi éppen ott ültünk a kávéház egyik sarkában, szokásos dominópartink mellett. Felugrottunk, lelkesen ünnepeltük a nagy feltalálót.

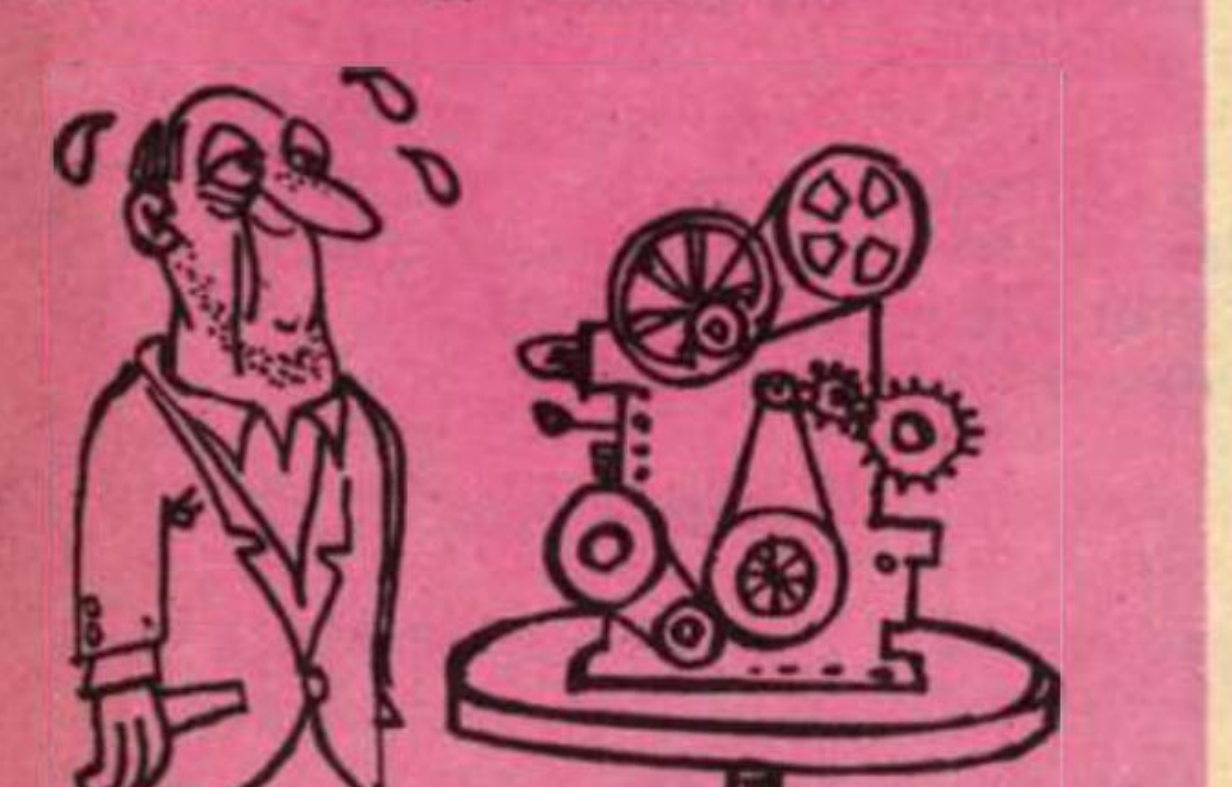

Egyikünk mély tisztelettel megkérdezte:

– És most kész... Elkészültél vele... A rengeteg áldozatnak íme itt a gyümölcse?

Harkányi szerényen bólintott, leült az asztalhoz, maga mellé állította a gépcsodát, és így szólt:

– Nehéz volt, de íme elkészült. Ez az a kibernetikai gép, amelynek segítségével én most már minden dominópartit megnyerek. Majd meglátjátok. Rajta, kezdhetjük.

Nádass József

SZÜLETÉSNAP

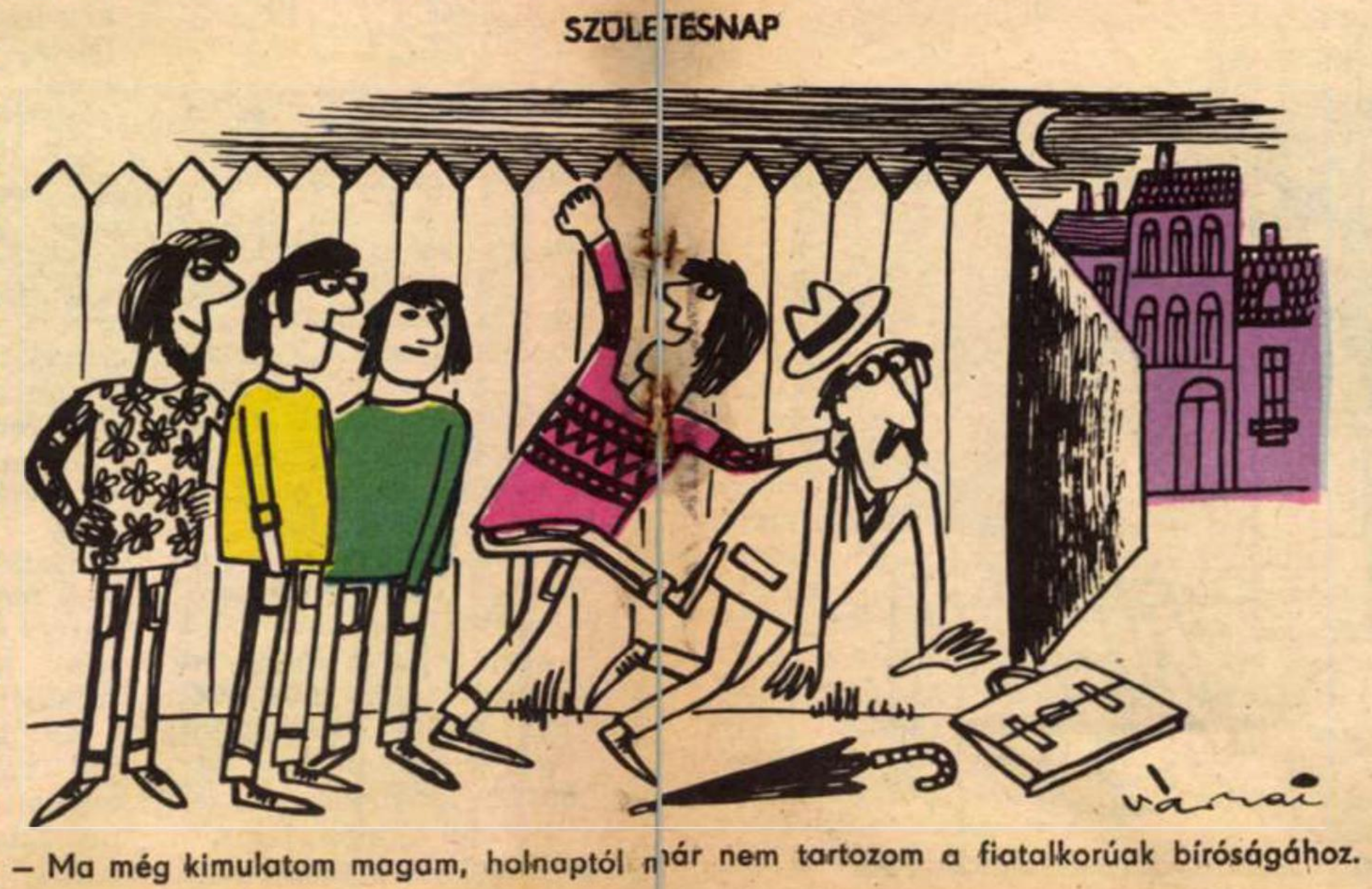

– Ma még kimulatom magam, holnaptól már nem tartozom a fiatalkorúak bíróságához.

A GÁZFŰTÉS JÖVŐJE

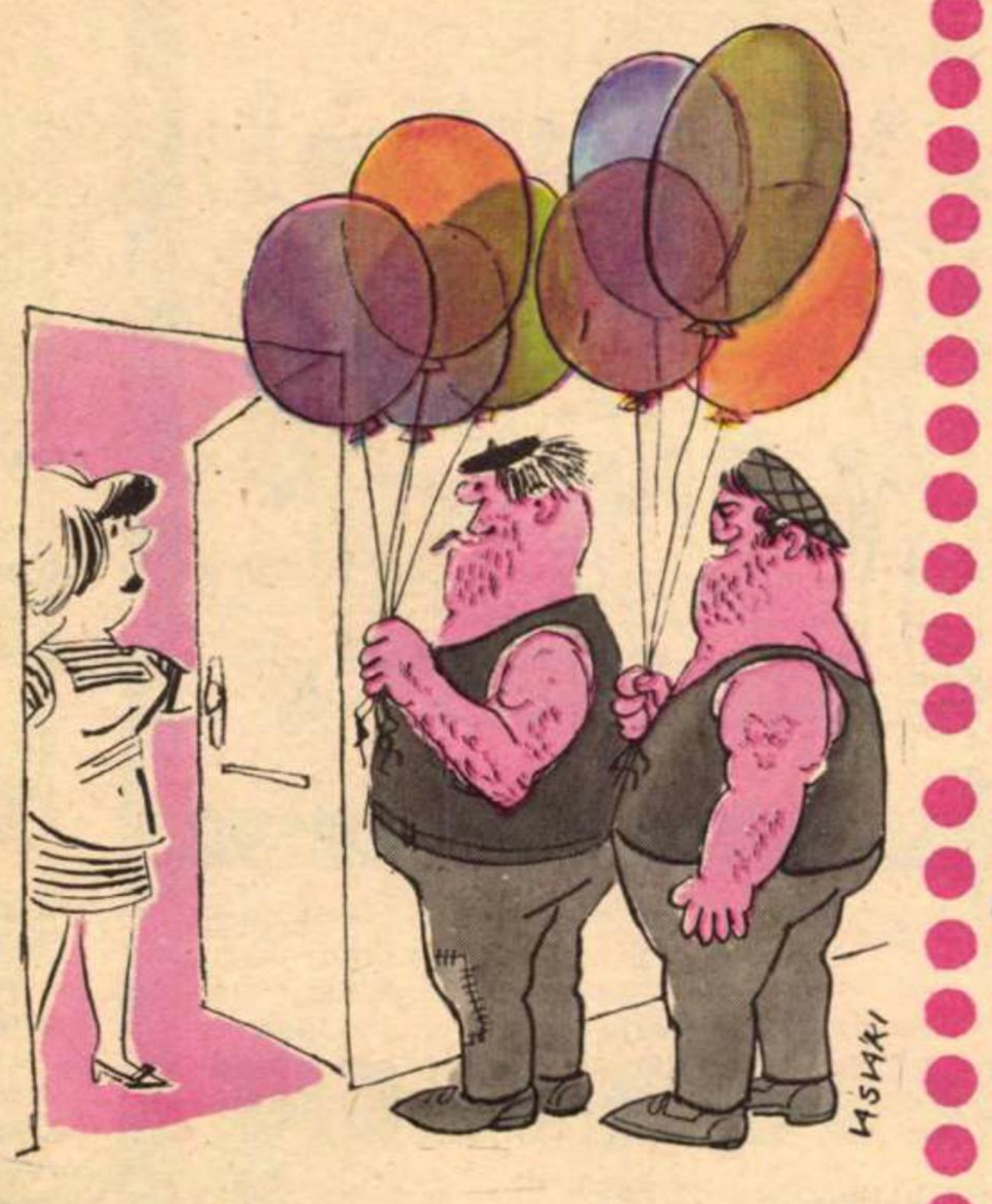

– Kezit csókolom, meghoztuk a tüzelőt!

RAVASZ MŰHELYFŐNÖK

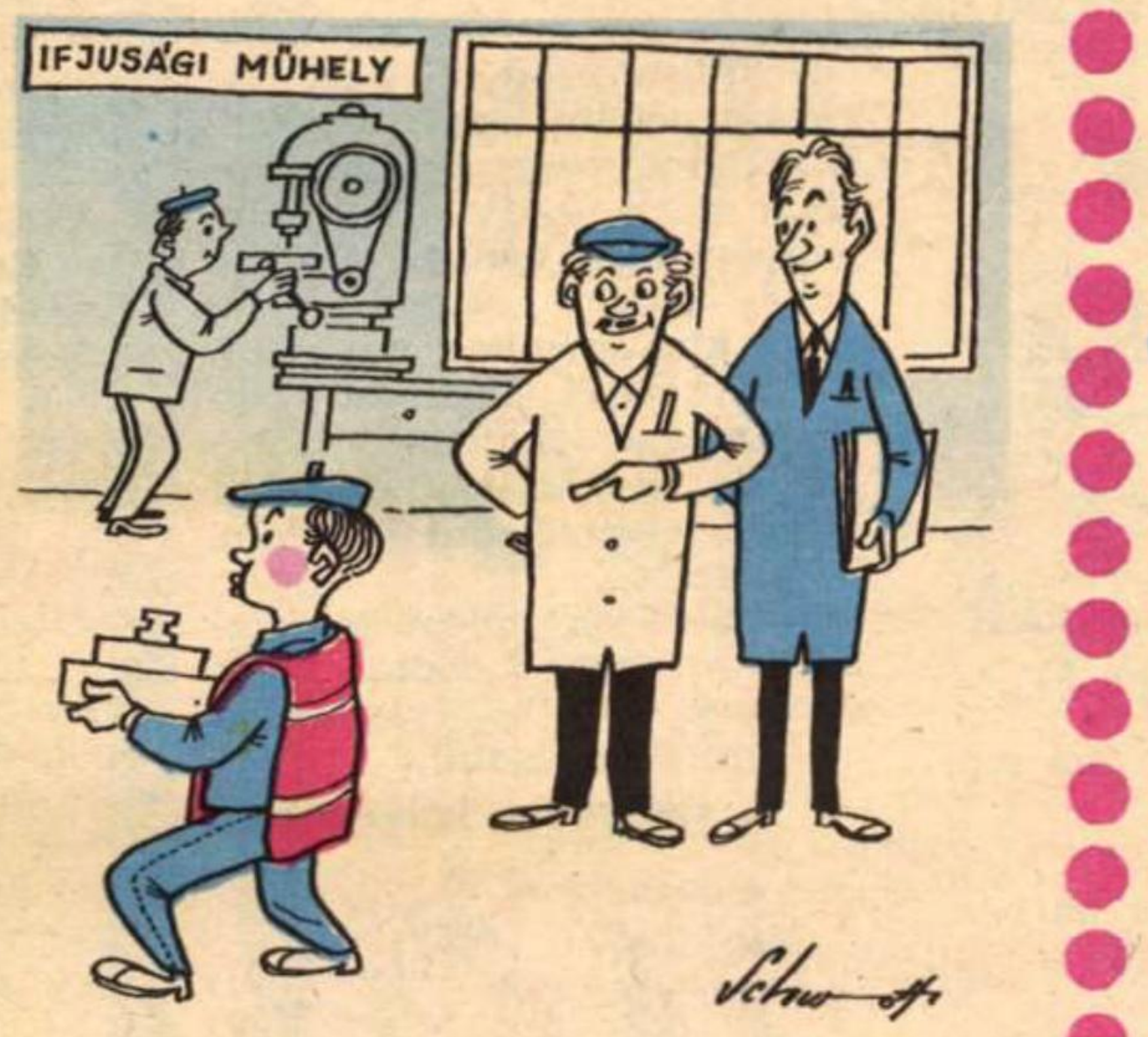

– Így könnyebben szemmel tarthatom.

ÚJRA ITTHON

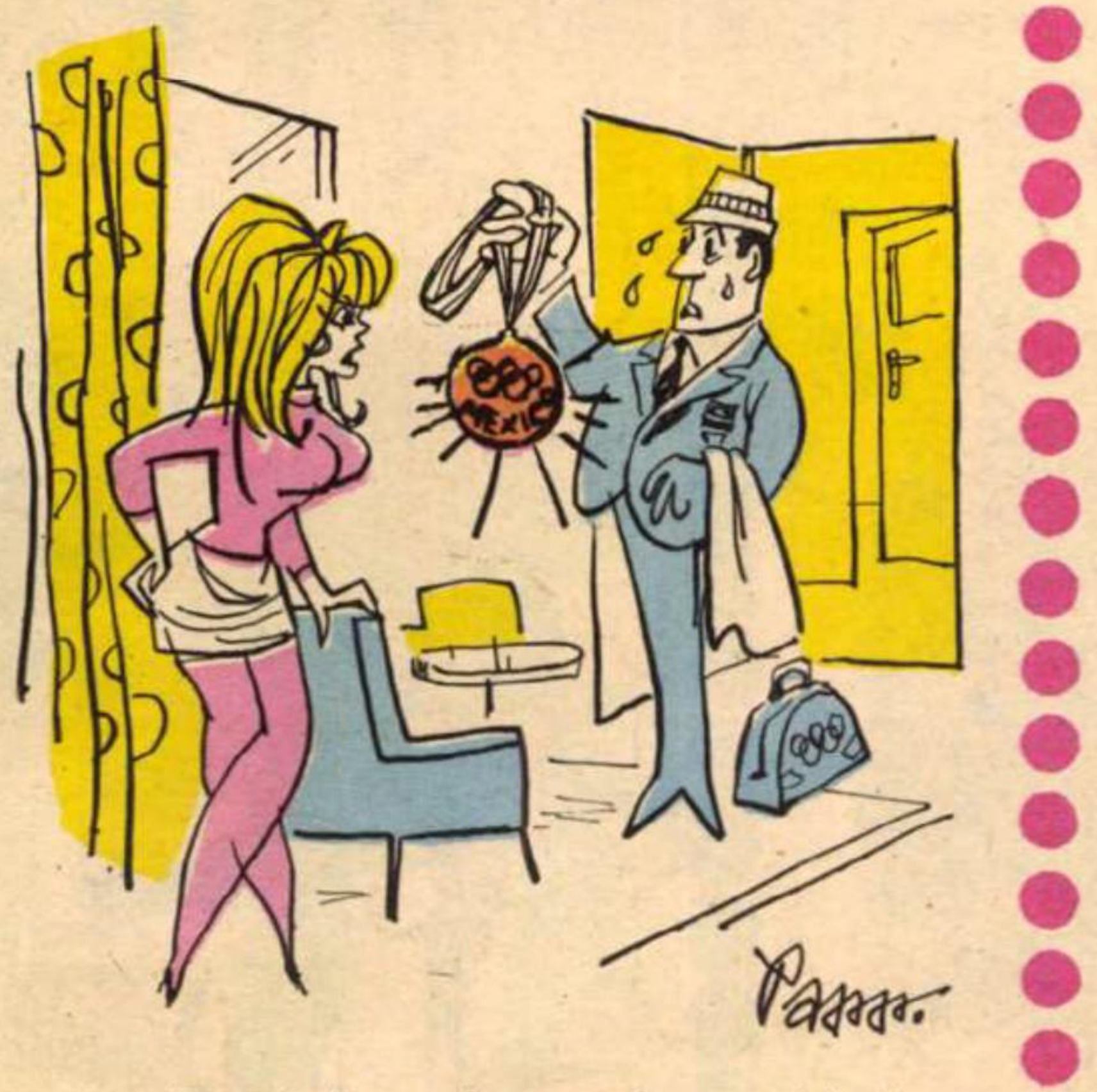

– Te mindig csak magadra gondolsz!

ELKÉNYEZTETETT GYERMEK

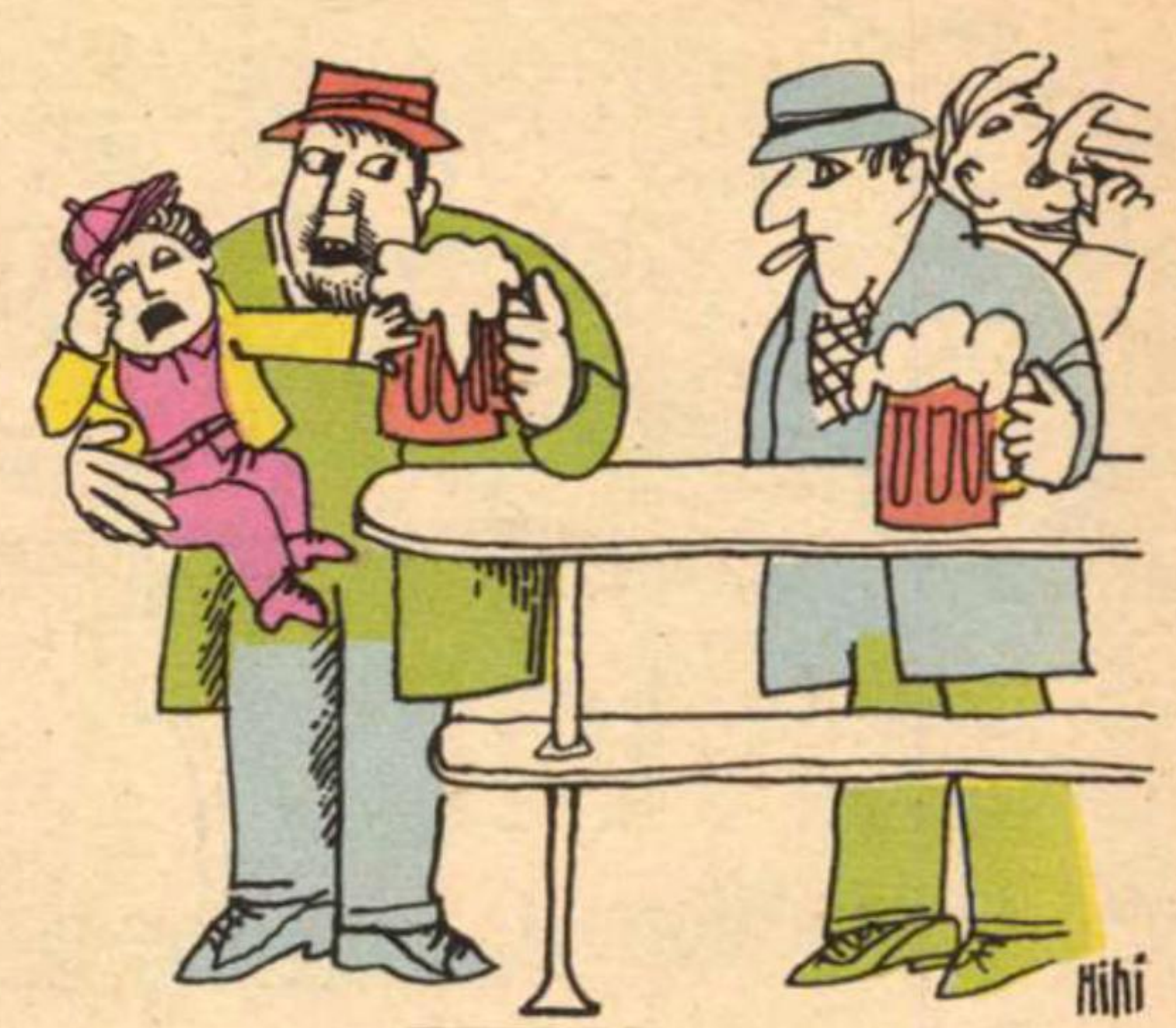

– Csak a konyakot szereti...

SZÁLLÍTÁS

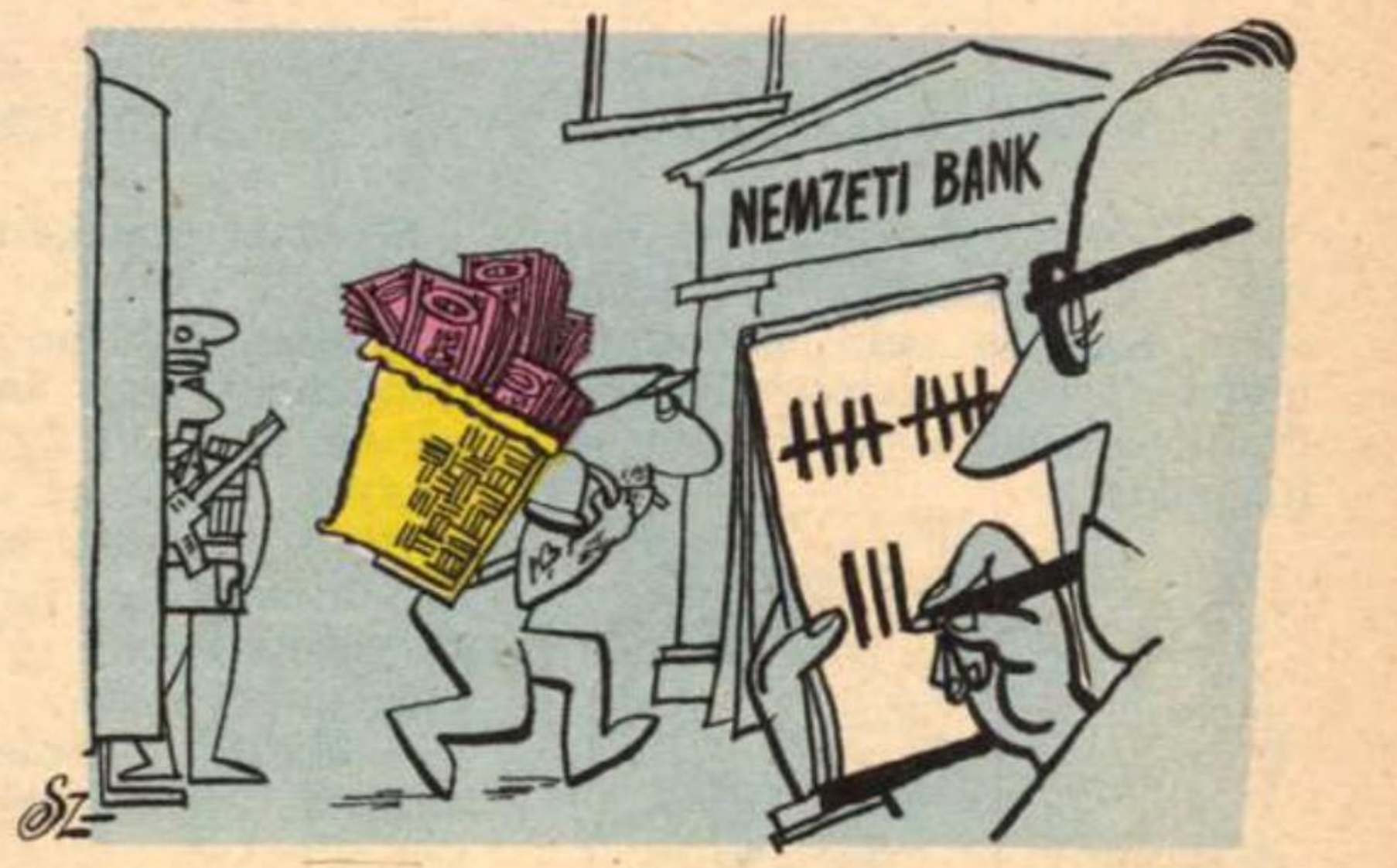

KEZDŐ ÍRÓ

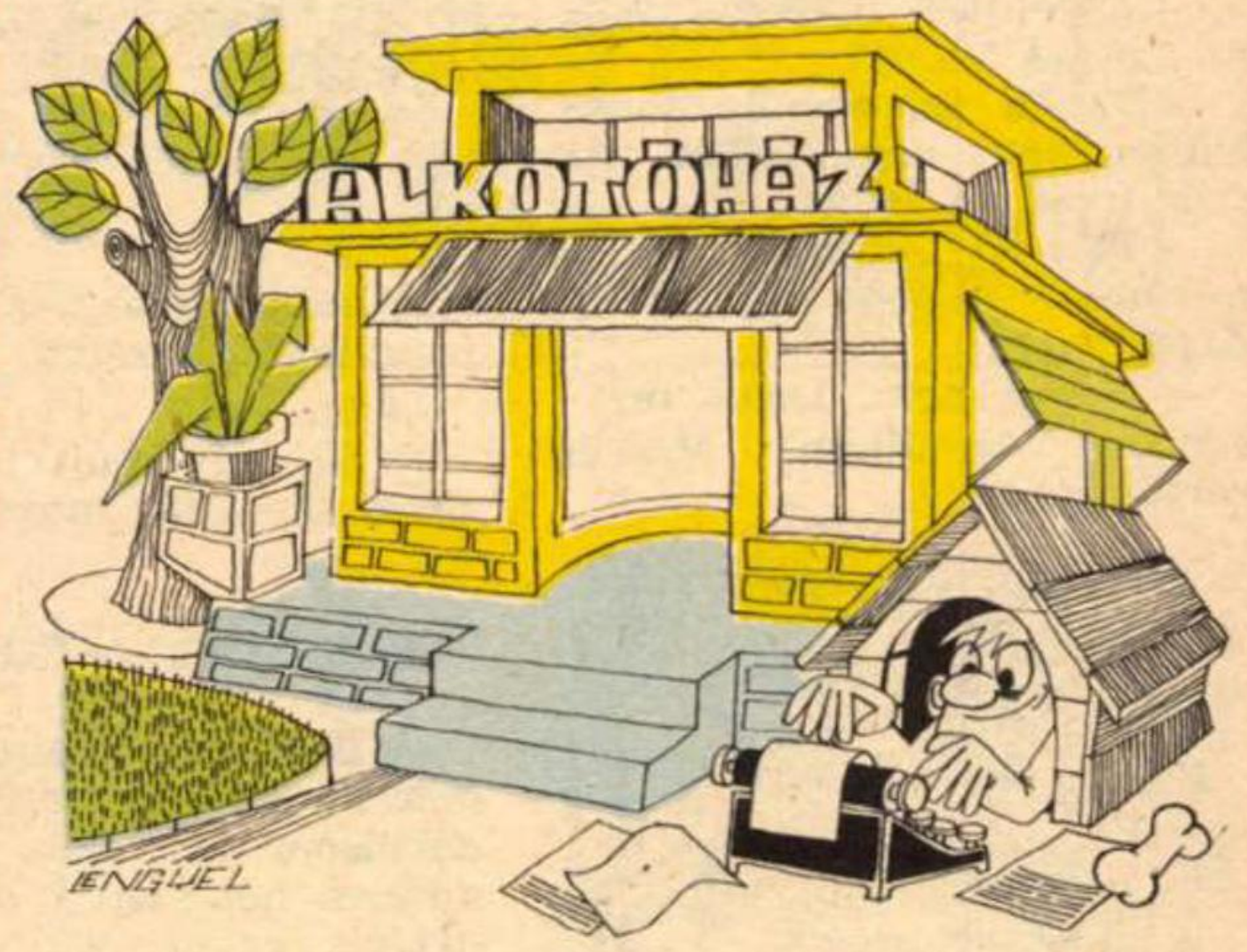

BÜSZKE ÜZEM

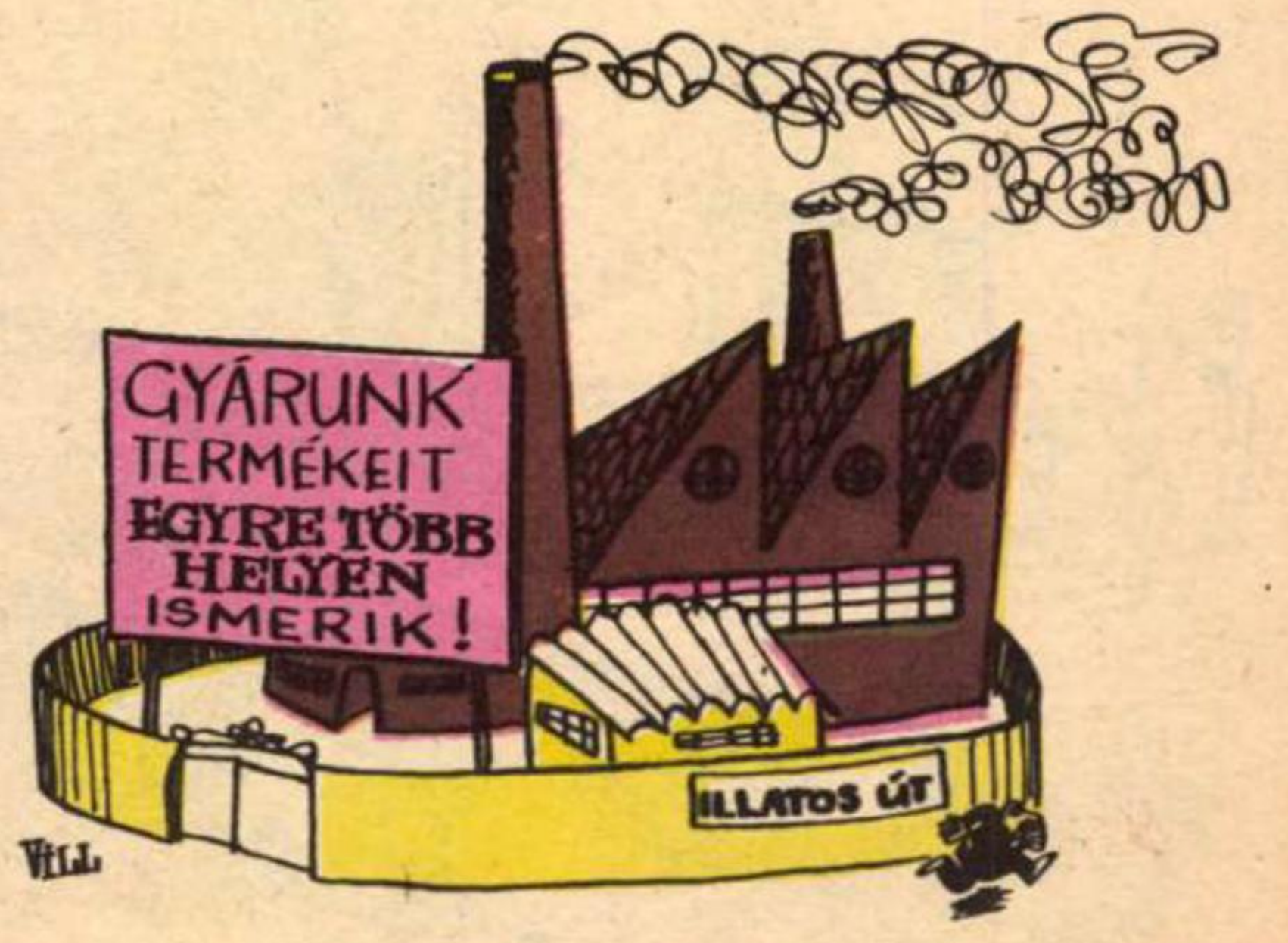
GYÁRUNK TERMÉKEIT EGYRE TÖBB HELYEN ISMERIK!
ILLATOS ÚT

NEM A GYŐZELEM, A RÉSZVÉTEL A FONTOS!

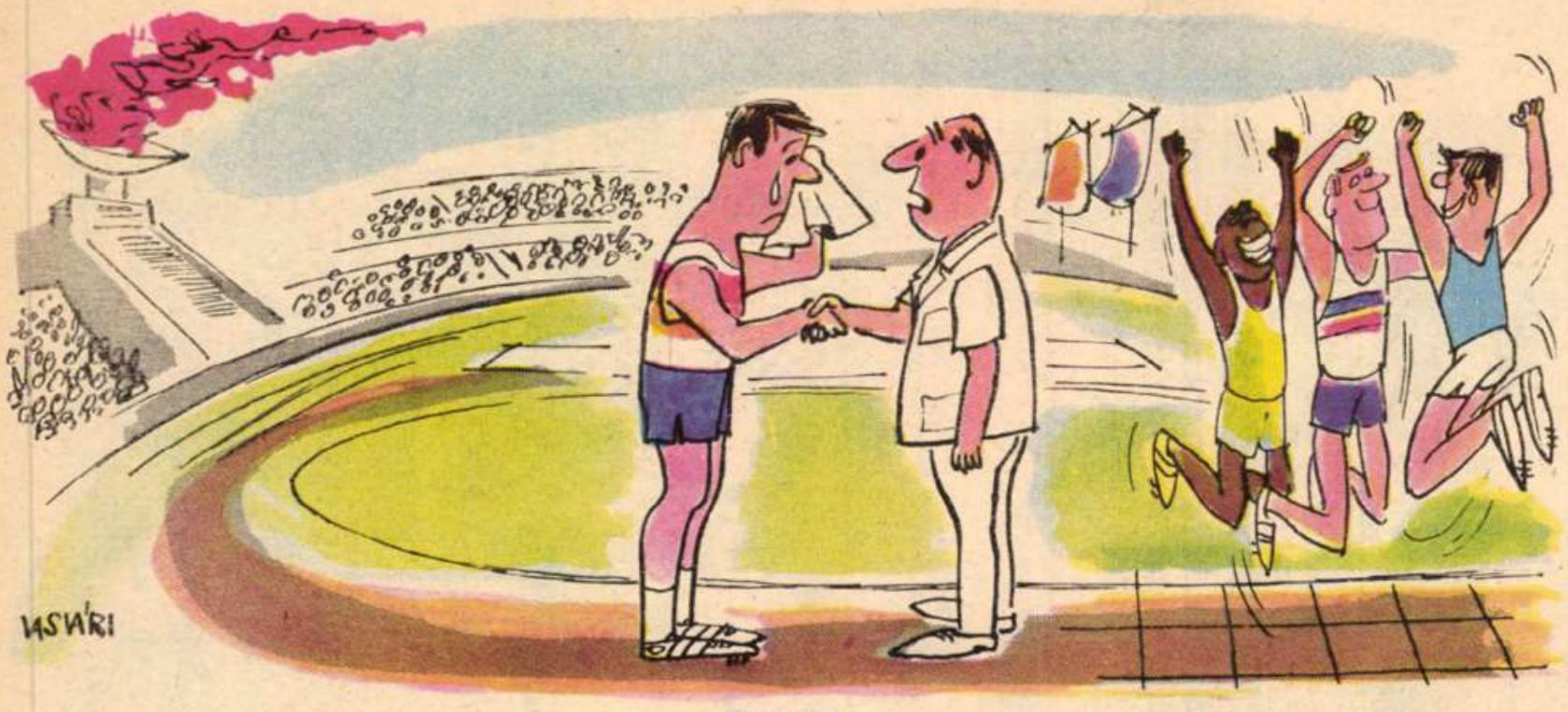

– Részvétem . . .

MELLÉK-MELLÉK?

Ha nézem a kirakatot,
Olykor mellbe vág
Egy-egy színfolt, melyről kisül:
Mellék-üzletág.

Trafikkal a diákirka
Primán összefér.
S mért ne lenne csokoládé
Ott, ahol kenyér?

Csemegében totó-lottó,
Cipőpaszta, VIM;
Mézhez fogport is vehettek,
Kedves feleim.

De a legszebb társulást a
Minap láttam én
Minőségi szabóságnak
Kellős közepén.

Kirakatban férfi-baba,
Rajta fess zakó.
E boltban ez mérték után
Szabva kapható.

Zakók közt most megjelent egy
Csipkés valami,
Ami hölgyek szép kebelét
Szokta tartani . . .

S megjelent egy csipkés pici
Csípő-szorító . . .
Ezt a látványt meg kell írni,
Ez a sztori jó!

Mert ugyebár a felirat
Maradt, ami volt:
MÉRTÉK UTÁN szab, varr, készít
Mindent ez a bolt.

Gondolom, a férfinépet
Kergeti a láz:
Mindegyikük itt szeretne
Lenni a szabász!

K. Tóth Lenke

SZILÁNKOK

ŐSZINTE VALLOMÁS

— Nézze, Magdika, én már sok nőt ismertem, de esküszöm, egyiket sem szerettem olyan forrón, szenvedélyesen, őszinte rajongással, mint önmagamat.

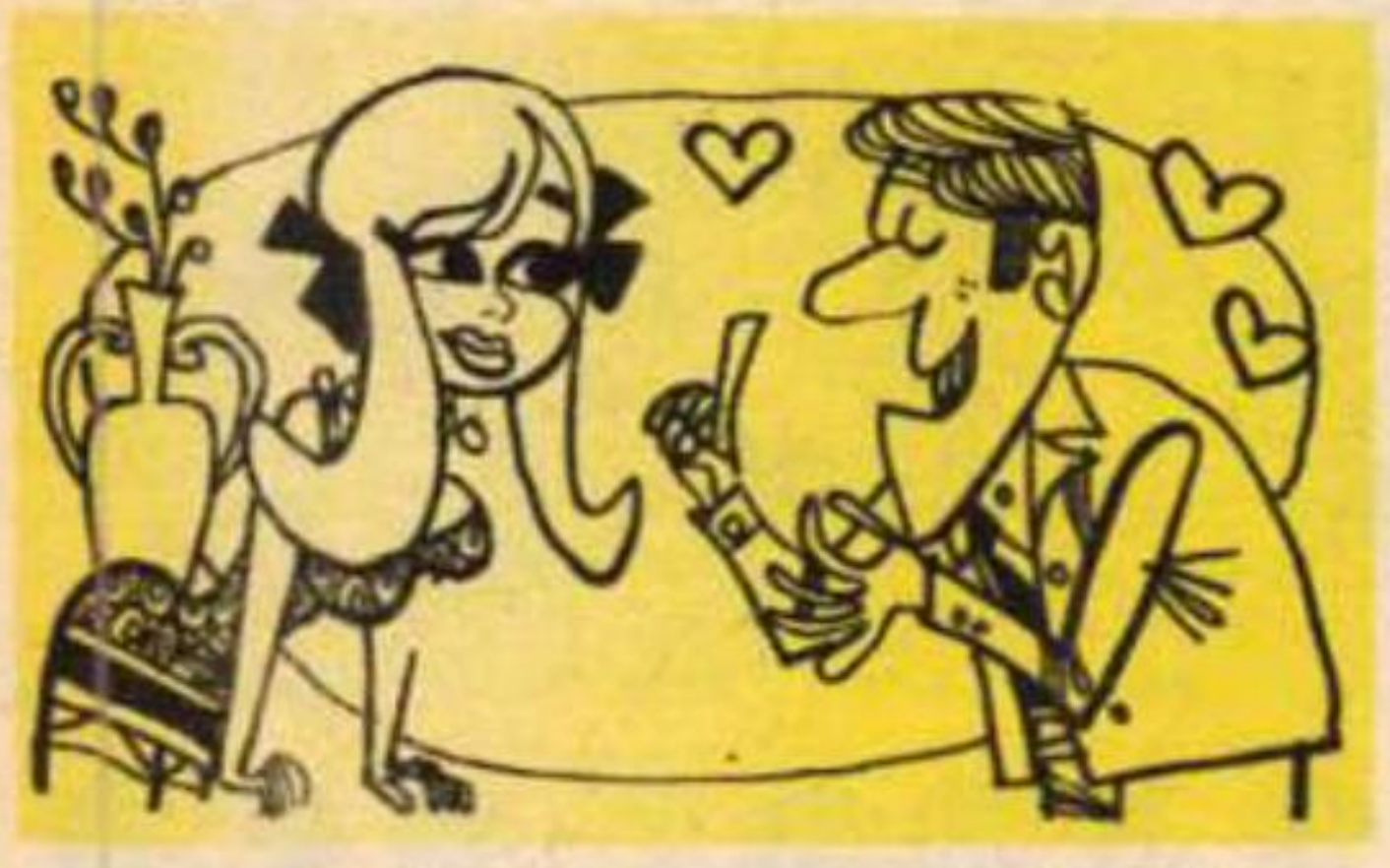

ANYAKÖNYVVEZETŐNÉL

— Kívánja-e feleségül venni Kovács Verát?

— Tiszta szívemből mondhatom, hogy nem. Dehát tetszik tudni, a lakás . . .

— És ön kíván-e férjül menni az előttem álló Nagy Árpádhoz?

— Nem és nem. Dehát negyvenéves elmúltam. Meddig várjak még? . . .

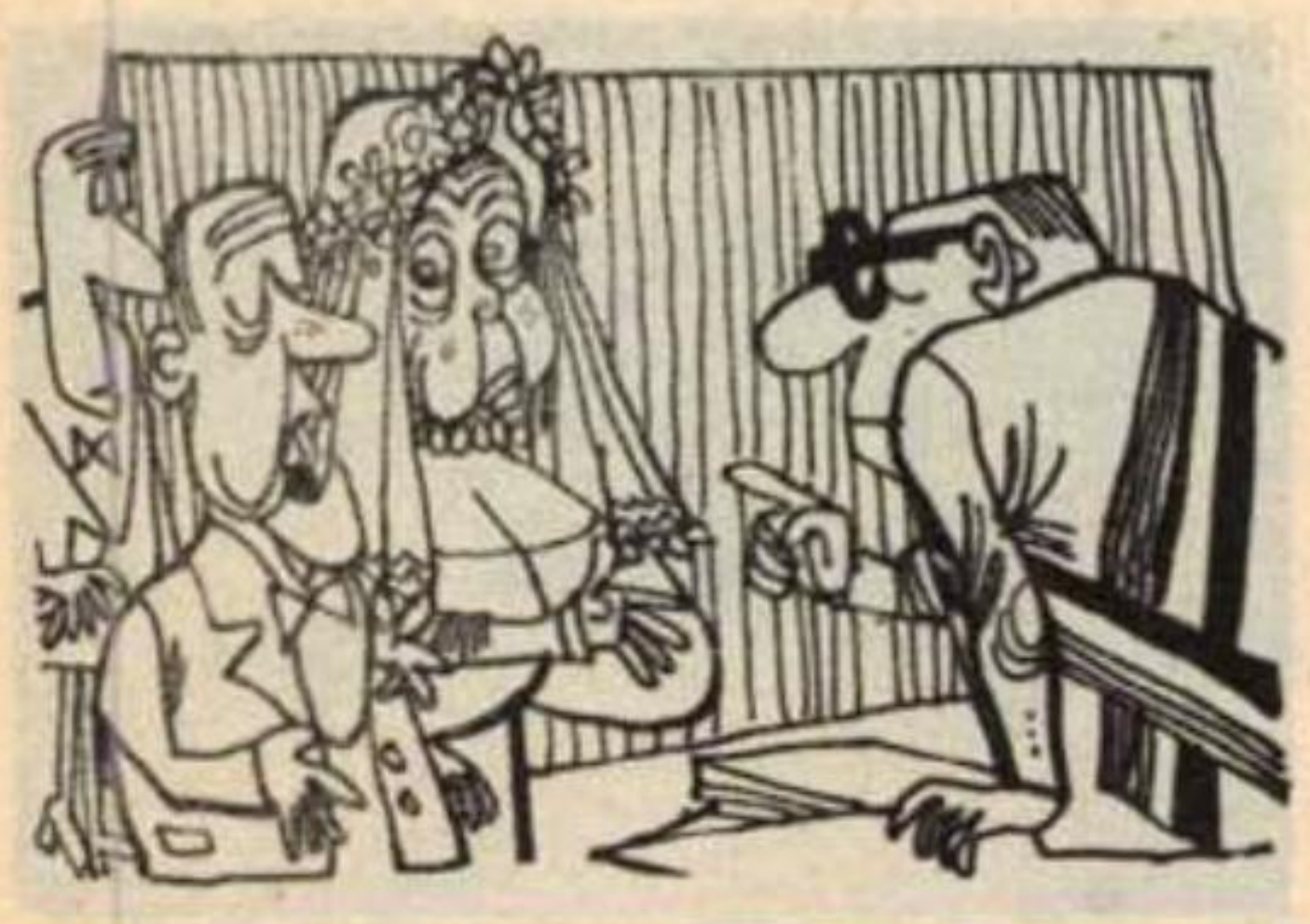

RIPORTON

Riporter kollégámtól hallottam:

Nemrég Zala megyébe utaztam, hogy egy interjút készítsek Kisfalvi Pálinkás Bori nénivel, abból az alkalomból, hogy a századik születésnapját ünnepli. A háza előtt a szomszédasszony bizalmasan a fülembe súgta:

— Mielőtt bemenne Bori nénihez, megmondom őszintén, hogy szélhámos. Szó sem igaz, hogy százéves.

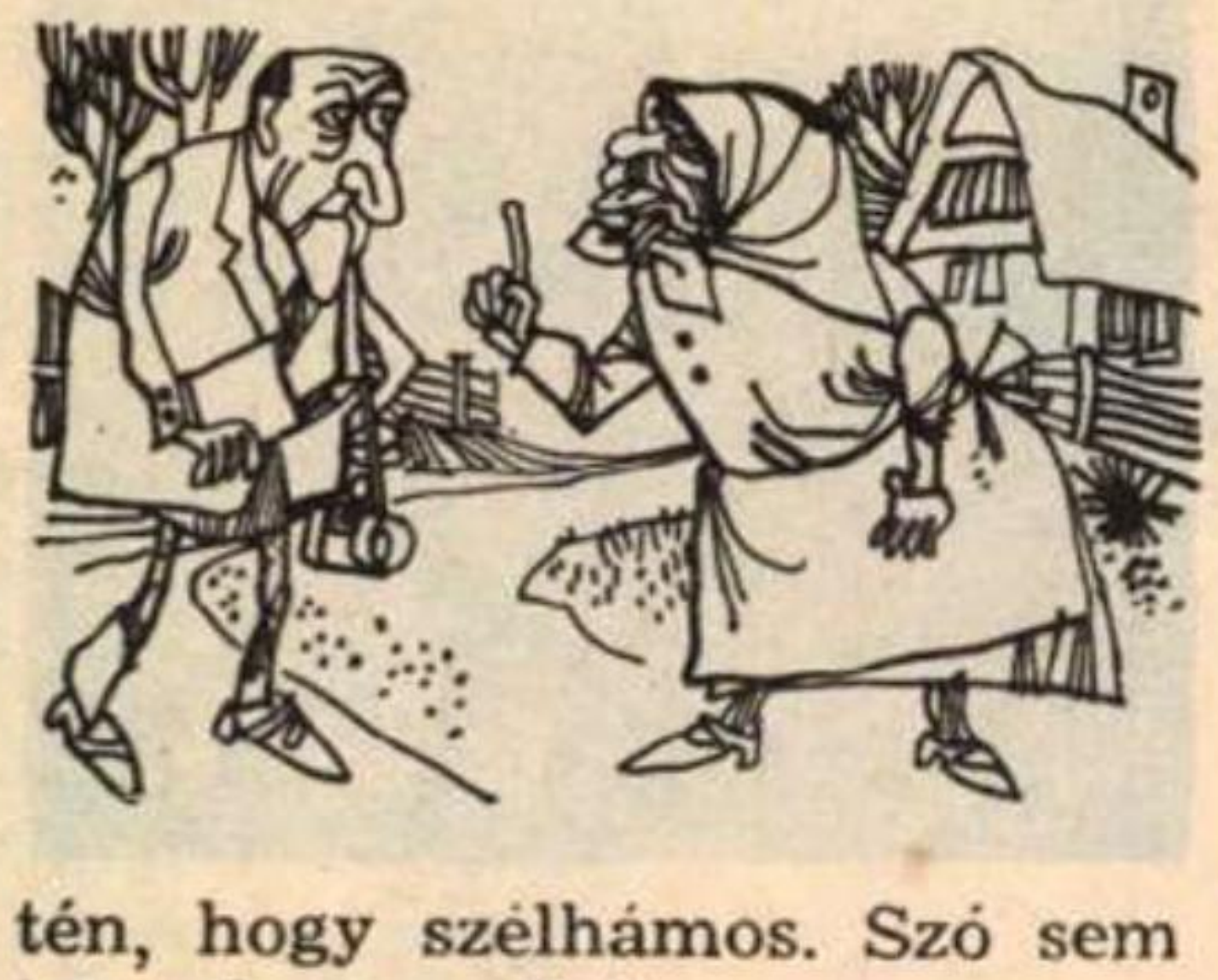

— Hanem?

— Százegy múlt januárban. Csak fiatalítja magát.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Bocsánat, uram, hogy ismeretlenül megszólítom. Tudomásom van róla, hogy ön minden hét szerdáján négytől nyolcig együtt van a feleségemmel. Igen?

— Bevallom, így van, de . . .

— Most én beszélek. Garantálja, hogy a jövőben is találkozik minden hét szerdáján négytől nyolcig a feleségemmel?

— Igen, de . . .

— Köszönöm, uram. Így legalább hetente van négy szabad órám.

ÖRÖKBEFOGADÁS

Brahovácz meséli:

— Tegnapelőtt a Váci utcában mellém lépett egy férfi. Kitűnő magyarsággal közölte velem, hogy ő egy dúsgazdag angol bankár. Örökbe akar fogadni engem, mert nincs kire hagyja a vagyonát. A formaságok elintézése után már vele utazhatom Londonba. De nem lett a dologból semmi. Gyanakodni kezdtem.

— Miért?

— Mert kért tőlem egy százast, és azt mondta, mint gyermek, köteles vagyok a szüleimet támogatni.

Galambos Szilveszter

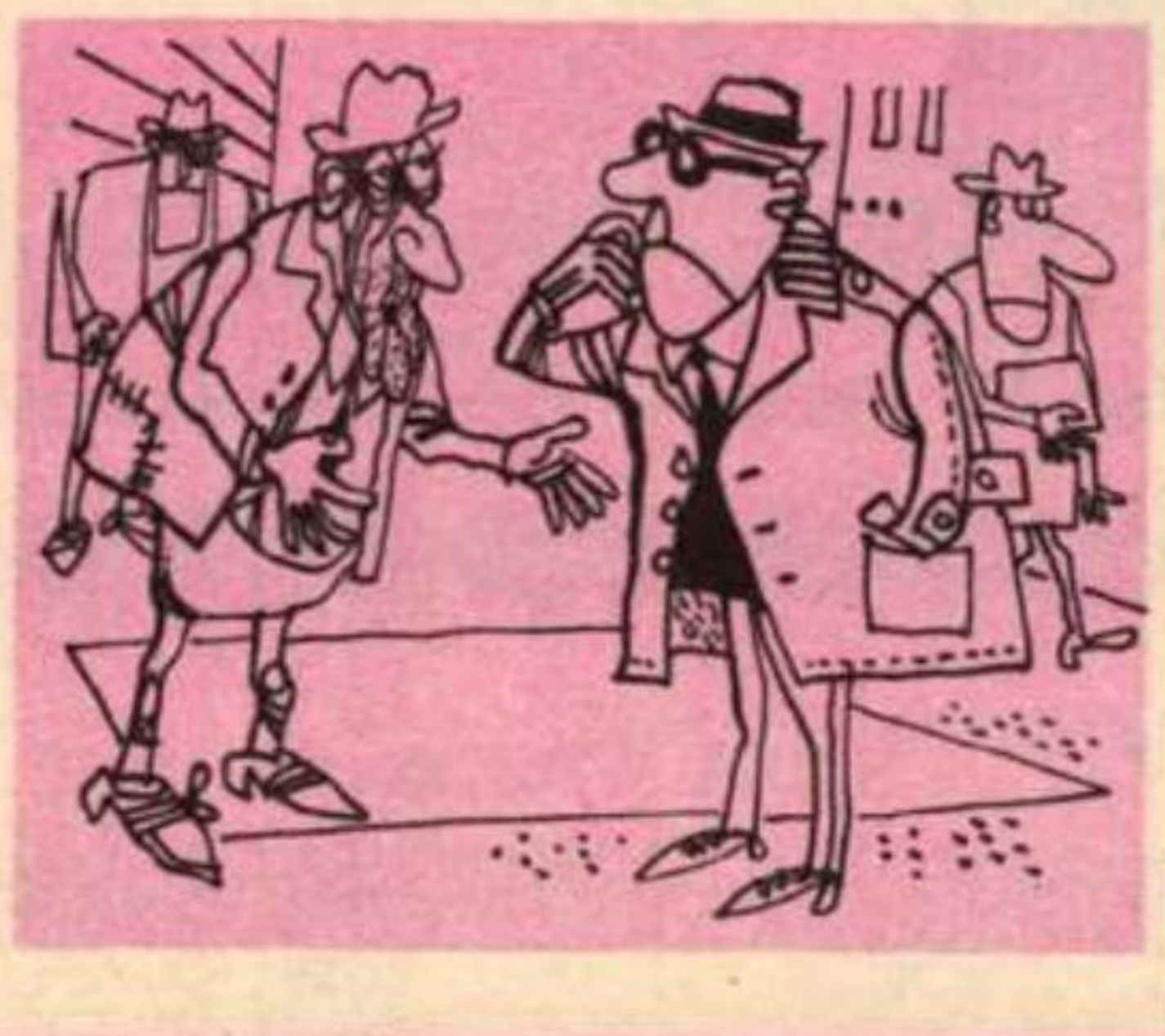

PÁLYAVÁLASZTÁS

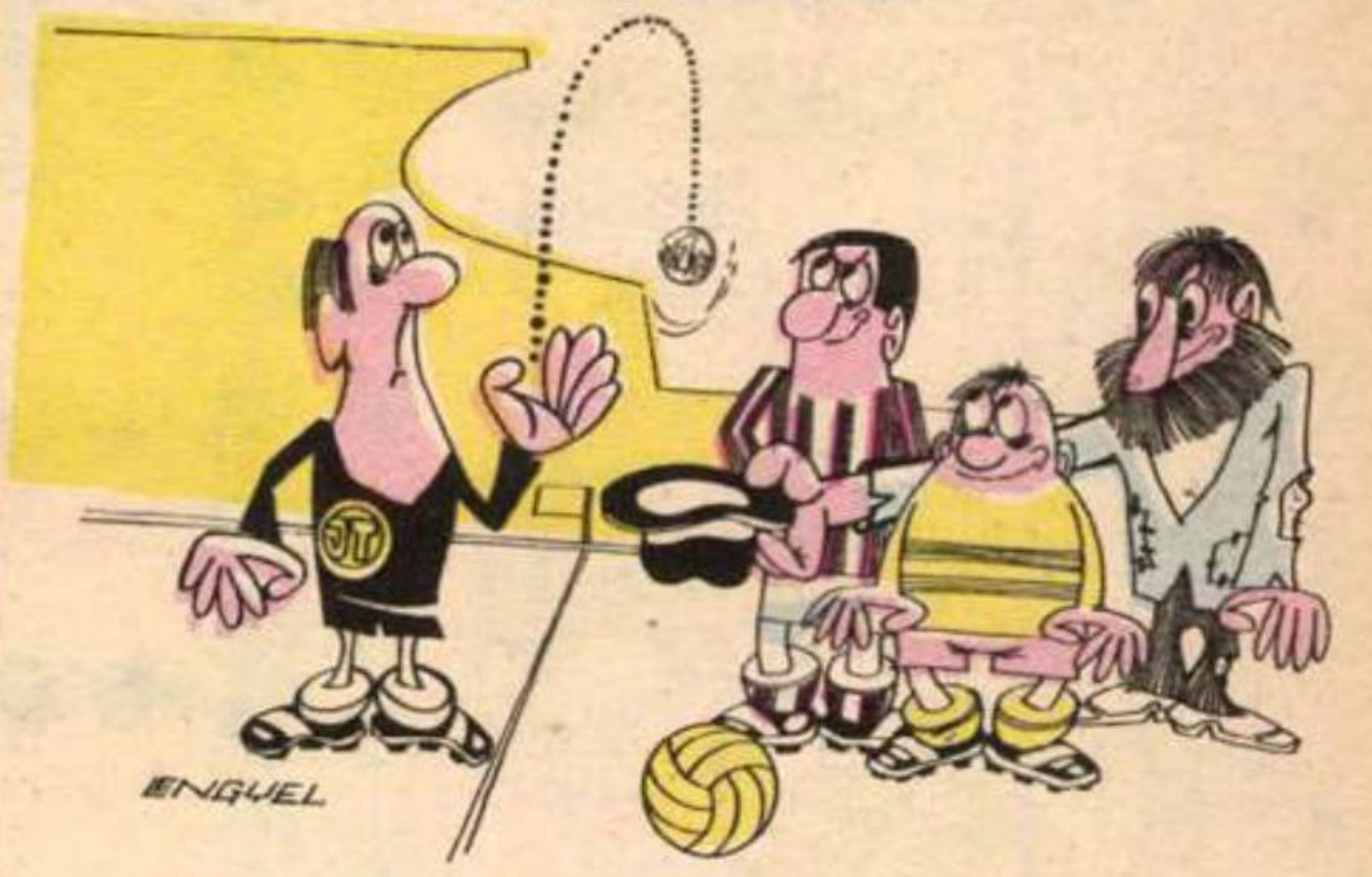

HANGVERSENY NYUGDIJASOKNAK

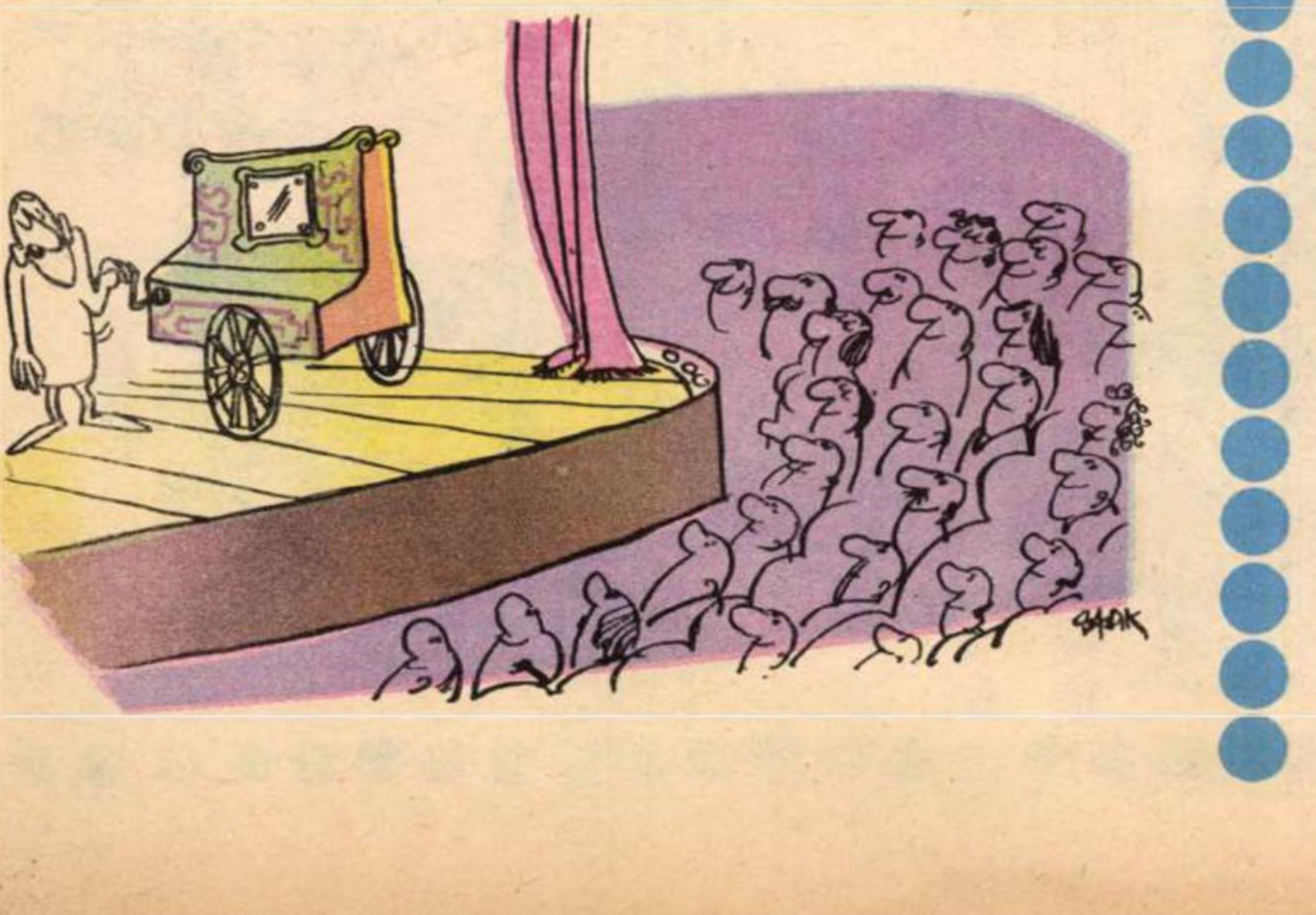

EZ IS MEXIKÓ!

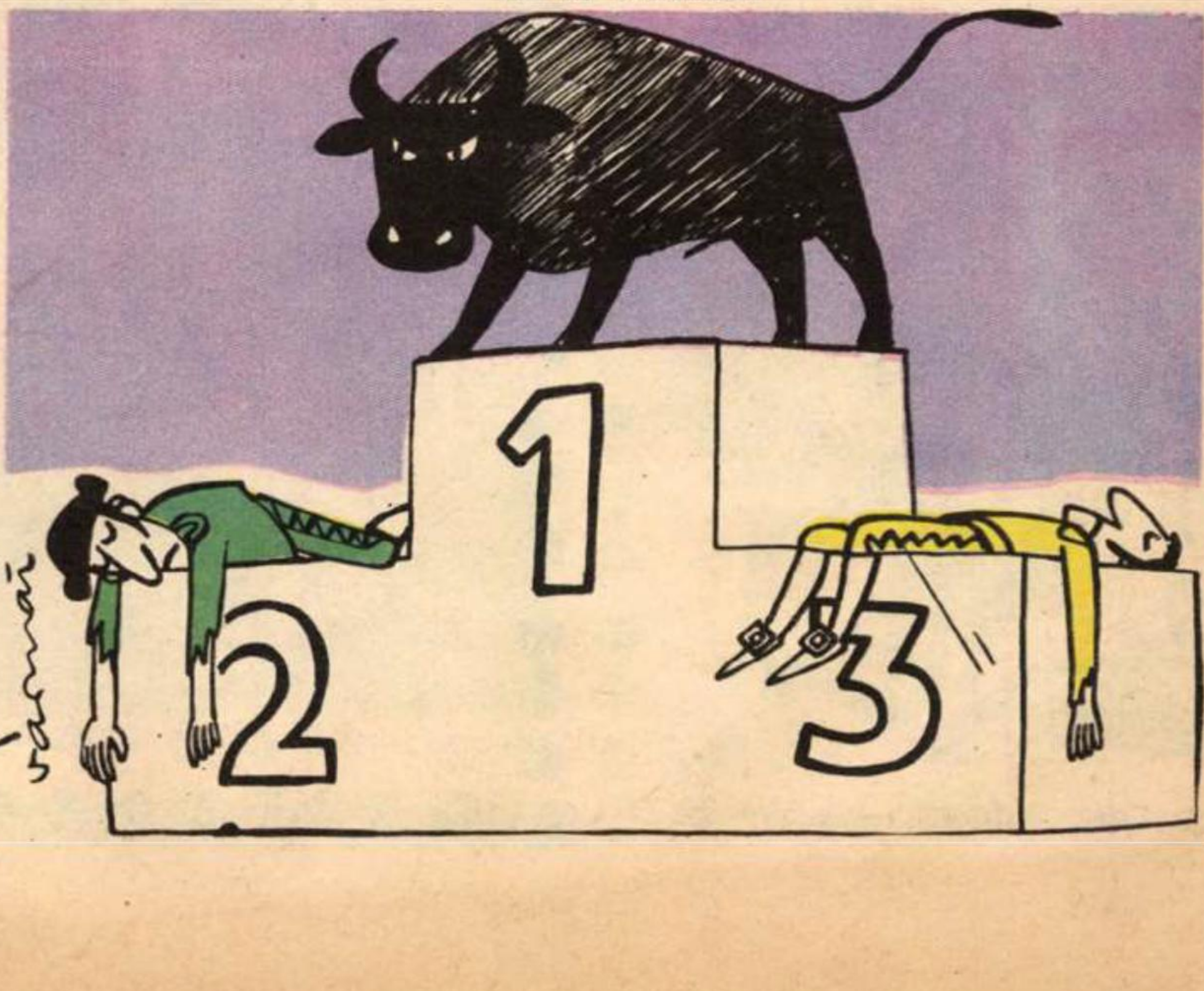

írás

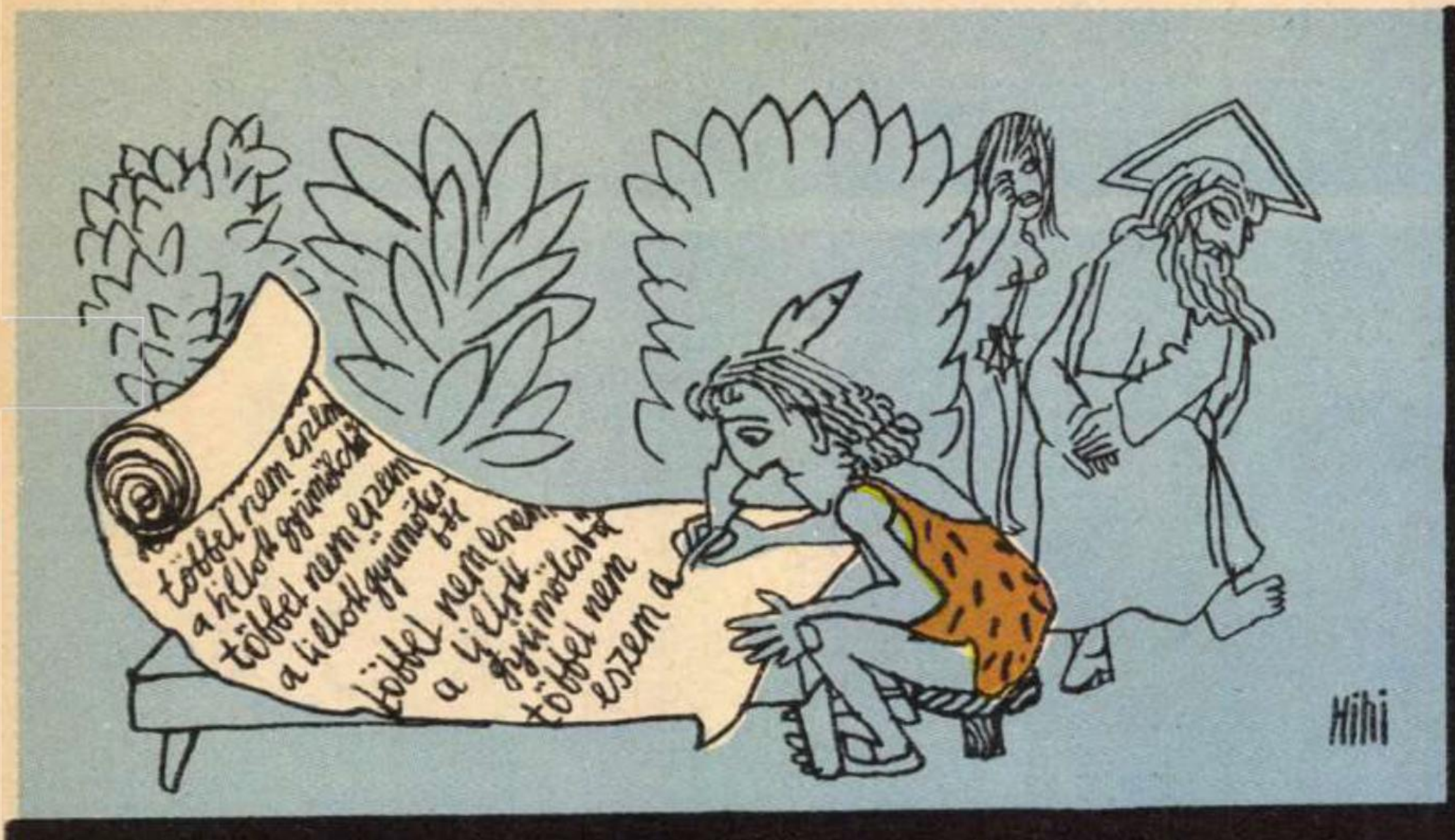
többet nem eszem
a tiltott gyümölcsből
többet nem eszem
a tiltott gyümölcsből
többet nem eszem
a tiltott gyümölcsből
többet nem
eszem a
Hihi

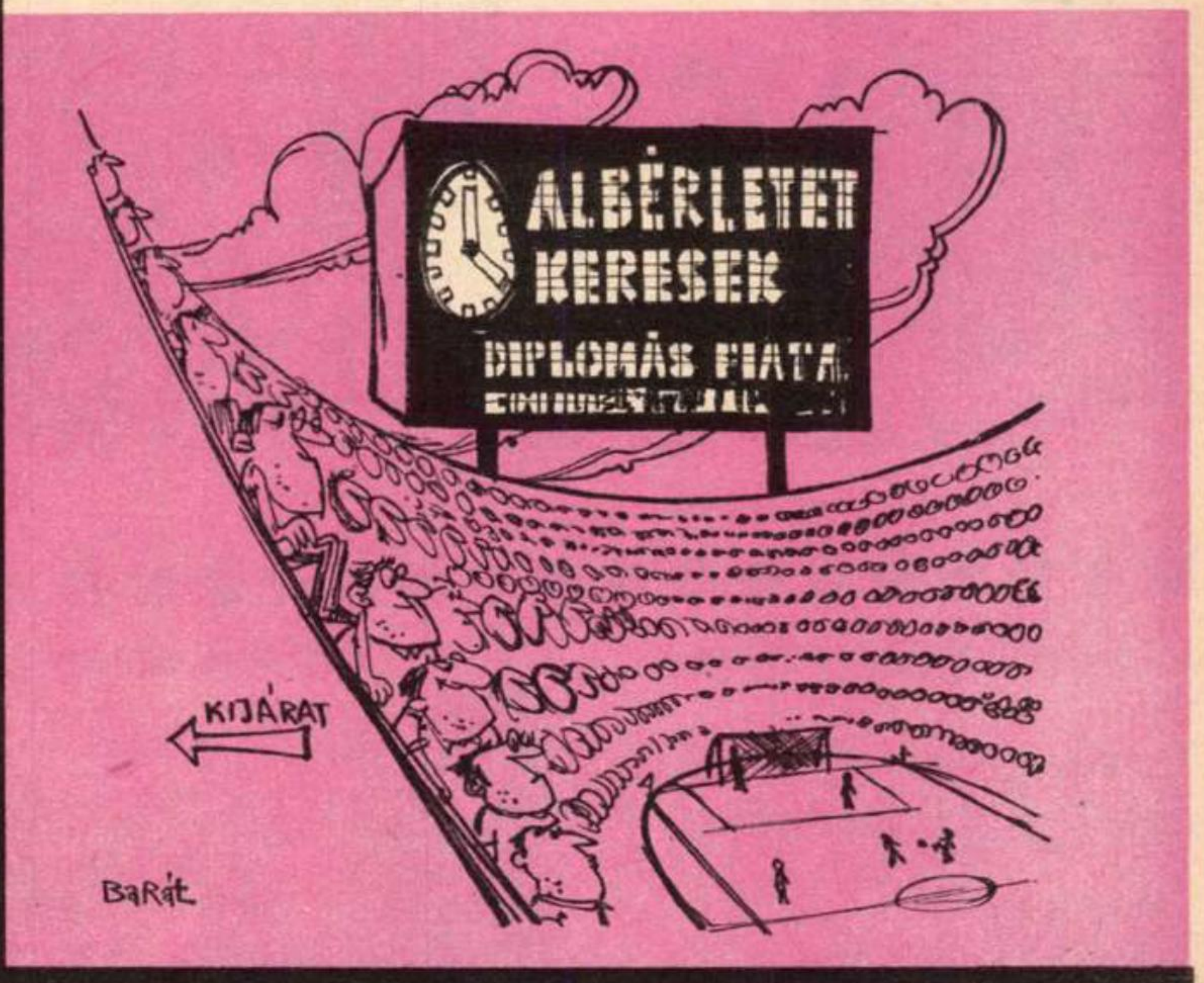
ALBÉRLETET
KERESEK
DIPLOMÁS FIATA
KIJÁRAT
BARÁT

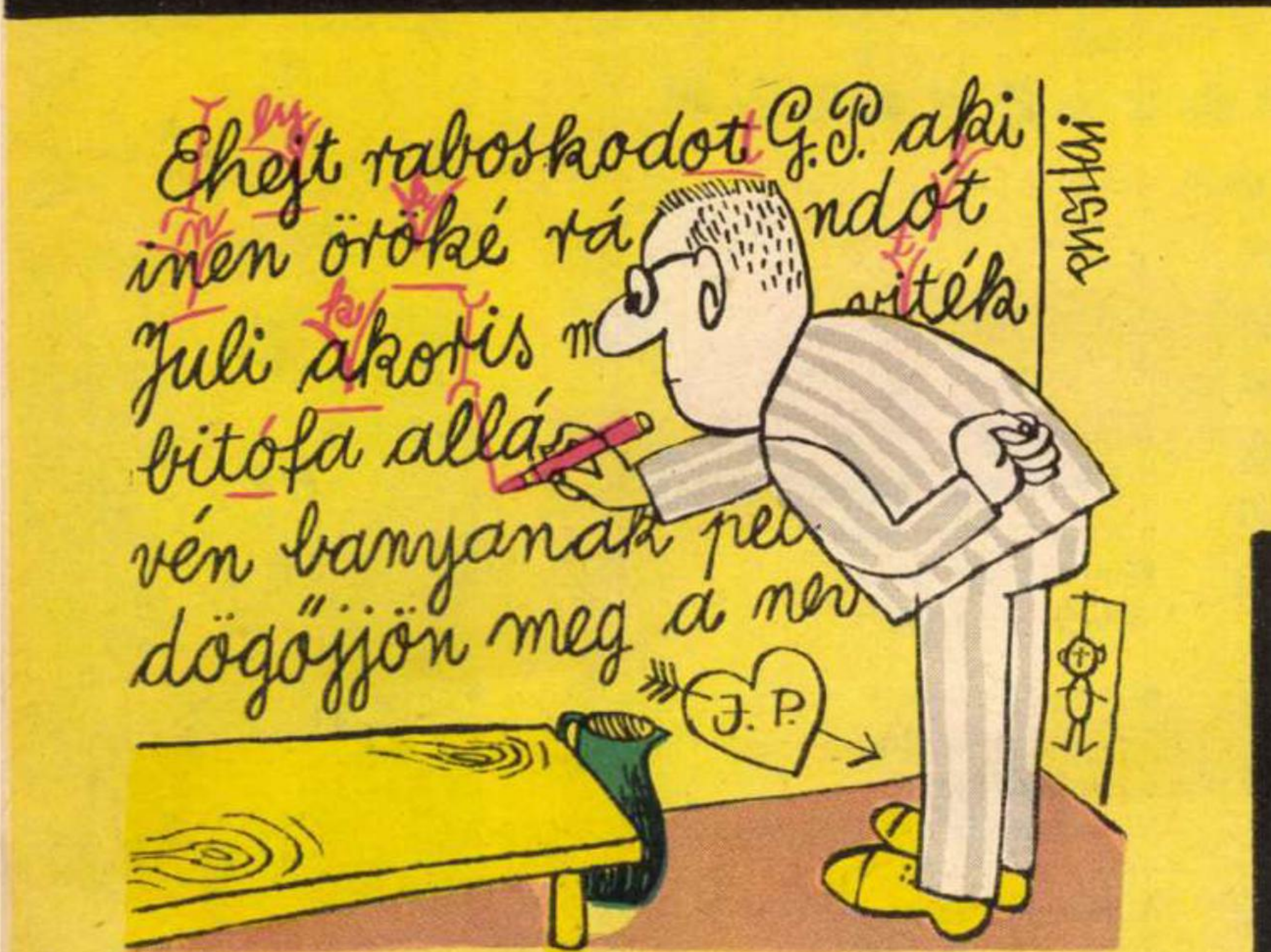
Ehejt raboskodot G.P. aki
inen öröké rá ndot
Juli akoris n vitéka
bitofa allá
vén banyanak pe
dögőjjön meg a ne
J.P.
PUSZTAI

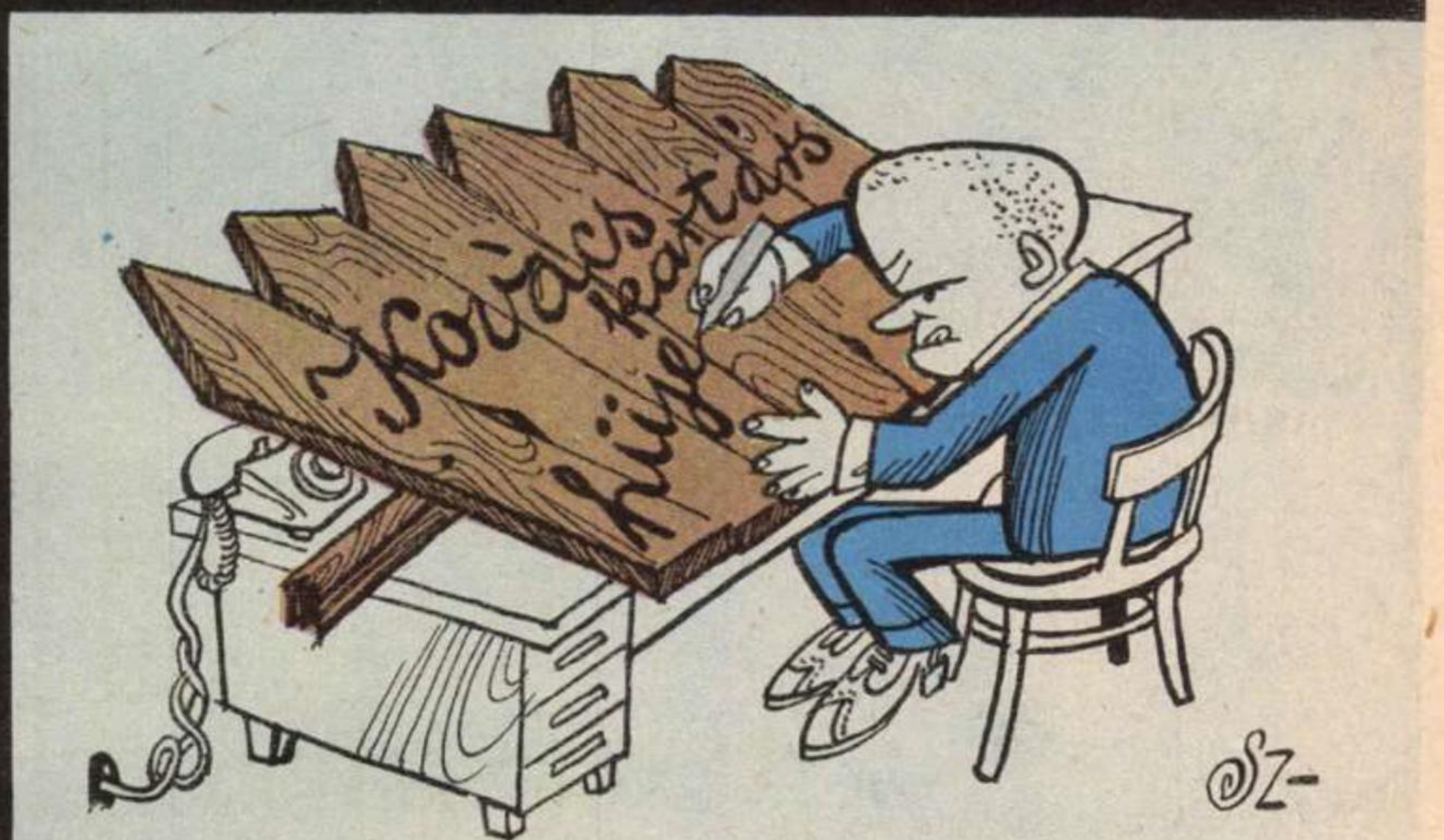
Kovács kartárs hülye
SZ-

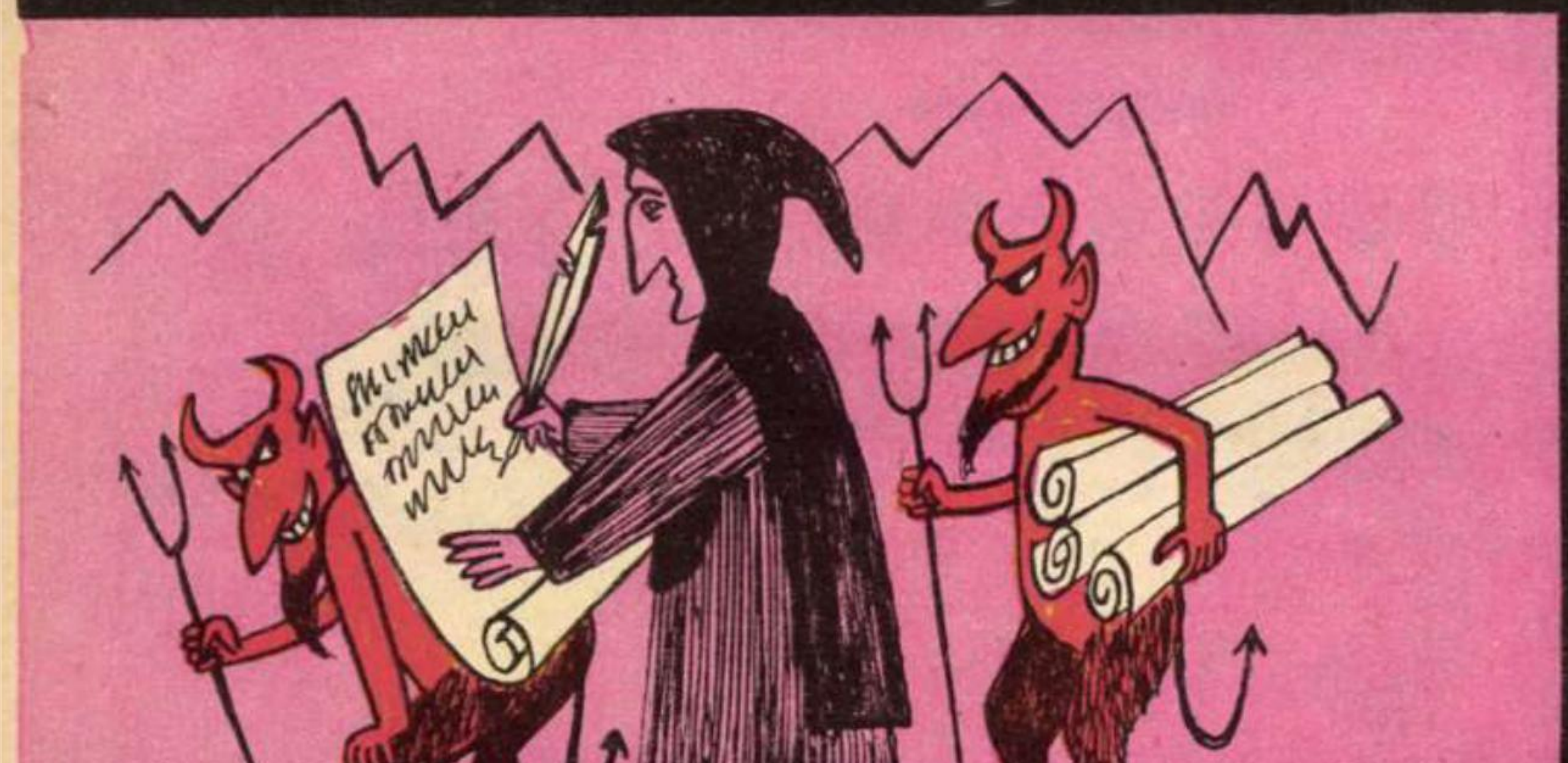
DANTE
várnai

HEGEDŰS,
BARÁT,
PUSZTAI,
VÁRNAI,
SZŰR-SZABÓ,
VASVÁRI,
SAJDIK

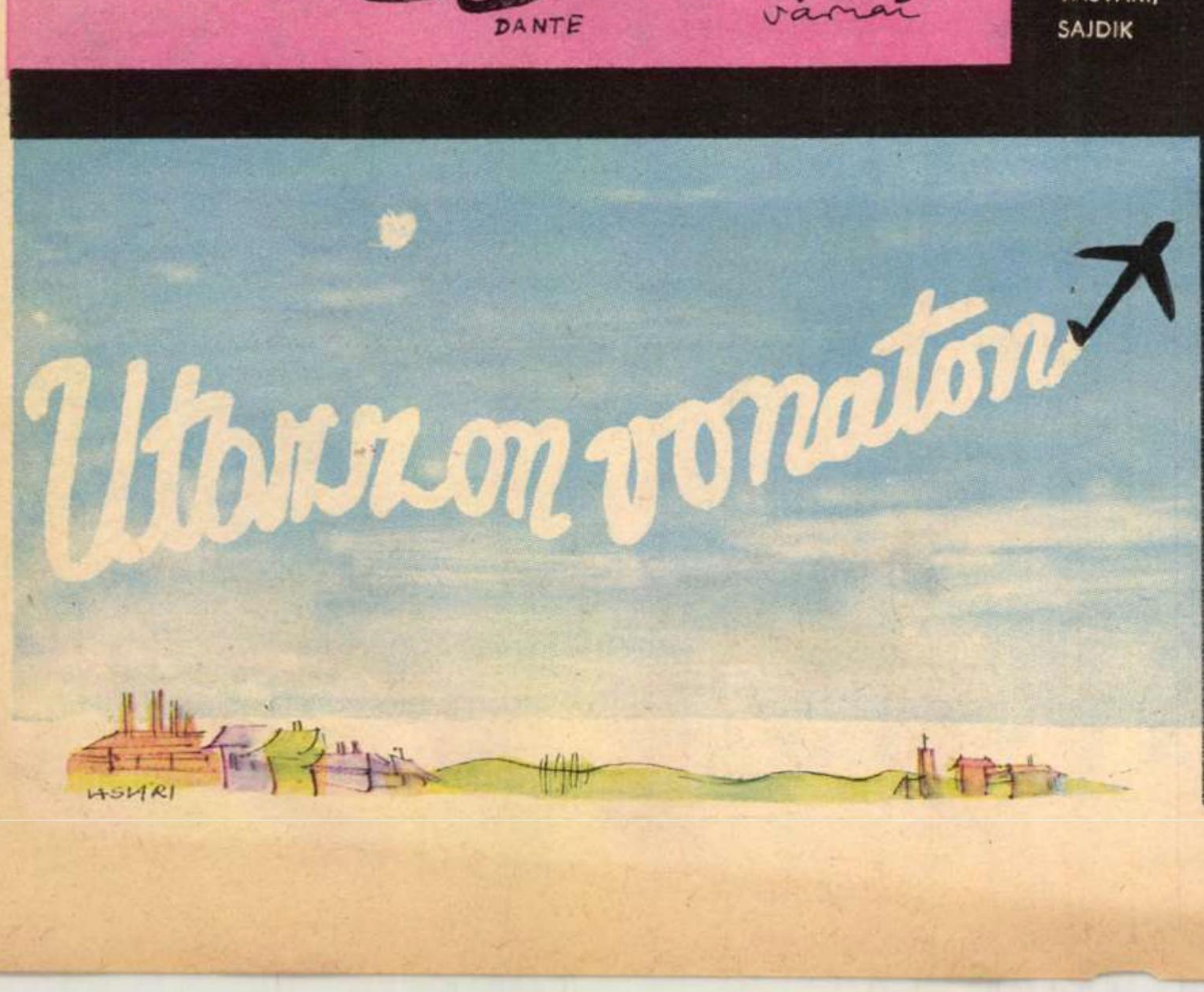
Utazzon vonaton
VASVÁRI

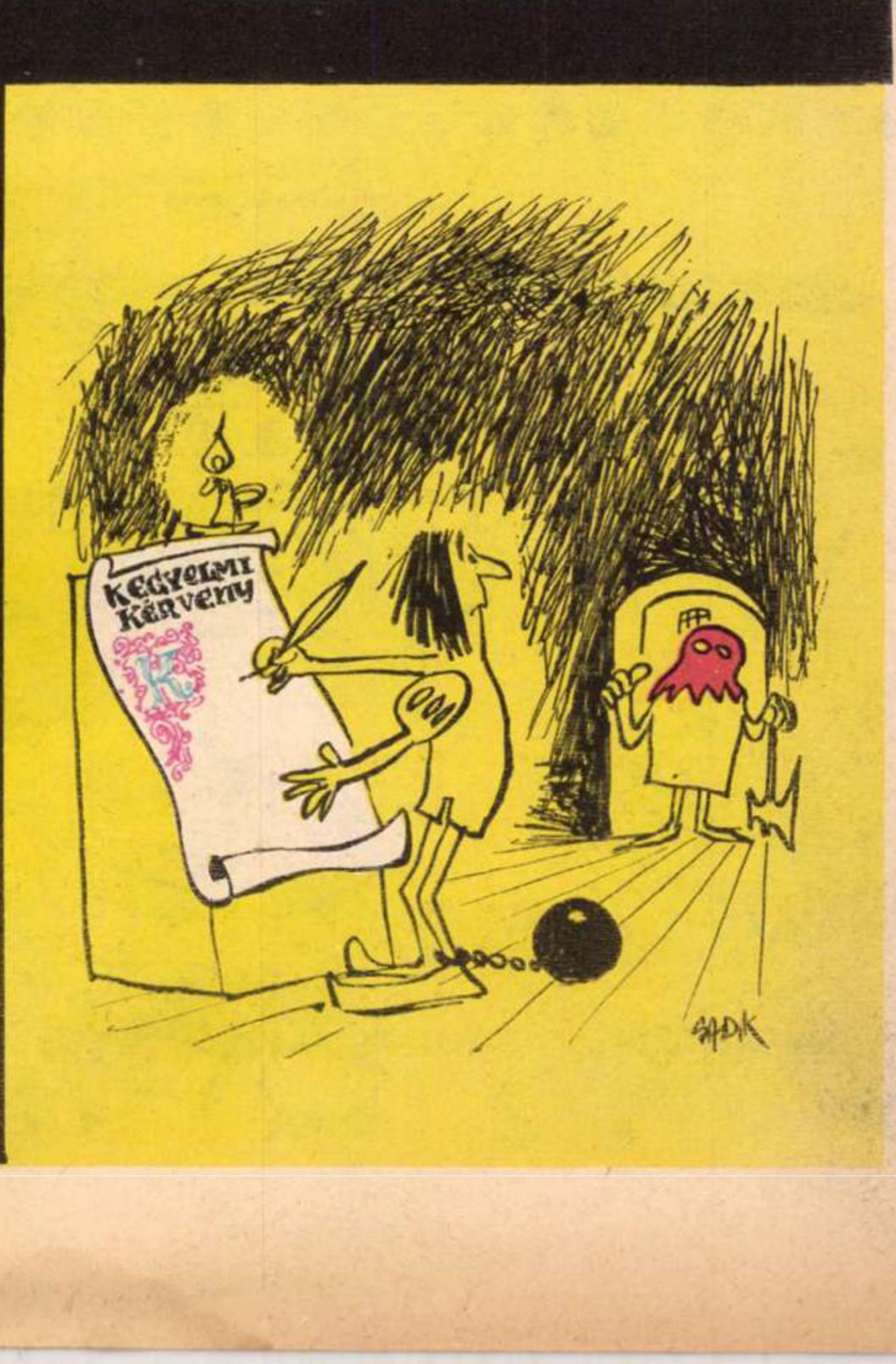
KEGYELMI
KÉRVÉNY
SAJDIK

MI A KÜLÖNBSÉG?

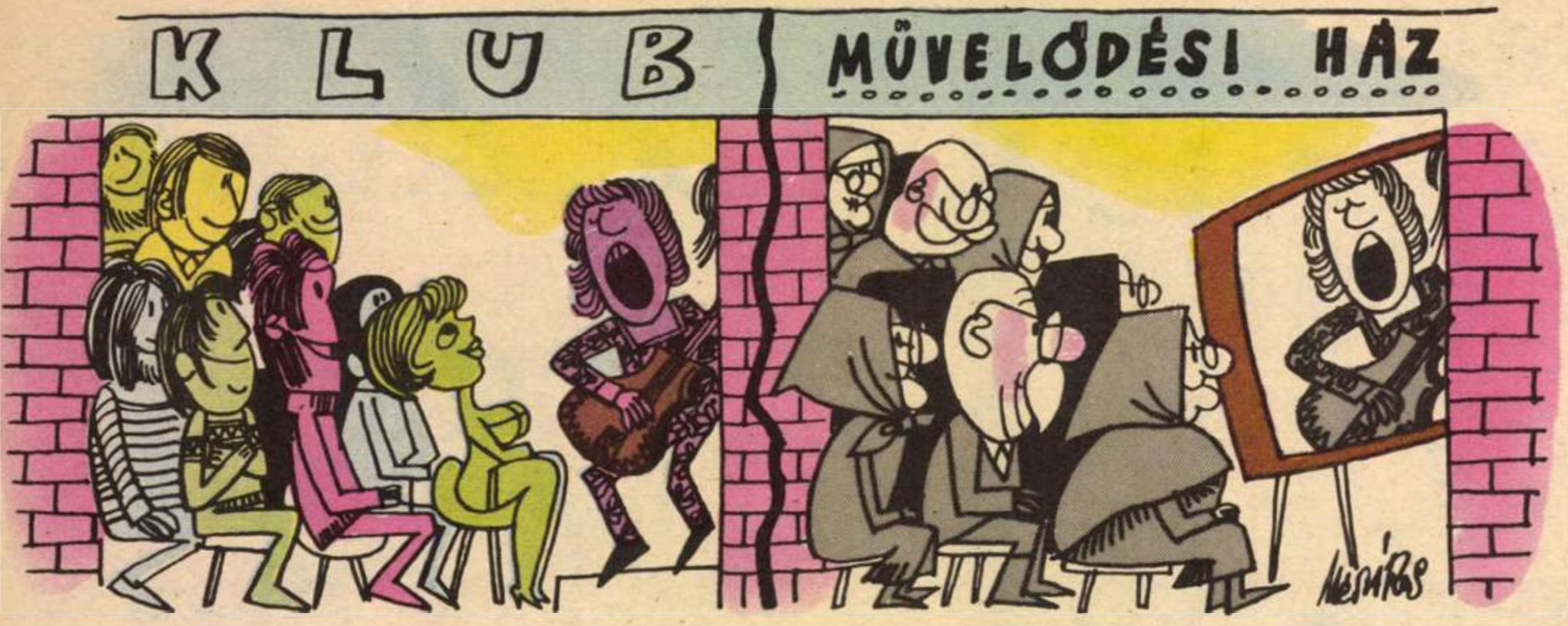
KLUB
MŰVELŐDÉSI HÁZ

. . . a város

. . . és a falu között.

KOPOTTAK AZ UTCANÉVTÁBLÁK

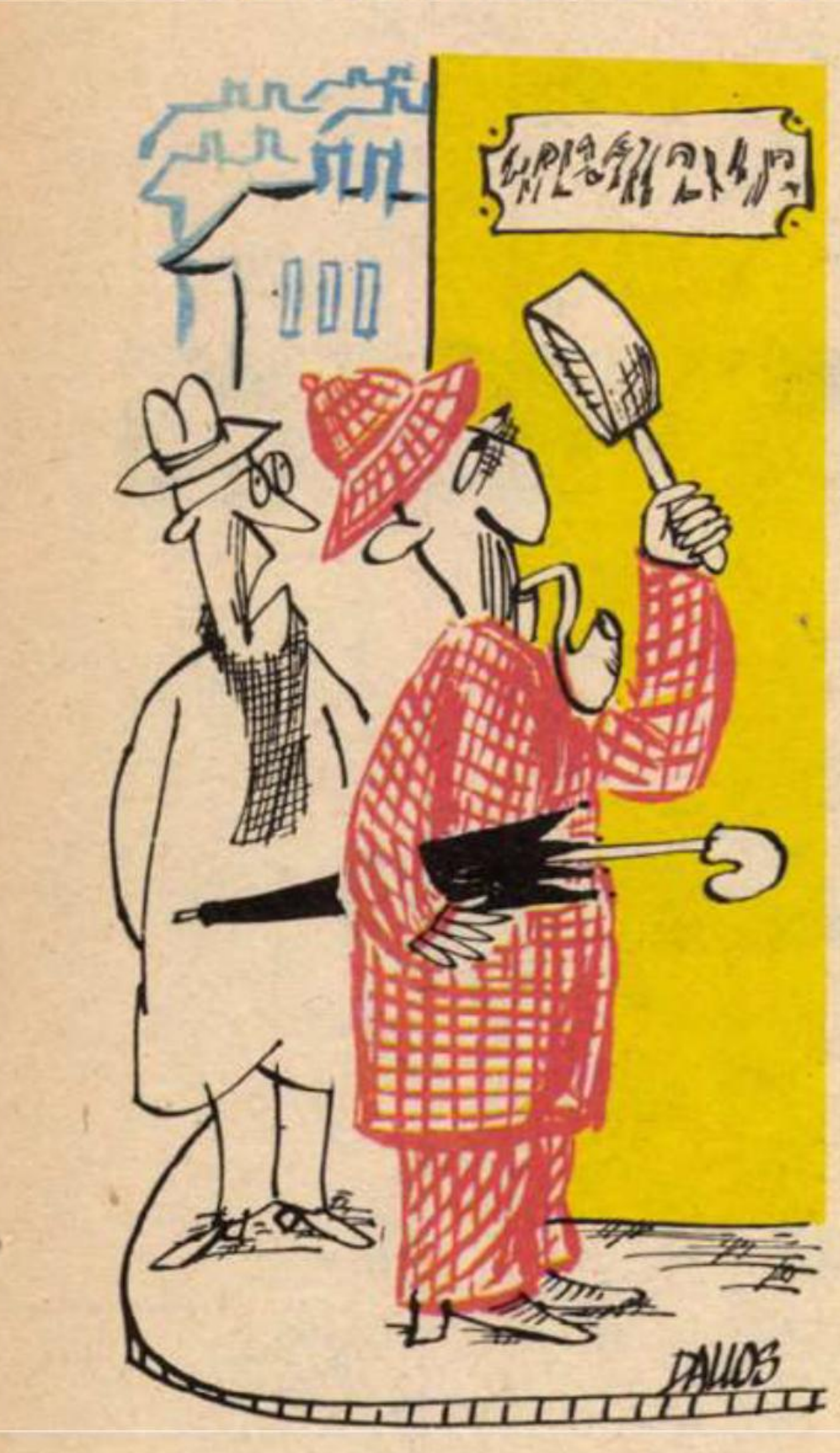

– Ezt kellene kinyomoznia, Mr. Holmes.

AGGÓDÓ SZÜLŐK

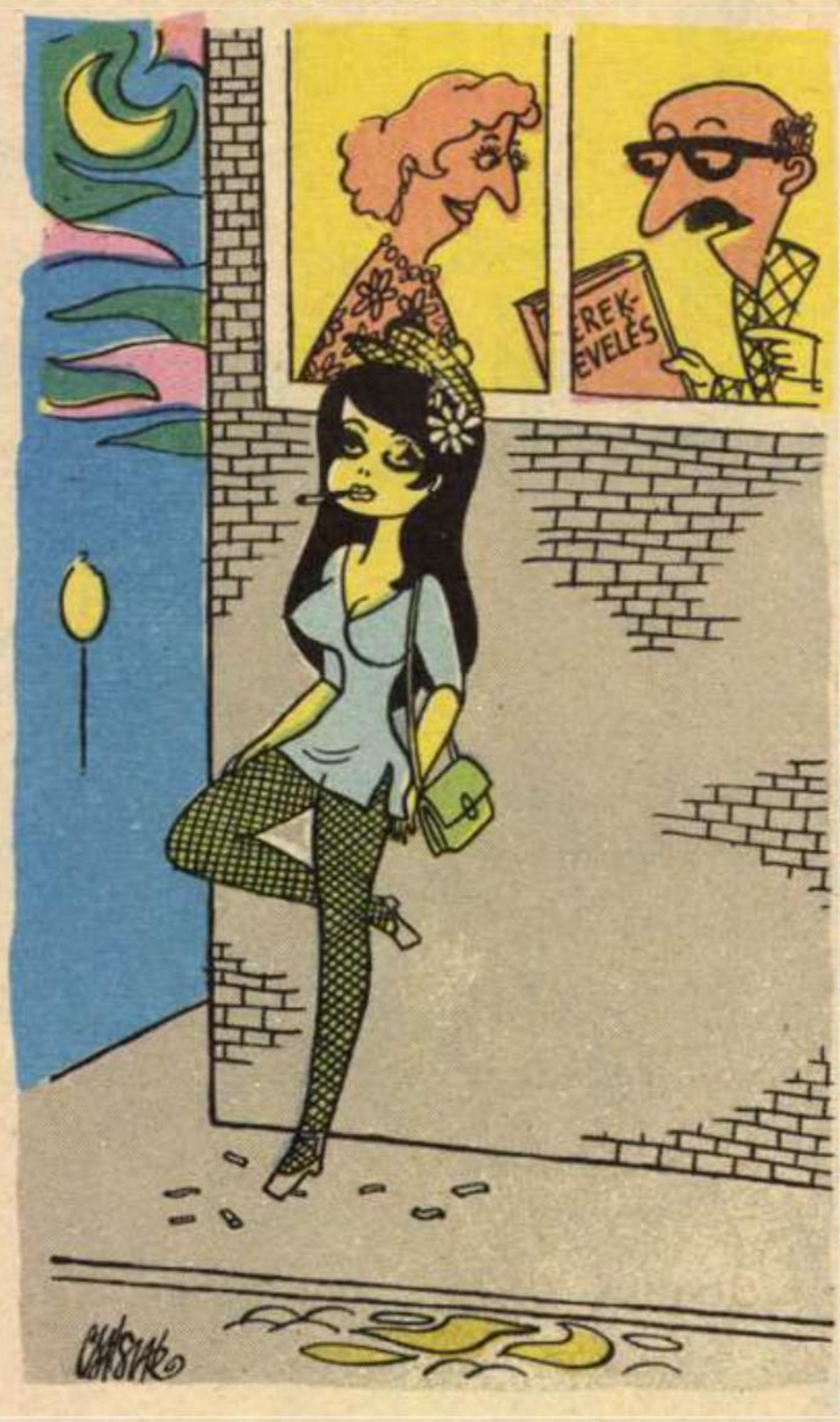
EREK-NEVELÉS

– Nem kellene a gyereket felvilágositani?

Vegyes HIRDETÉS

Olvastam egy „vegyest",
Mely komfortra épül,
Féregirtást hirdet:
„Kiköltözés nélkül".

Sejtelmeim szerint
Nem izgat ez férget,
E hirdetés miatt
Nem nyelnek sok mérget.

A féregirtással
Mindegyik megbékül,
S ők sem költöznek ki
A lakásból végül.

Hidvéghy Ferenc

A FŐNÖK BIZALMASA

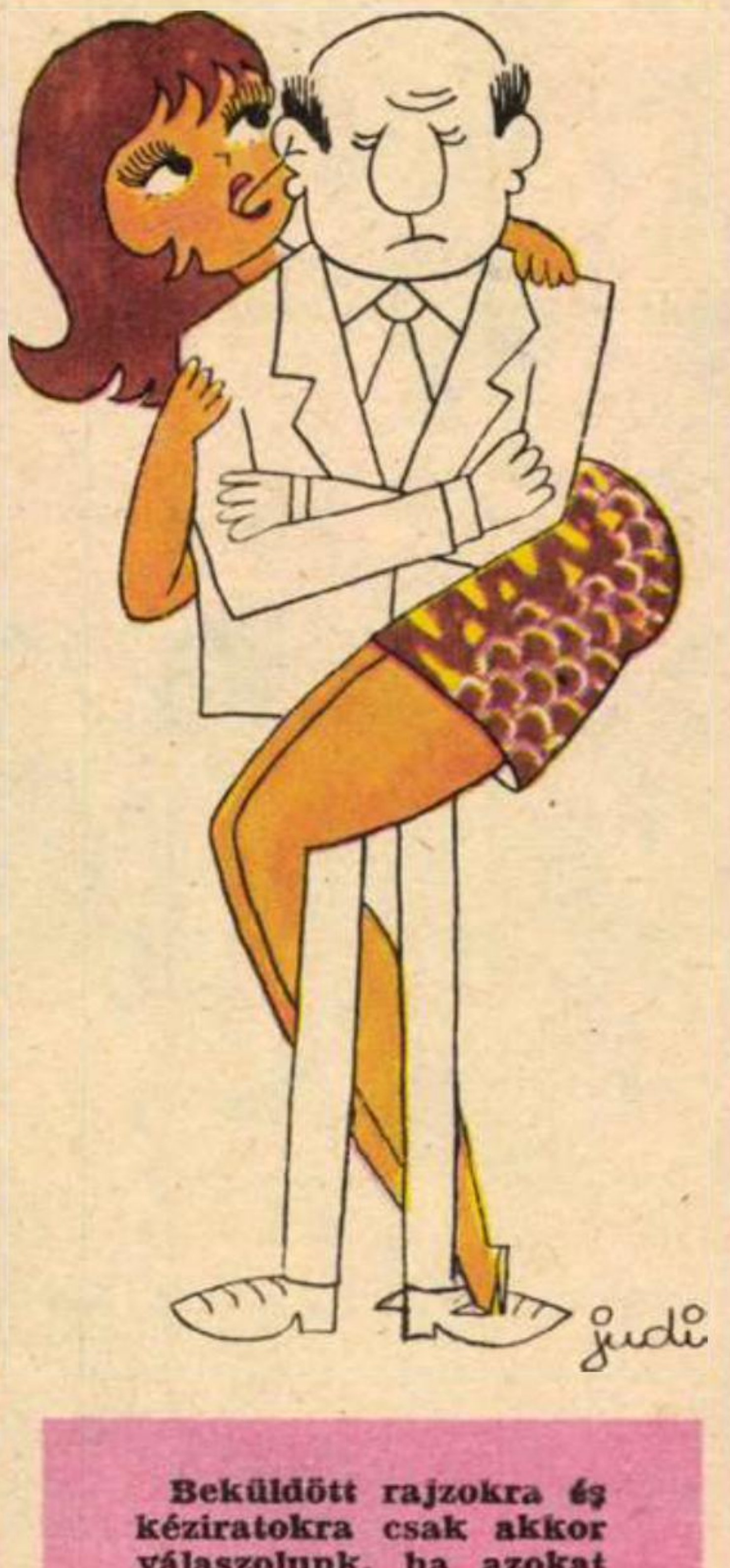

HIVATALI DODZSEM

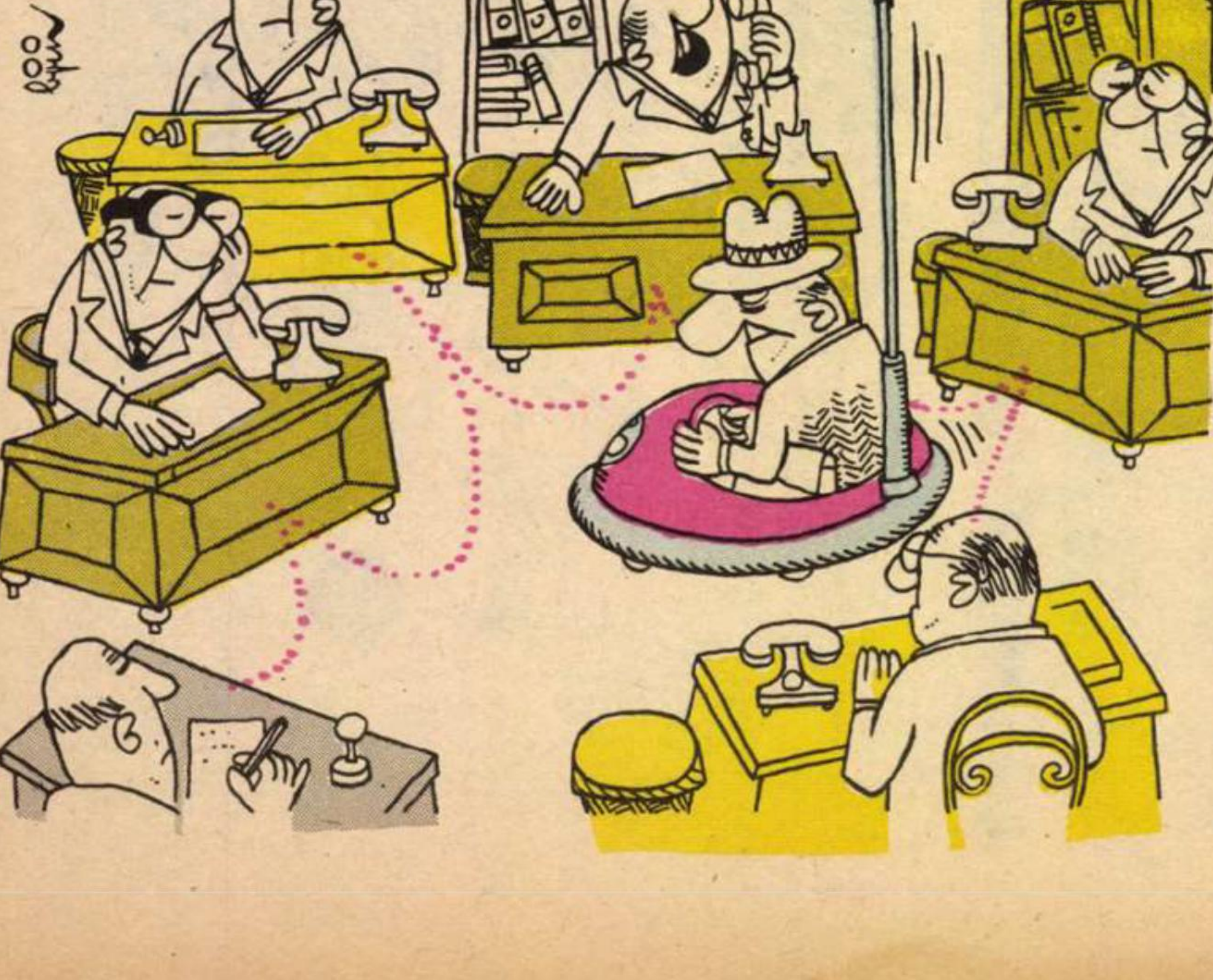

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

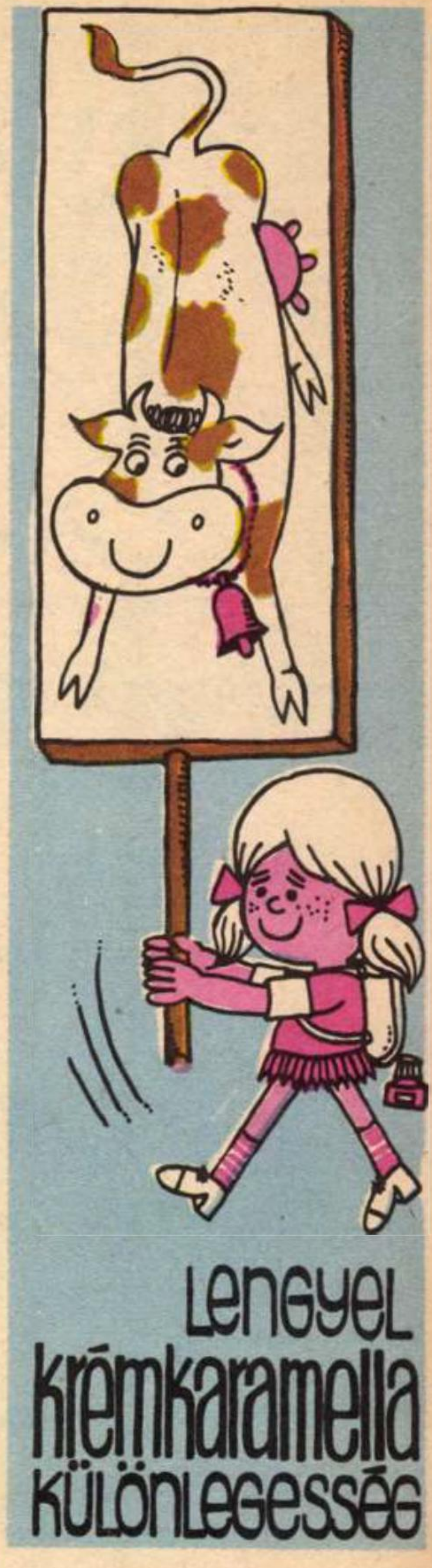
LENGYEL
krémkaramella
KÜLÖNLEGESSÉG

munkatárs...
partner...
utitárs az...
omnia
kávékülönlegesség

FOTO FÁNI AJÁNLJA:
EGYET FIZET– KETTŐT KAP!
13×18-tól 30×40-es méretig minden második nagyítás díjtalan az OFOTÉRT-nál

GONDOSKODJON A TÉLI NAPFÉNYRŐL IS!

Megóvja a betegségektől, egyenletesen barnít a MEDICOR KVARCLÁMPA Kérje a KERAVILL boltokban

E HETI HIRDETÉSEINK
E HETI HIRDETÉSEINK
E HETI HIRDETÉSEINK

ALLAMCSINY

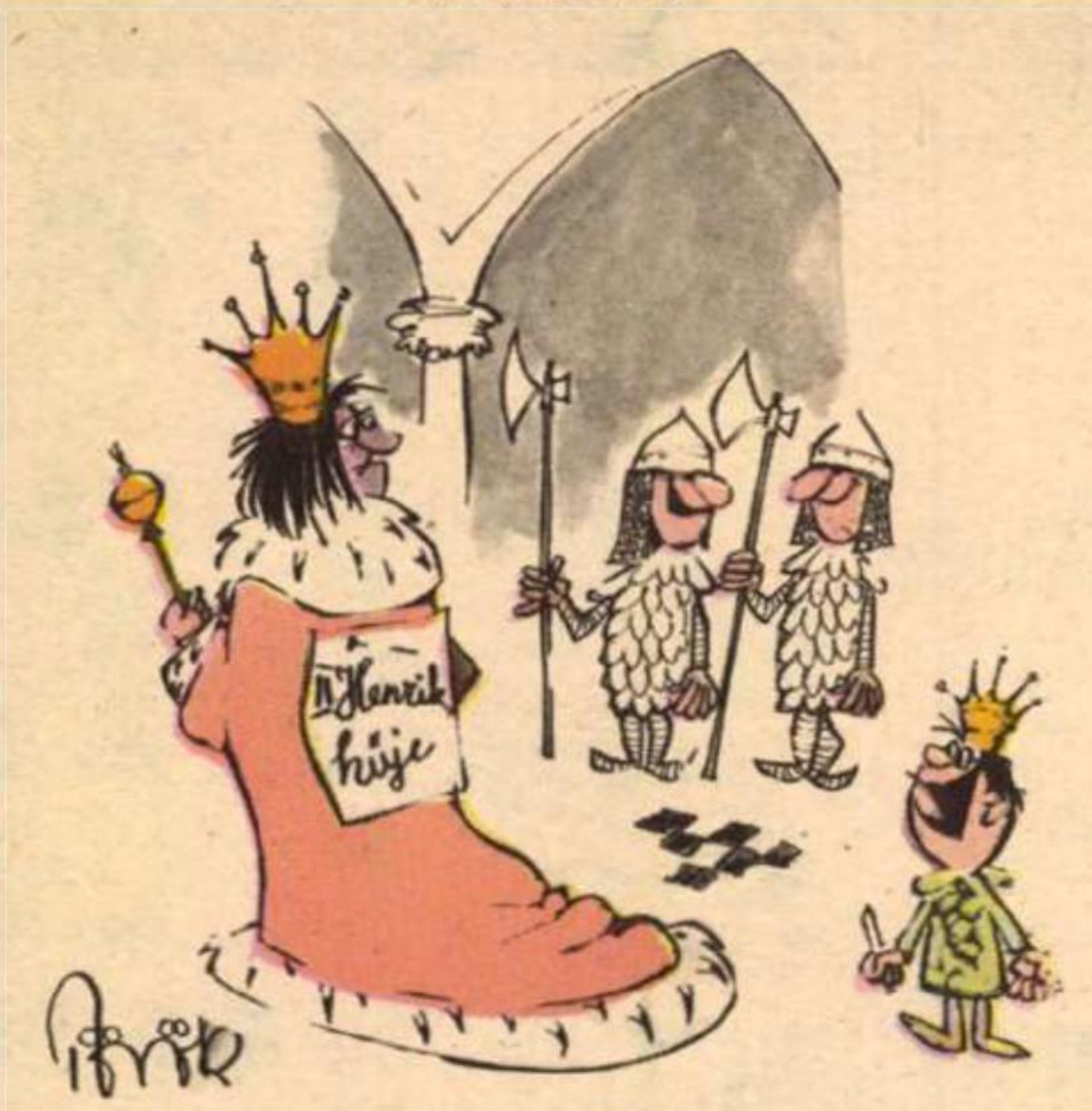

KÖZÉLETI TISZTASÁG

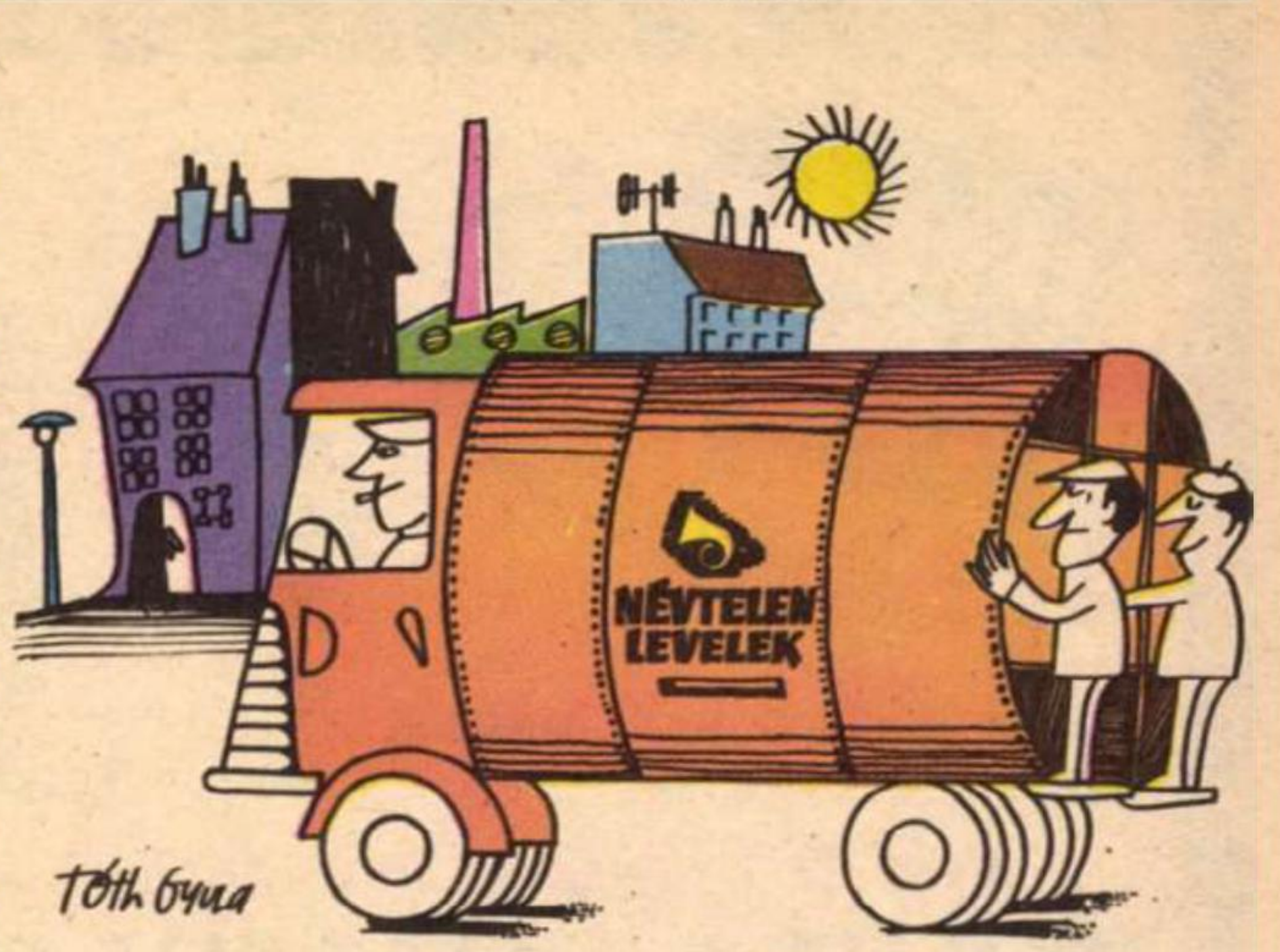

ÉRTESÍTEM A NEVELŐT

Hatodikos kisfiam ellenőrző könyvecskéjében „Az iskola és a szülő értesítései, kérései" című fejezet alatt időről időre ilyesféle üzeneteket kapok:

„Értesítem, hogy gyermeke óra alatt fecsegett. Aláírás s. k."

„Szíves tudomására hozom, hogy fia dolgozatírás közben bagót rágott. Tisztelettel: X. Y. tanár."

„Sajnálattal közlöm, hogy gyermeke művészettörténeti oktatás alatt hagymás disznósajtot evett. A nevelő aláírása."

Felháborodásom nőttön-nőtt, s felkerestem az osztályfőnököt, hogy tanácsát kérjem, mitévő legyek a gazfickóval. Elöljáróban azonban annak az aggályomnak adtam kifejezést, hogy gyermekem iskolai viselkedését kevéssé tudom befolyásolni, mert a színhelytől távol vagyok.

A pedagógus igen jóindulatúan fogadta közlésemet:

— Igaza van, Apuka. Ön nincs jelen, amikor a gyerek ezeket a komiszságokat elviseli. Ámde a gyereket nemcsak az iskola neveli, hanem az otthon is. Igen, kérem, mi — a tanár és a szülő — közösen neveljük a gyereket és közösen felelünk érte. Ezért tartjuk szükségesnek, hogy értesítsük a kedves Apukát a fiú itteni viselt dolgairól, mert bár azokat az iskolában követi el, de tudnia kell róla a szülőnek is. Amint hogy nekünk is tudnunk kell arról, mit csinál a gyerek odahaza.

Így történt, hogy nemsokára fiam óra előtt átnyújtotta ellenőrző könyvét az osztályfőnöknek a következő bejegyzéssel:

„Kedves Tanár úr! Értesítem, hogy fiam tegnap este eltörte a vizes kancsót. Tisztelettel: X. Y. édesapa"

A tanár nagy szemeket meresztett, de aláírta a közleményt, valamint a később következőket is:

„Mélyen Tisztelt Tanár Úr! Sajnálattal hozom tudomására, hogy fiam, ma délután megpofozta a húgát. Aláírás, a tanuló szüleje."

„Kötelességem a tisztelt pedagógus kartársak figyelmét felhívni, miszerint fiam, határozott tilalmam ellenére, megtekintette a „Manekenek ruha nélkül" című filmelőadást a televízióban. Aláírás, az apja."

Egy idő után üzent az osztályfőnök, hogy fáradjak be. Úgy vettem észre, kissé furcsán bánt velem, túlságosan gyengéden, megértően, mint akinél nincs minden rendben. Kisvártatva rá is tért a lényegre:

— Nem egészen értjük, miért kapunk mi értesítéseket öntől olyan dolgokról, amelyekhez nekünk semmi közünk sincs?

— Hiszen azt tetszett mondani, hogy közösen neveljük a gyereket. Nekem tudnom kell arról, mit követett el a gyerek az iskolában, önöknek pedig — mint a másik nevelőnek — arról, mit tett otthon. Gondoltam, ebből logikusan következik: nemcsak önöknek kötelessége engem értesíteni az iskolai csínytevésekről, hanem nekem is önöket, az otthoniakról.

Ezt akartam mondani.

De hát meri ezt az ember?

Novobáczky Sándor
atya és gondviselő

DELIRIUM

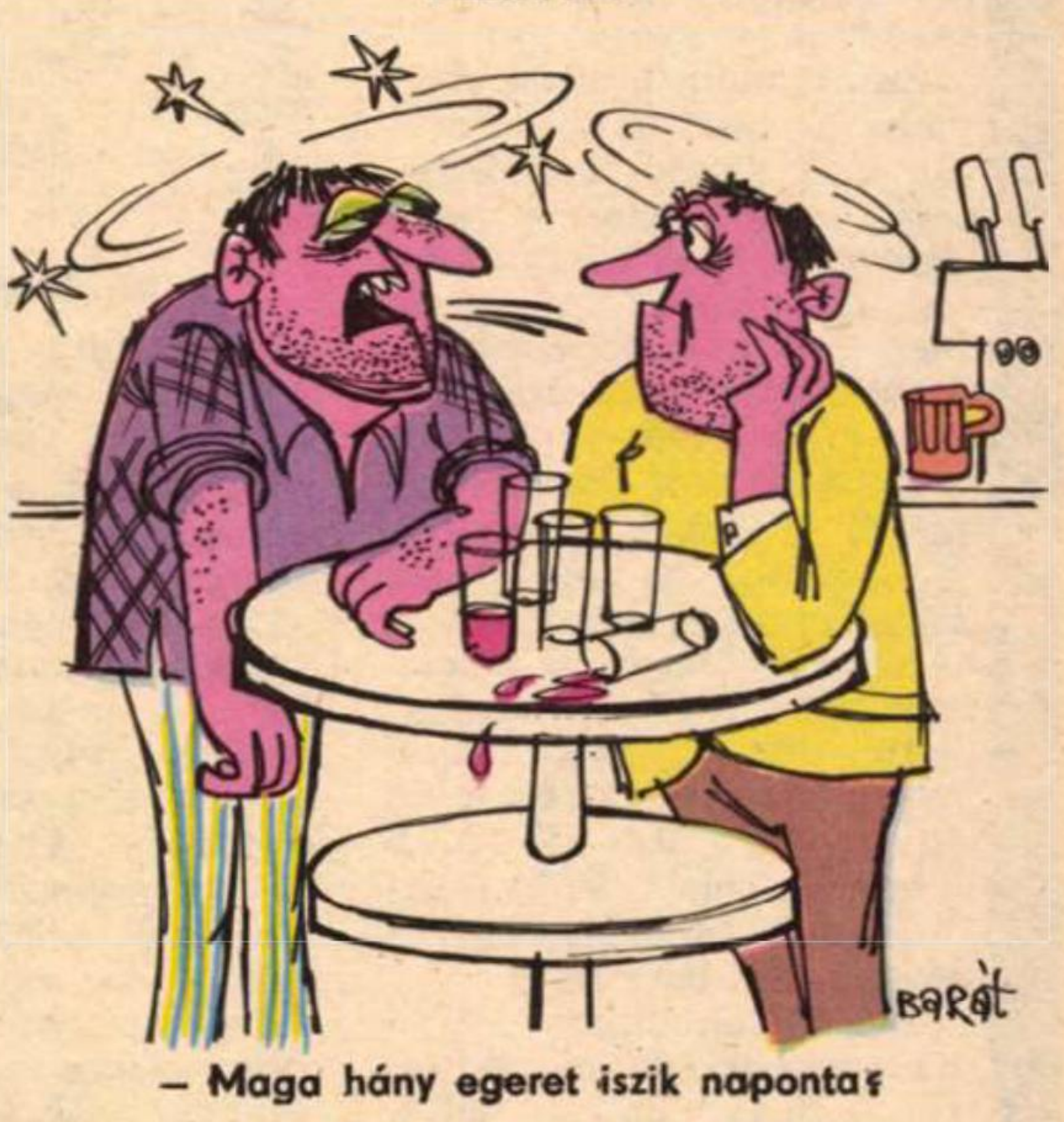

– Maga hány egeret iszik naponta?

FORMATERVEZÉS

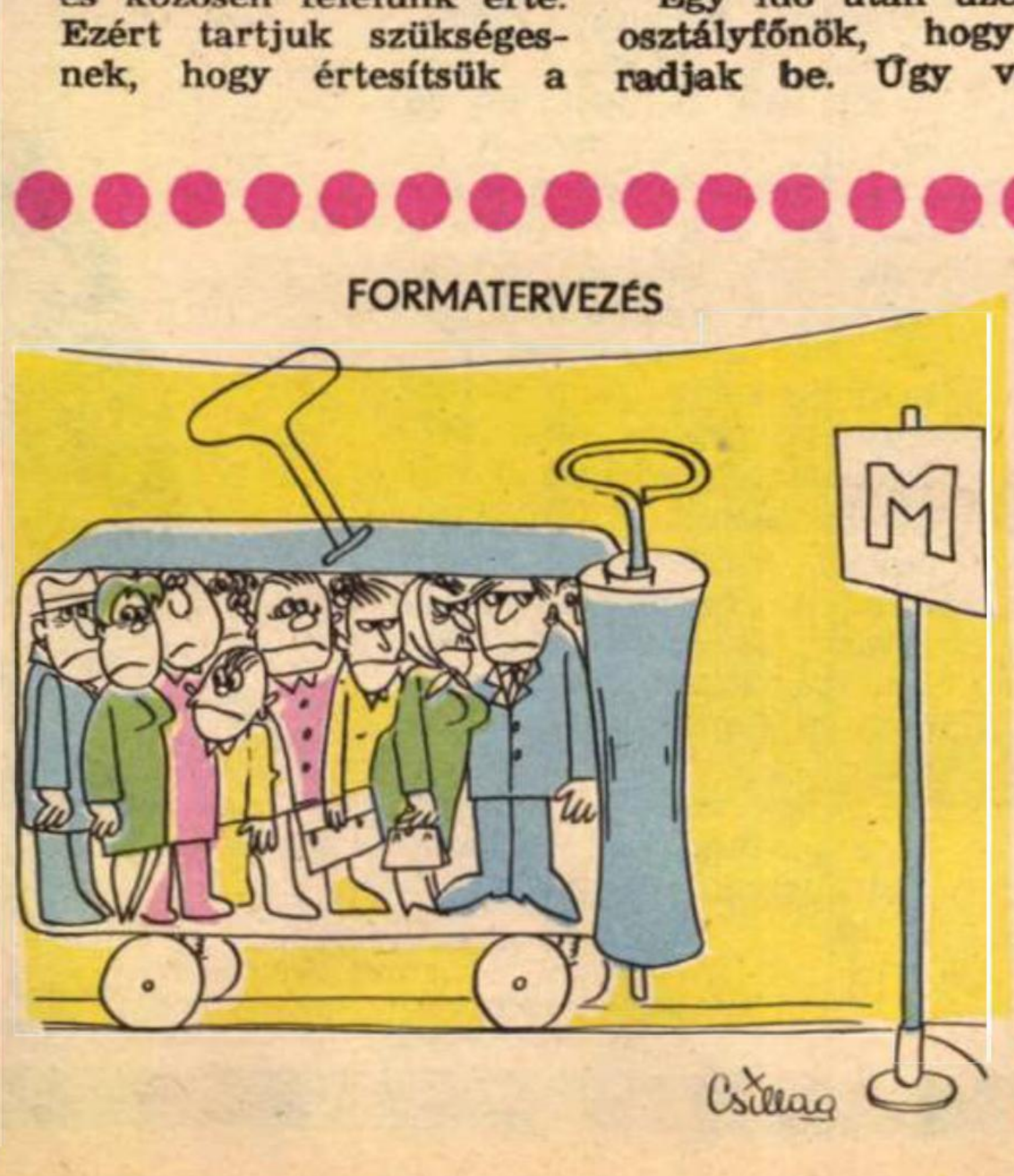

MEXIKÓ UTÁN

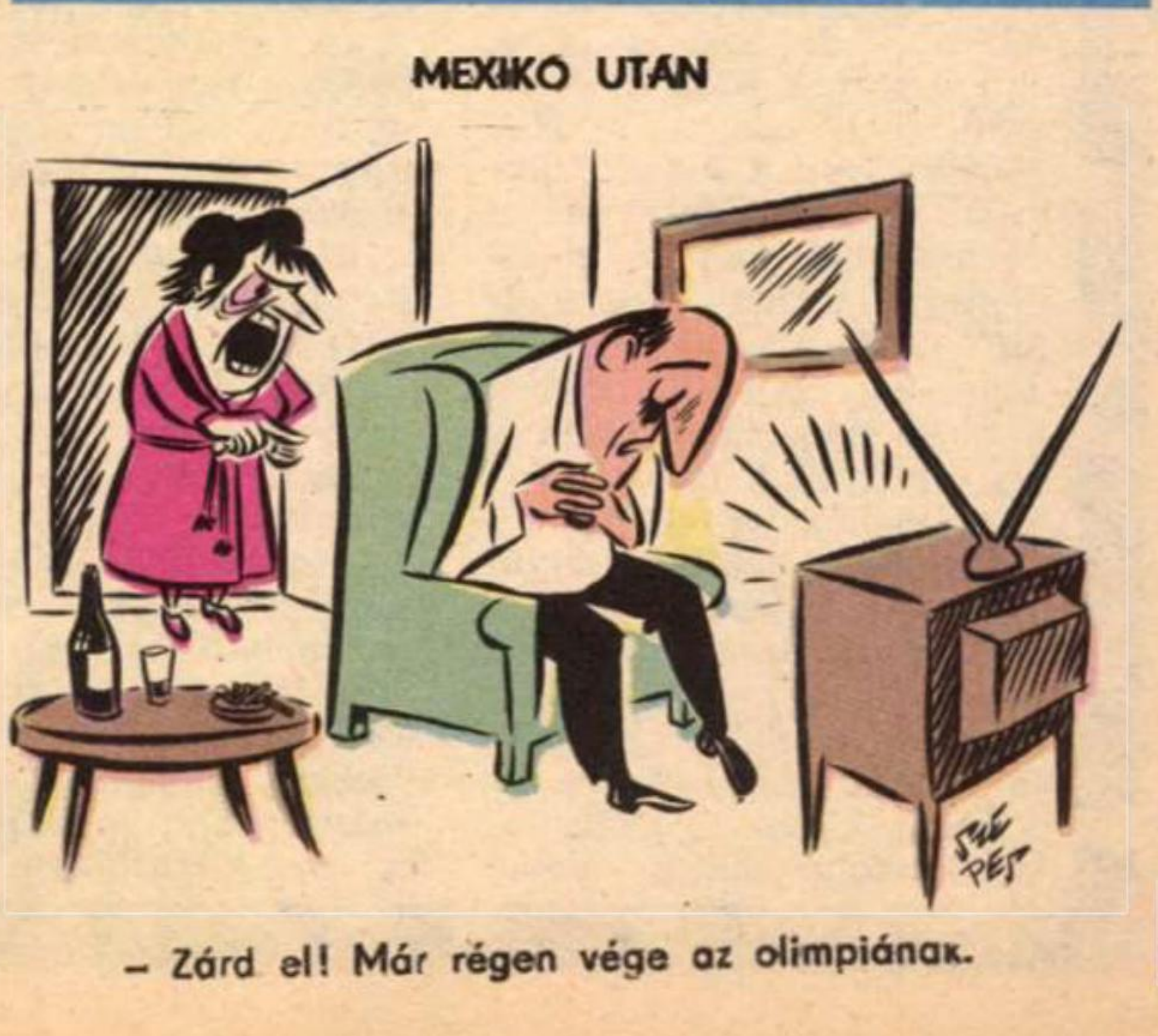

– Zárd el! Már régen vége az olimpiának.

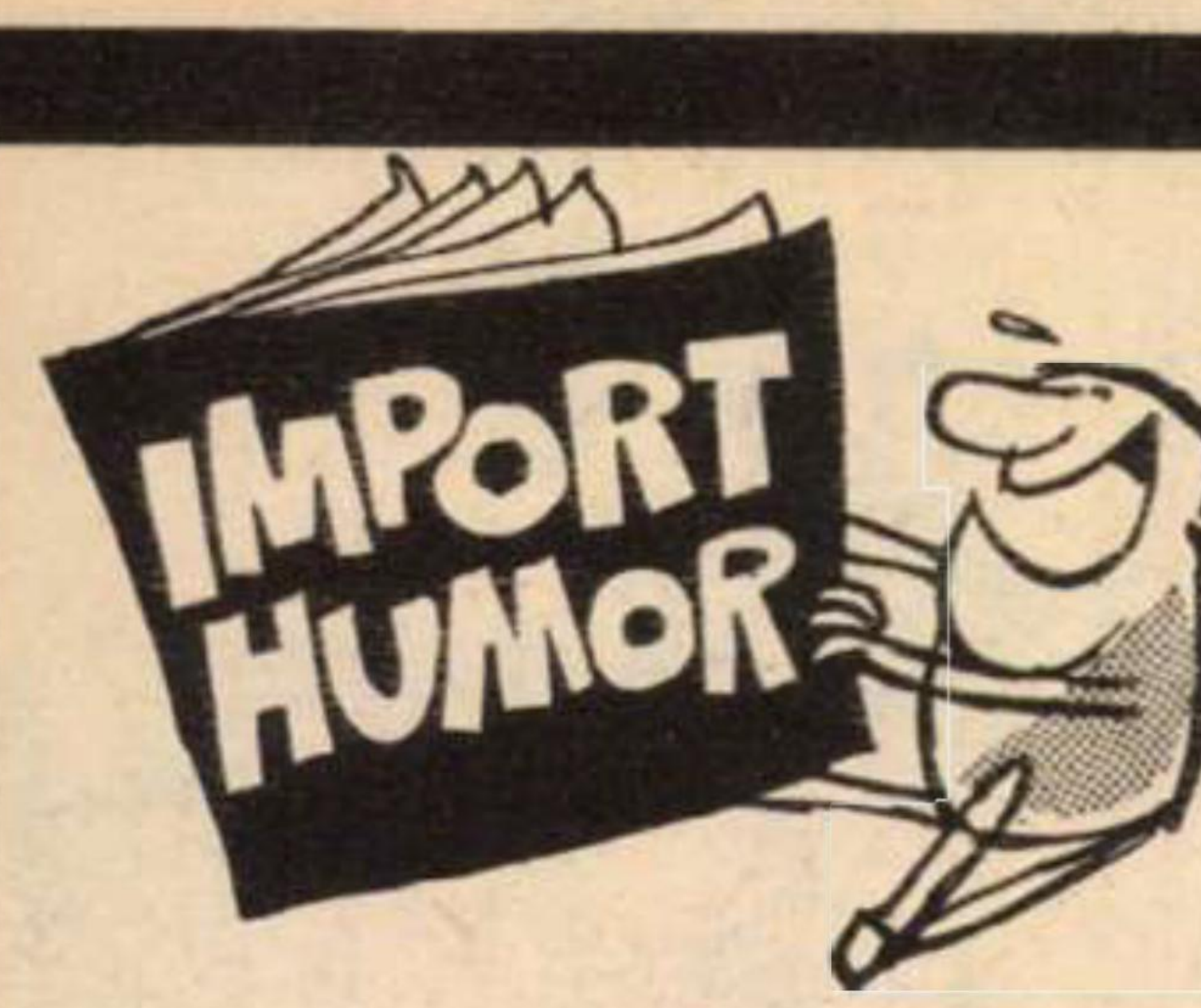

(Rajzok német és svájci lapokból)

MUZIKÁLIS ADAKOZÓ

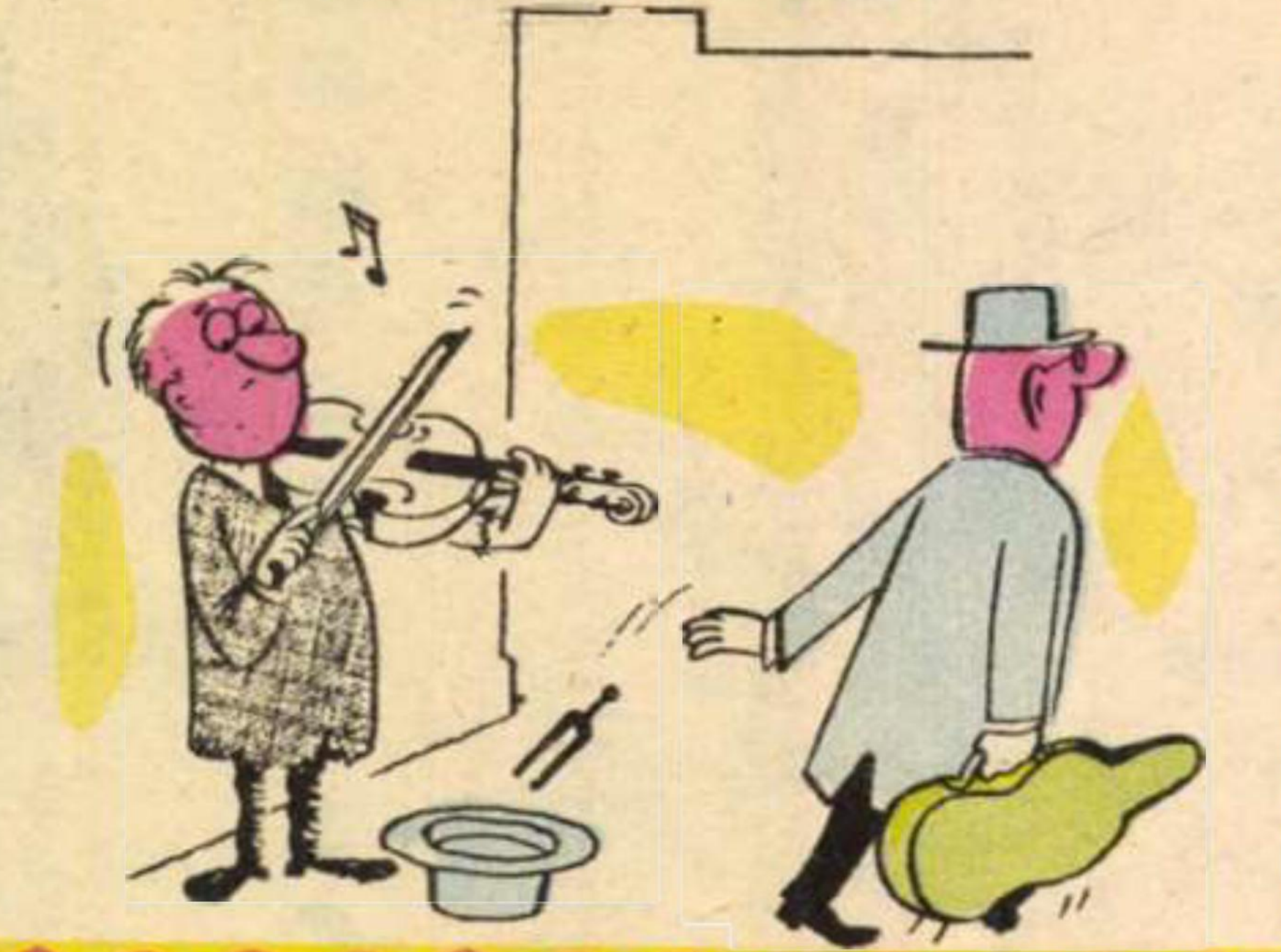

VLAGYIMIR POLJAKOV:

HOGYAN KELL KRITIKÁT ÍRNI?

Egyáltalán szükség van-e a kritikára? Abból ítélve, hogy leközlik őket, úgy látszik, szükség van. A kritika lehet: bíráló, magasztaló és semmitmondó. Utóbbiból van a legtöbb. Nézzük az elsőt.

A BÍRÁLÓ

Válassza ki a szerzőt, akit le szeretne tolni. Ha megtalálta, keresse meg a letolás legcélszerűbb módját, majd ha ez is megvan: szemeljen ki egy megfelelő művet.

A legfontosabb a cím, amellyel nyomban ölni lehet. Például: „A laposság diadala", vagy „Analfabétizmus plusz ízléstelenség plusz tehetségtelenség", vagy „Hát ez meg mi?!" stb.

Fontos a kezdet, hogy rögtön világos legyen, ki az áldozat. Például: „B. I. Szamszohin megjelentette..."

Szamszohin, miután elolvassa a címet és a bevezetőt, már remeg. Természetesen egész testében. Nem valószínű, hogy az első szavaknál tovább jut, mert megüti a guta és ezzel célunkat gyorsított ütemben már el is értük.

Néhány szót magáról a műről is illik azért szólni. A legjobb, ha elferdített változatban tolmácsoljuk a történetet. Vegyünk példának egy kis versikét: „Egy, kettő, három, négy öt, a nyuszi a rétre jött. Hirtelen egy vadász fut elő és a nyusziba belelő. Piff! Puff! Jaj! Jaj! Jaj! Meghalt a nyuszi, de nagy baj!"

Folytassuk emígy: „A mű története rendkívül egyszerű: a könnyelmű és teljesen buta nyúl érthetetlen módon sétálni kezd a városban. Hirtelen egy ismeretlen alak jelenik meg, akit a szerző vadásznak titulál, és se szó, se beszéd, lelöveti vele a teljesen ártatlan nyulat. Eközben az úgynevezett vadász értelmetlen szavakat mormol: piff! puff! A nyúl meg azt, hogy: jaj, jaj, jaj. (Zárójelben: soha nem tudtam, hogy a nyulak hasonló kijelentéseket tesznek.)

Tovább: „Ezután a nyúl szótlanul és észrevétlenül, borzalmas kínok között elhalálozik, a gyilkost pedig a szerző szabadlábon hagyja. A nyúl családjában nagy a gyász, a gyilkos pedig tovább folytathatja galád üzelmeit, s a városban járva-kelve újabb áldozatokra vadászik."

A tartalmat elmondtuk, a szerző ostobaságára a figyelmet felhívtuk, most valami személyt sértő disznóságot kell a fejéhez vágni, valami ilyet: „A szerző nem tehetségtelen, dehát mire fordítja azt a kis tehetségét?! És lehet-e tulajdonképpen tehetségnek nevezni azt, ami neki van? A kontárságot valójában nehéz nevén nevezni..."

A végkövetkeztetés: „Az a véleményem, hogy ennek a műnek nem lesz sikere." Az én véleményem? Jobban tesszük, ha azt írjuk: „Az a véleményünk". De még jobb: „A népnek ez a mű nem tetszik." Így szerényebb, meg sértőbb is.

A MAGASZTALÓ

Válassza ki a szerzőt, akit fel akar magasztalni. Ha megtalálta, vegye elő bármely művét, s kritikájának adjon egy címet: „Végre!" Vagy: „Nagy öröm", vagy „Ez — esemény!" Az eleje legyen optimista, s ha lehet, a kiszemelt szerző mellett toljuk le azokat, akiket nem szemeltünk ki. Például: „A szürkeség és tehetségtelenség olyan úgynevezett »alkotásai« mellett, mint amilyen Goroskové, Verskové és Korzuhináé, akikre ma emlékezni sem akarunk, fénysugárként reflektorozza be irodalmi életünket B. I. Szamszohin új költeménye. Már a mű címe önmagában is megragadja figyelmünket: „A nyuszi". Milyen egyszerű és ugyanakkor milyen meleg, milyen lírai!

A poéma témája első pillantásra egyszerűnek tűnik, de csak az első pillantásra. Valójában igazi dráma ez, mély életismeretet tükröz.

Most kell elmélyítenünk a témát:

„Egy szürke kis nyuszi, nem számolva a következményekkel, elmegy sétálni. Ugrabugrál a réten, a kolhoz malmának távoli zaját figyeli, belélegzi a föld mély illatát, gyönyörködik a madárfüttyben. Hogy akar élni! Hogy! Ez a kis nyuszi! És milyen gondolatok foglalkoztatják: a mama, a papa, a káposzta, a kistestvérek... És akkor megjelenik a vadász. Vadul, gyűlölködve, közönyösen. Ölni akar, pusztítani. Céloz és talál. Piff! Hangzik a lövés. Sőt, mi több: puff!

Jaj! — sóhajt fel a nyúl. És még egyszer: jaj! Aztán meghal. És csönd lesz körös-körül. És elhal a madárdal, meg a rét illata. Micsoda erővel ábrázolja ezt a költő!

Bizonyitsunk néhány idézettel: „Egy, kettő, három, négy, öt..." A szerző, mint az idézet is bizonyítja, nagy körültekintéssel tanulmányozta az aritmetikát, kitanulta a nagy és kis számok törvényszerűségeit. És hogy zenélnek a szavai: „sétálni", „kijött", hirtelen"...

Összefoglalva: B. I. Szamszohin poémája irodalmi életünk eseménye. Szeretnénk hosszú életet és hasonlóan tehetséges műveket kívánni a szerzőnek, olyan tehetségeseket, mint amilyen ő maga.

A SEMMITMONDÓ

A szerzőt — ezúttal nem választjuk meg. Teljesen mindegy, hogy kiről van szó. A műnek sincs semmilyen jelentősége. A cím is legyen semleges: „Nyúl", „Versek", vagy valami ilyesmi.

Aztán: „Megjelent Szamszohin új verse, A nyúl. Arról szól, hogyan lőtt le egy vadász egy nyulat. A szerző nincs képességek híján, de azért megírhatta volna ezt jobban is. Ha egyáltalán meg kellett írnia. De az, amit végül is megjelentetett, nem a legrosszabb. Összes hibái mellett vannak érdemei is. Bár nehéz bármit is mondani, annyit azért mégis: nem minden érdeklődés nélkül olvassa az ember ezt a verset, igaz ugyan, hogy mindenkinek más az érdeklődése..."

Tanácsaimmal, remélem, hozzájárulok, hogy néhány kritikusunk félretegye a tollat.

(Oroszból fordította: Barabás Péter)

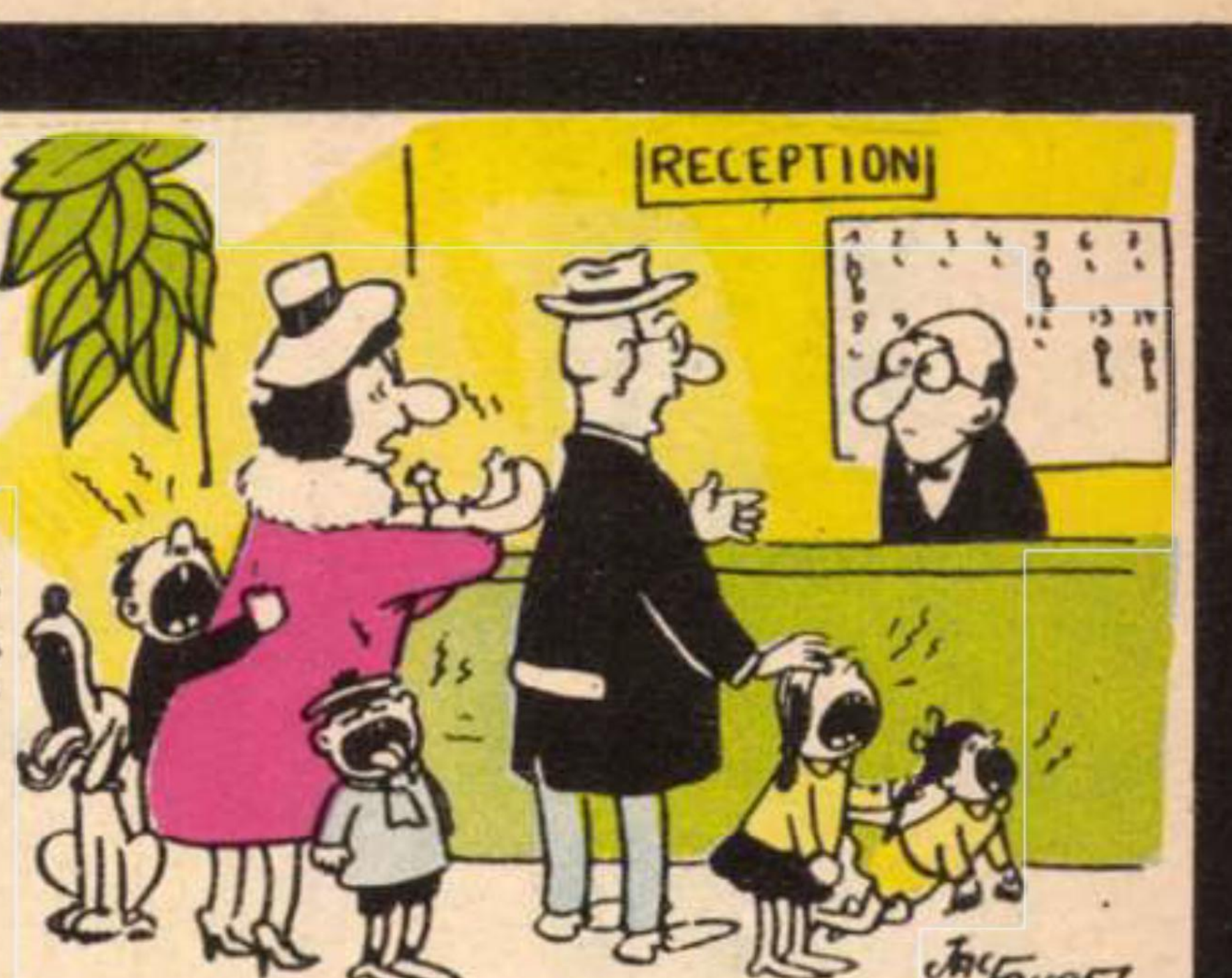

– Remélem, hogy a szállodájuk csendes, családias hotel?!...

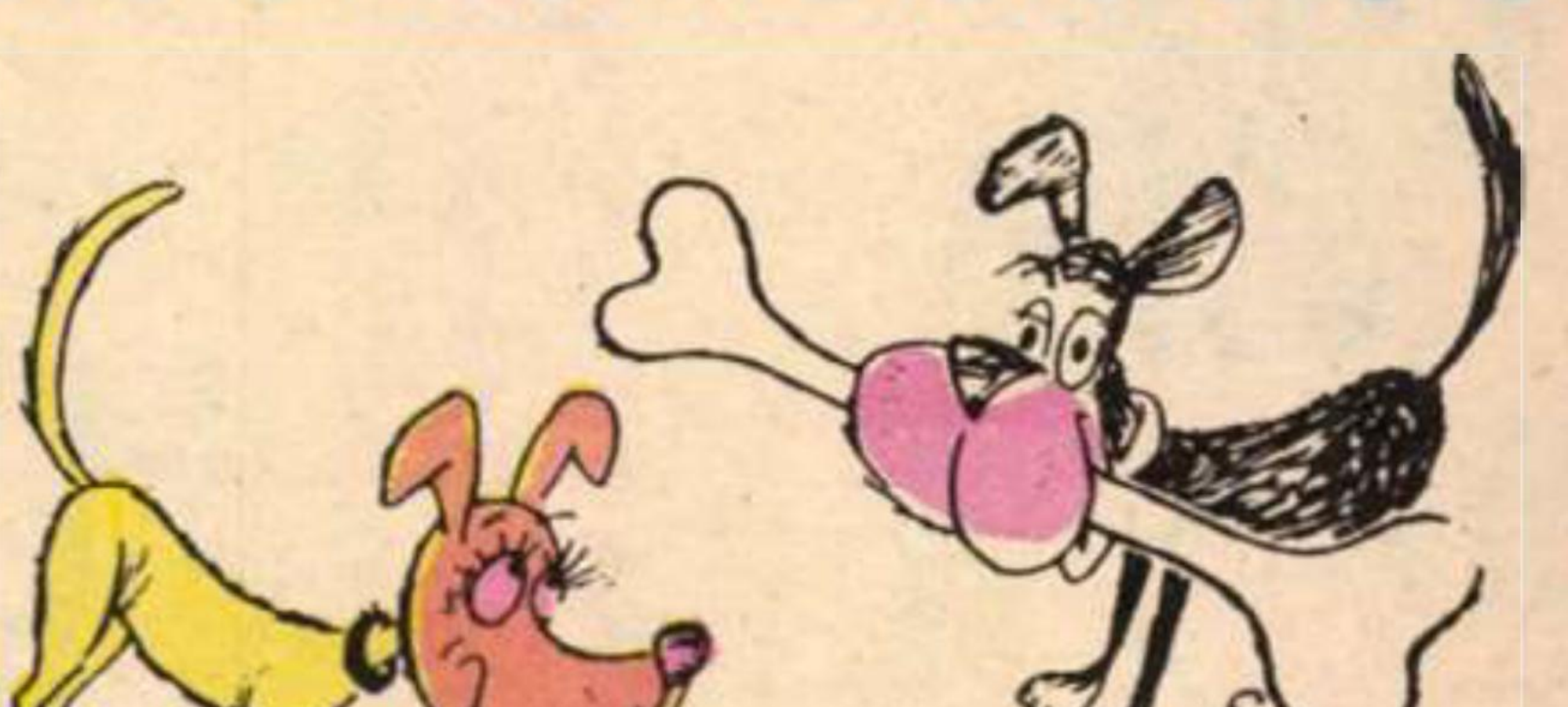

...– Helyettem kis virág...

TÁJÉKOZATLAN ASSZONYKA

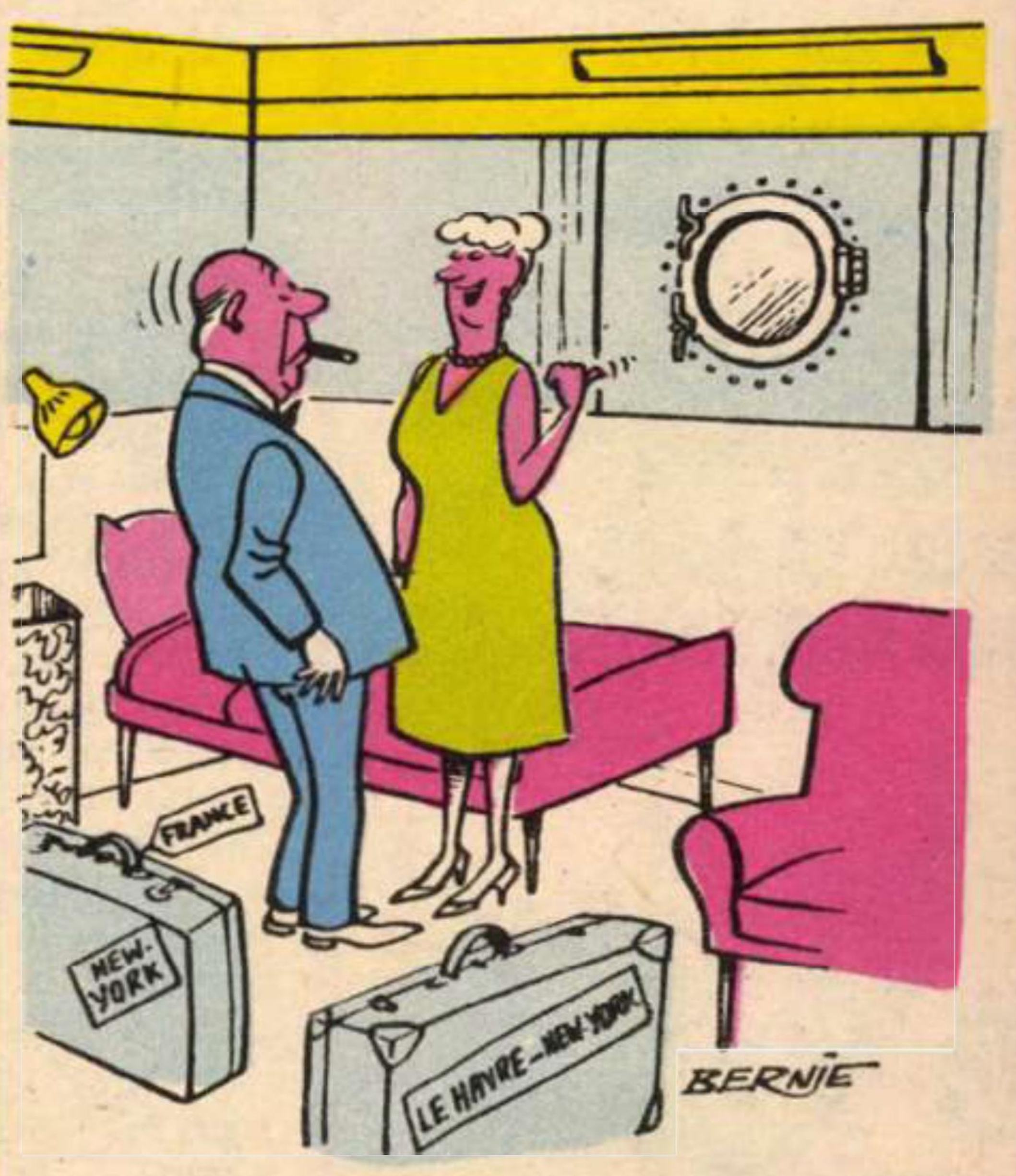

– Most már nyugodtan nézek a hajóút elé, szívem! Az ékszereimet elhelyeztem ebbe a kis széfbe...

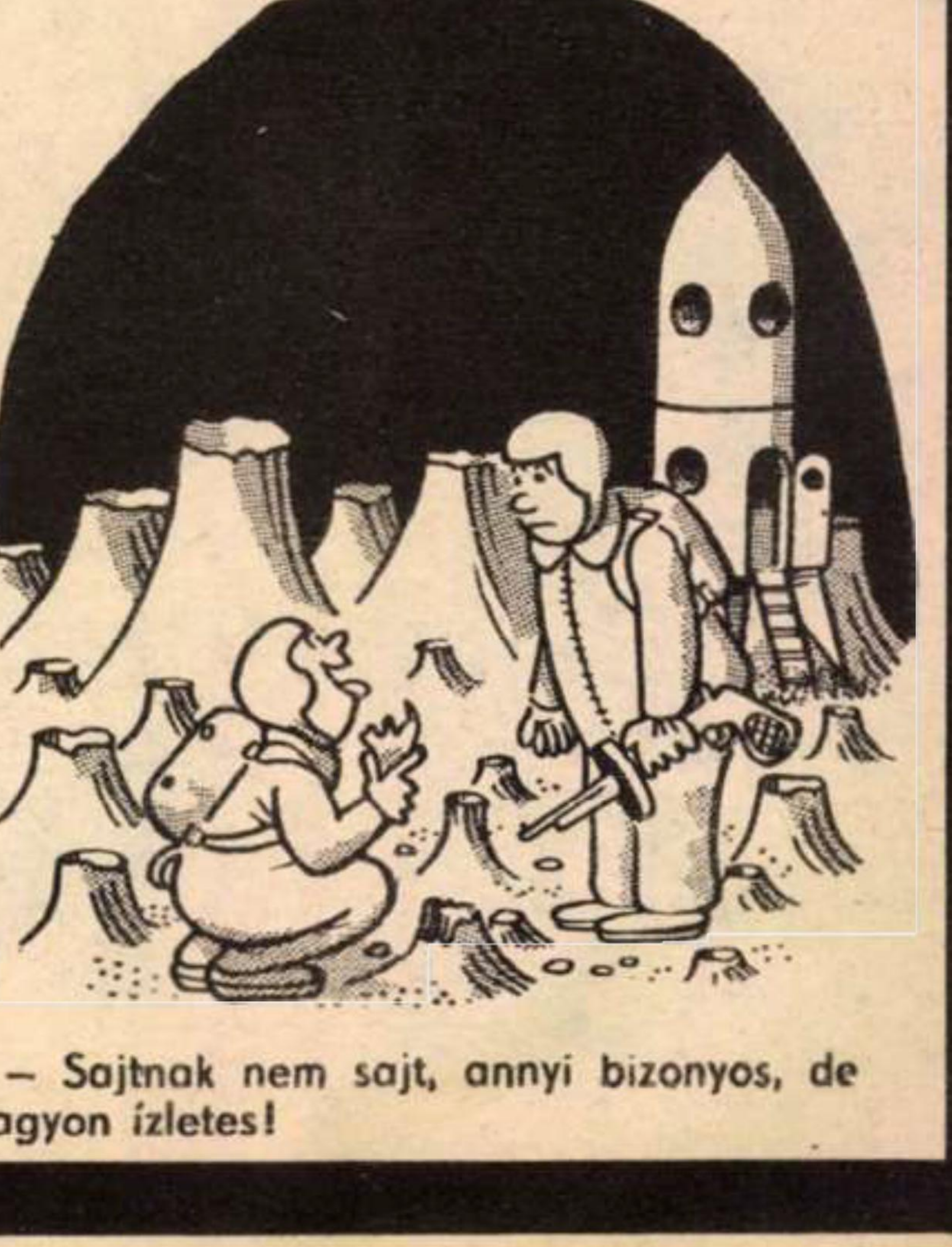

– Sajtnak nem sajt, annyi bizonyos, de nagyon ízletes!

Tartalom és forma

A Meglehetősen Foglalkoztatott Író íróasztalát még nagyapjától örökölte, de mintegy hatvanévi szolgálat után az asztal meggyengült, ezért összegyűjtött egy kis pénzt, és vett magának egy remek új íróasztalt. A régit felaprította tüzelőnek, mert ilyesmit manapság eladni lehetetlen. Alig várta, hogy kipróbálja — határidős megrendelése volt egy trilógiára, azt már az új íróasztalon kezdte el.

Sajnos kiderült, hogy az íróasztalt négysoros versre tervezték. A második fejezetnél inogni kezdett, a harmadik ívnél kiesett egy lába, amelyet gyors egymásutánban követtek a többiek. Mire a konfliktushoz ért volna az író, az íróasztal magába roskadt.

Az író is. Most mit tegyen? Ez mégiscsak disznóság! Különbenis: fölvette az előleget, el is költötte és nem lesz készen határidőre. Hogy még bonyolultabb legyen a helyzet: képtelen volt kávéházi asztalon írni (egyesek szerint íróasztalon sem tudott, de ezekből csak az irigység beszélt).

Elhatározta, hogy ír az „Itt a budapestiek siránkoznak” rovatba, és jól odapörköl a hazai bútoriparnak. (Panaszlevelet ebédlőasztalon is lehet írni — gondolta.) Már fogalmazta is magában: „. . . A minap kétezer forintért vásároltam egy Rezső elnevezésű íróasztalt, de nevére méltatlannak bizonyult . . .” Nem, nem jó — vetette el ezt a fogalmazást. Még azt hinnék, hogy a Rezső névre méltatlan, holott ő arra célzott, hogy az íróasztal név méltatlan egy ilyen selejthez. Hiába, nem volt kenyere a panaszlevélírás, rendszerint trilógiában gondolkozott.

De nem hagyta magát. Tovább bajmolódott a panaszlevél-szöveggel. „Ha humorista lennék, azt írnám, hogy az íróasztal nem bírta el művem súlyos mondandóját. De hiszen még nem is tartottam a konfliktusnál . . .”

Ámde ezt sem találta méltónak önmagához. (Humorérzék híján, lenézte a humoristákat.) Közben megvilágosodott előtte, hogy a műfajt különben sem megfelelően választotta meg. Szatírát kell írnia erről a témáról, úgyis ködlik valamiféle szimbólum az eset mögött. Rövid kísérletezgetés után azonban ráébredt, hogy a szatírához is humor kell, a humor pedig nem előkelő dolog. Egy gazdasági jellegű hetilapra gondolt ekkor, átlapoz néhány számot, azokból ellesi a gazdasági terminusokat, és kikerekít a dologból valami olyasmit, ami az új gazdaságirányítással hozza kapcsolatba a témát.

Finnyás szépíró-szelleme azonban ettől a területtől is csakhamar elfordult. Valahogy érezte, hogy ez sem az igazi.

Elvi cikket kellene kanyarítanom ebből a . . . ebből a . . .

Nem találván a kellőképpen megbélyegző kifejezést, már-már annyira megdühödött, hogy kishíján szétverte az amúgy-is rombadőlt bútordarabot.

Midőn azonban öklét fenyegetően az íróasztaltetem fölé emelte, felvillant agyában, amit eddig hasztalan keresett, a Téma tökéletes, maradéktalan, célbataláló megformálása. Ilyenformán:

„Íróasztalt venne? Rezső
nevűt vegyen!
A Rezsőn a munka
kitűnően megyen.
Rezső íróasztal elegáns és
olcsó,
Mint a Rezső-asztal nincs
más asztal oly jó!”

Hogy ki ne röpüljön a fejéből, lefeküdt, és a szőnyegen körmölte le a szöveget. Aztán kezét dörzsölve rohant a Hirdetőhöz.

A honoráriumért pedig rendelt a maszeknál egy szép, új íróasztalt.

Péreli Gabriella

RÉBUSZ

42. sz. rejtvényünk megfejtése:

ÉS ÉS ÉS ÉS EDD NE NE NE NE NE

Eddig és ne tovább

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Herczog Lajos, Budapest VII., Hutyra F. u. 6/8.
Füredi Ferencné, Budapest I., Logodi u. 14.
Lénárt Sándor, Budapest VIII., Szerdahelyi u. 8.

44. REJTVÉNYÜNK

(Nagyon nehéz!)

K = H

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb november 8-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

OLIMPIKONOK A DOBOGÓN

CÉLLÖVŐK

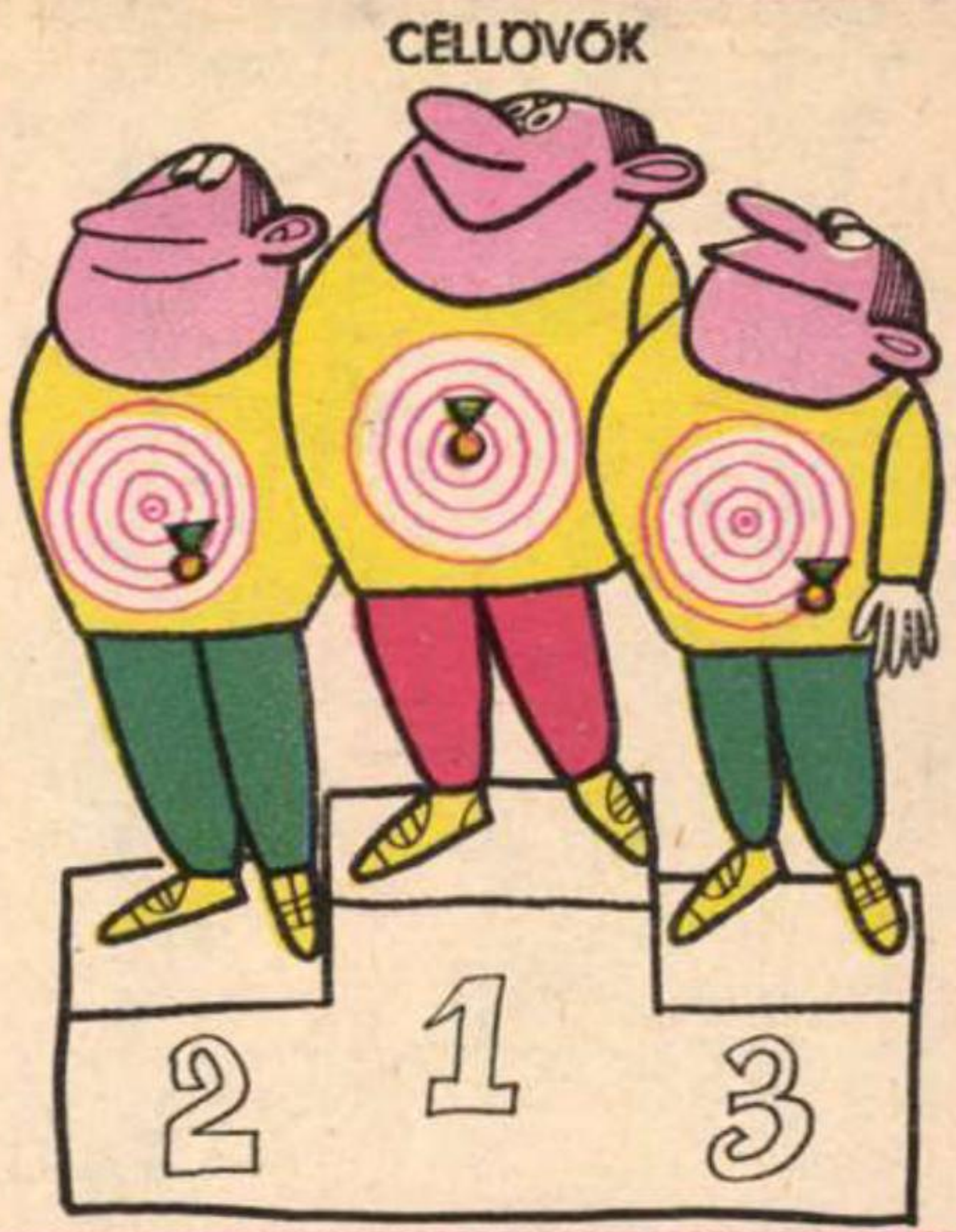

LOVASOK

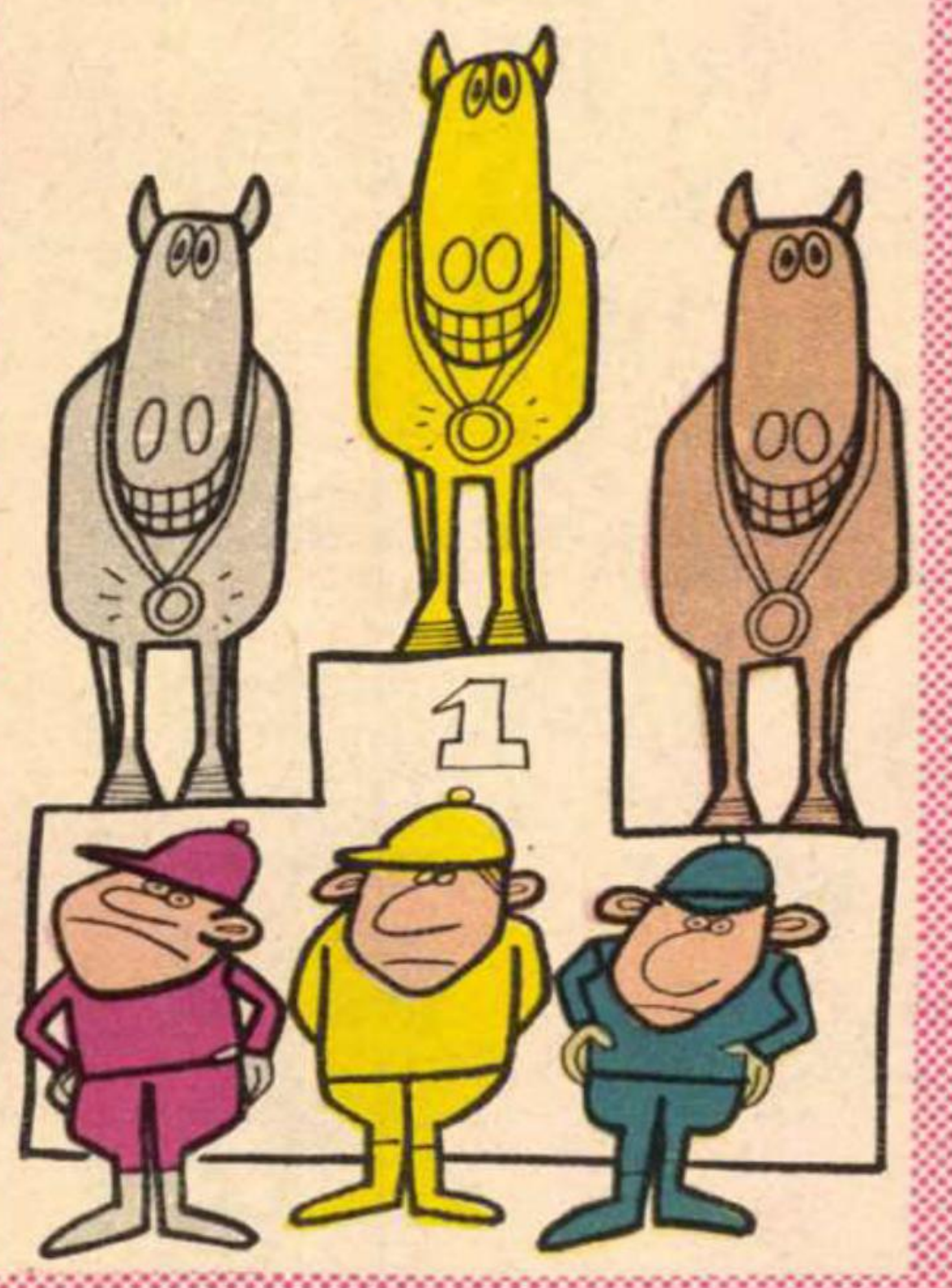

MAGASUGRÓK

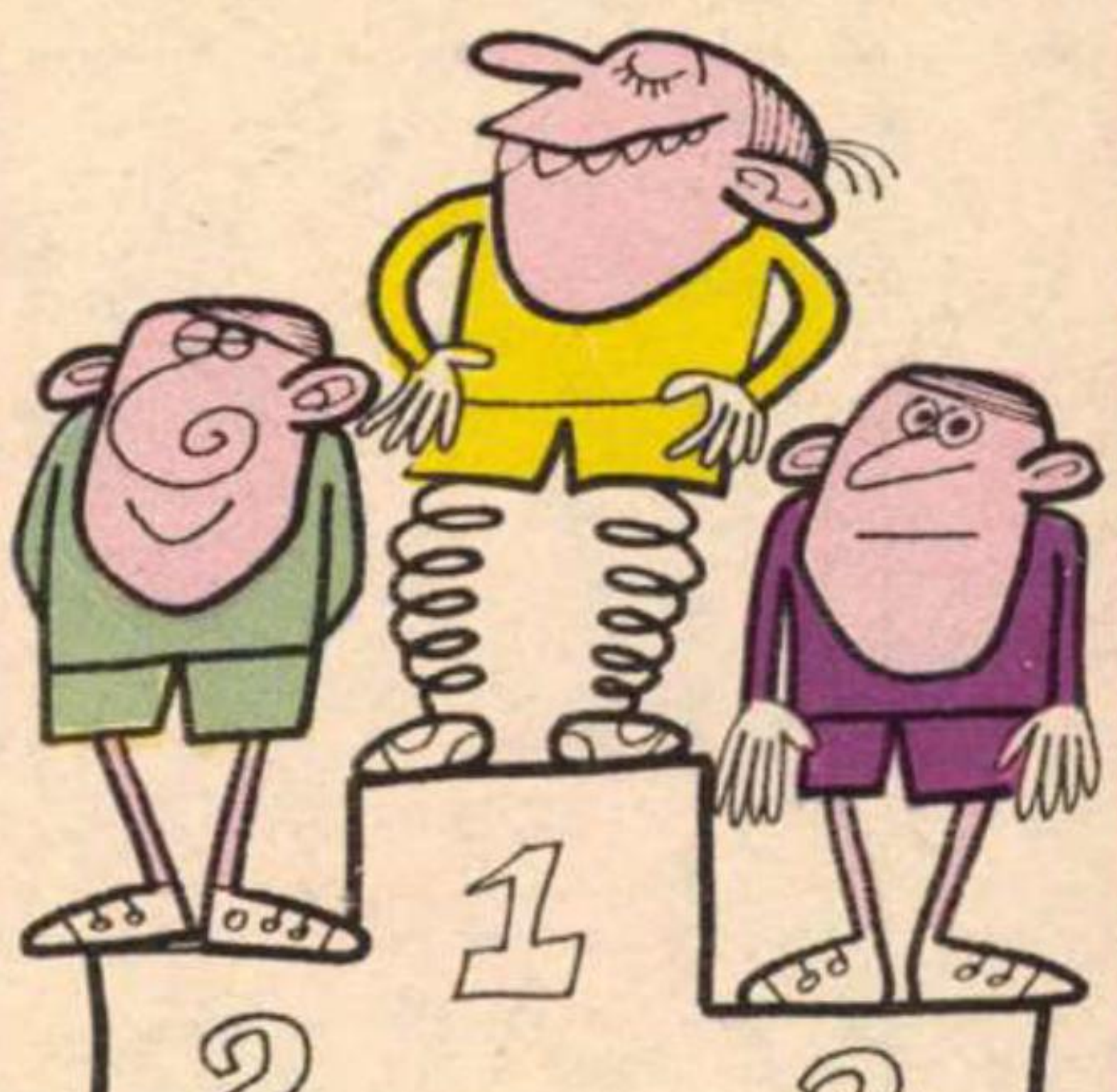

KOSARASOK

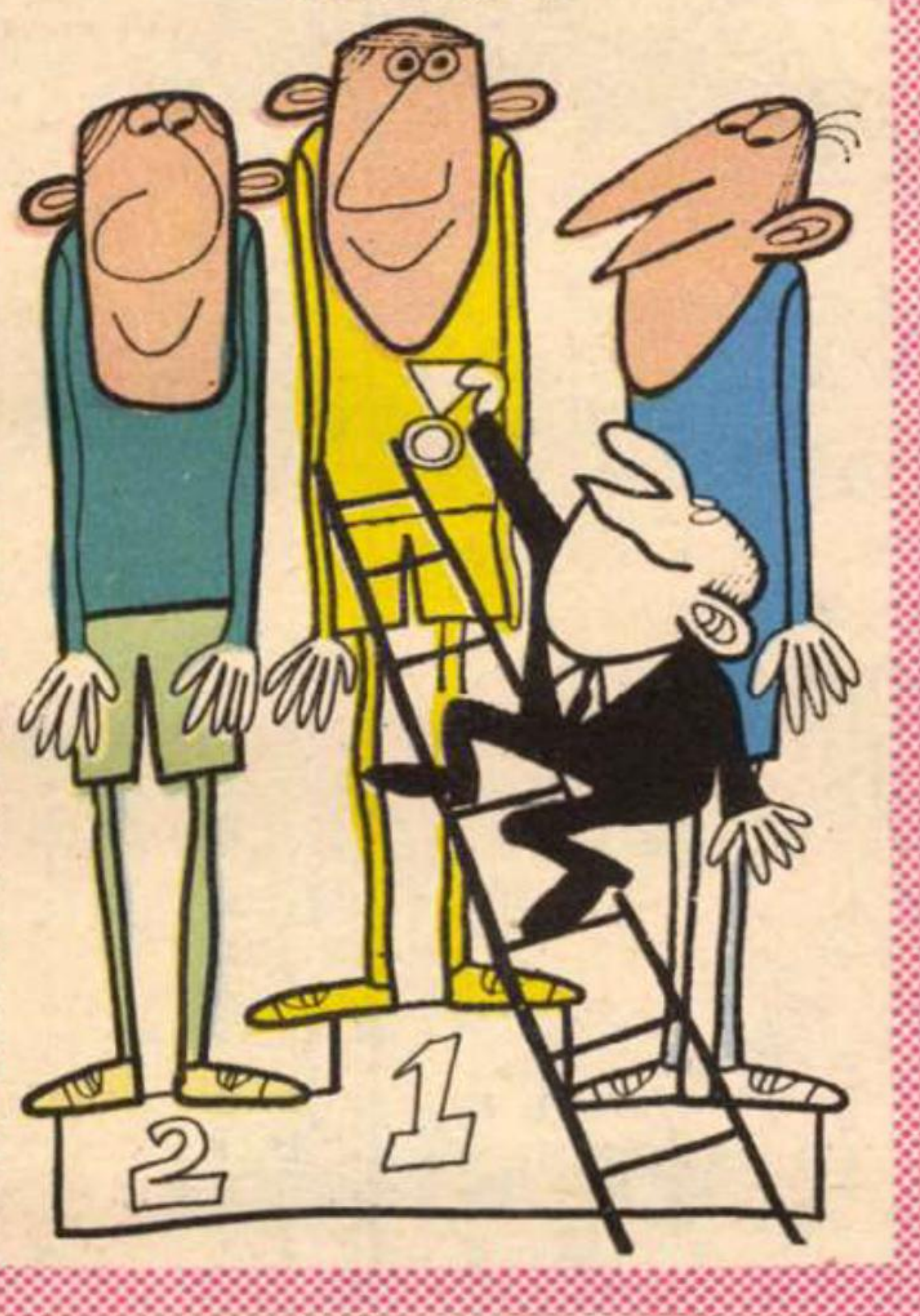

VÍZILABDÁZÓK

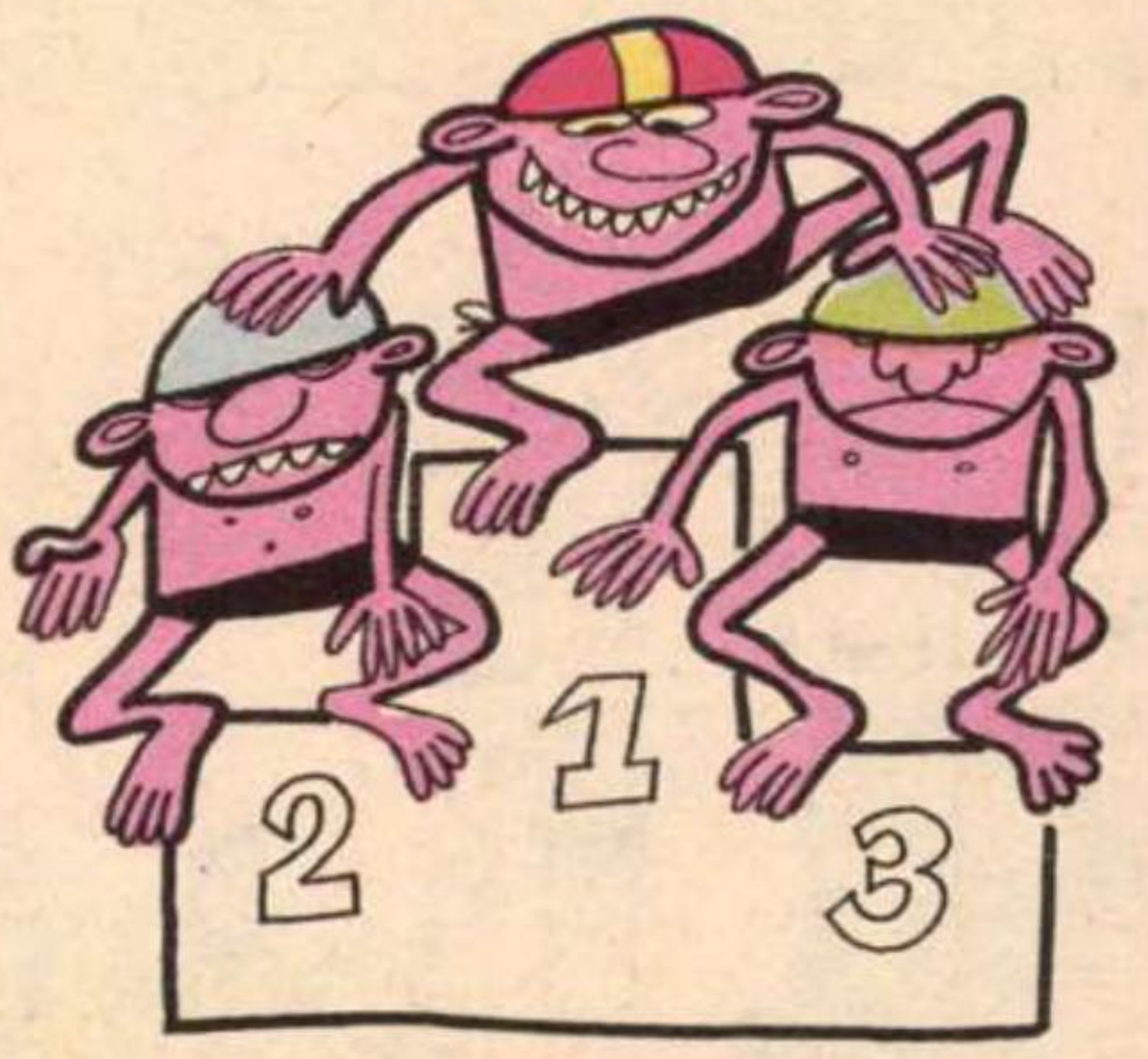

SÚLYEMELŐK

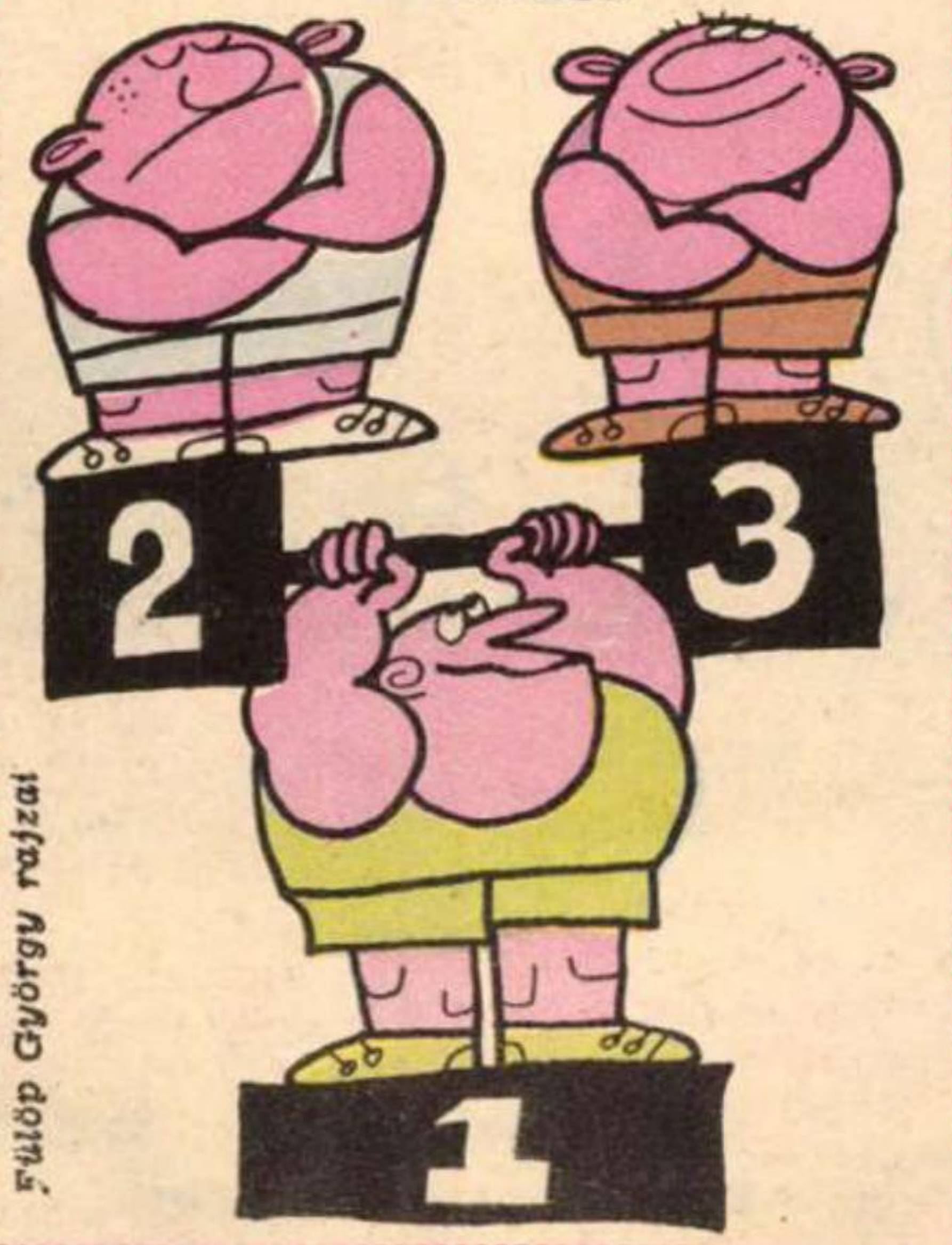

Fülöp György rajzai

MARATONI FUTÓK

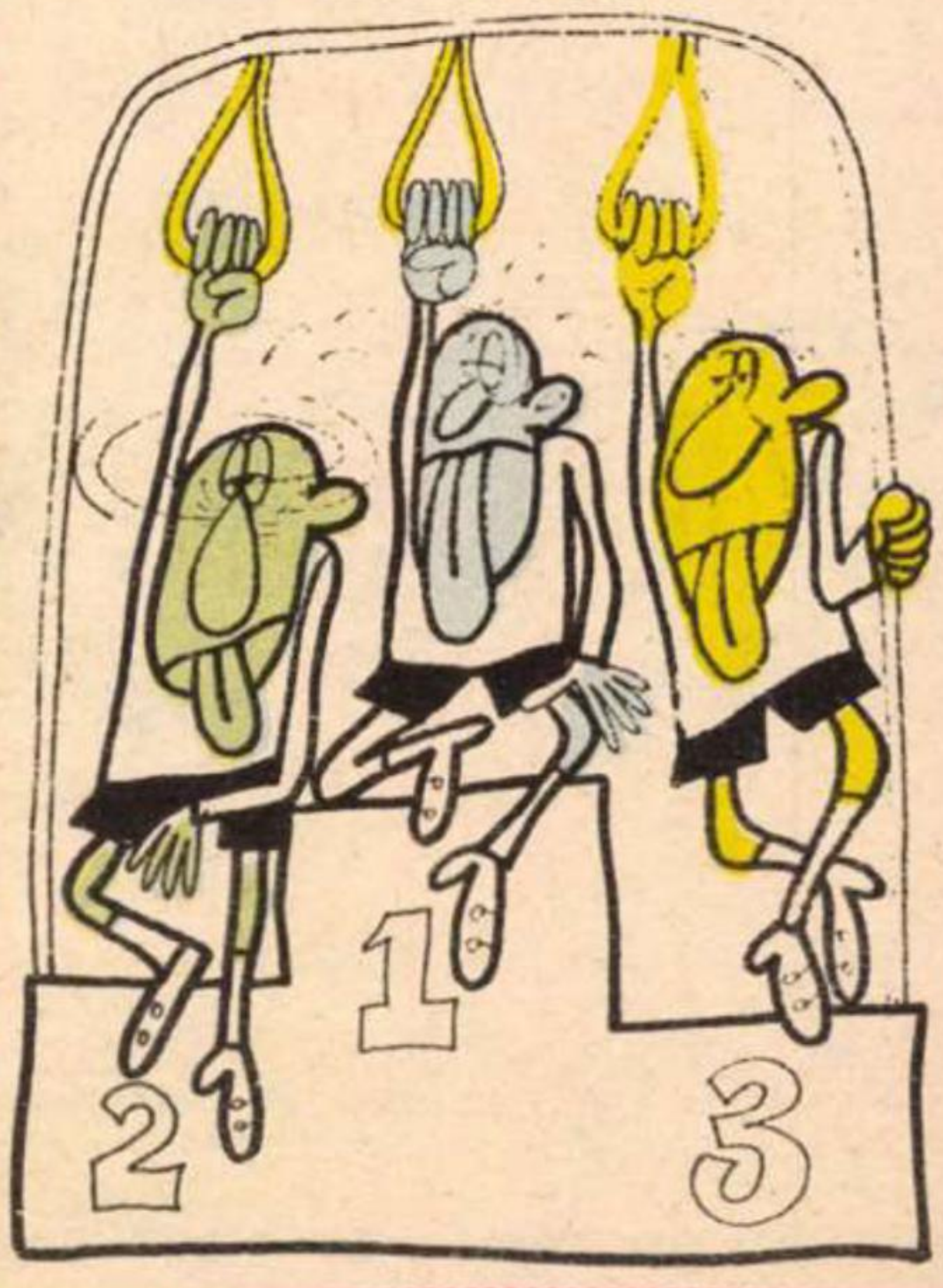

KATEDRÁK

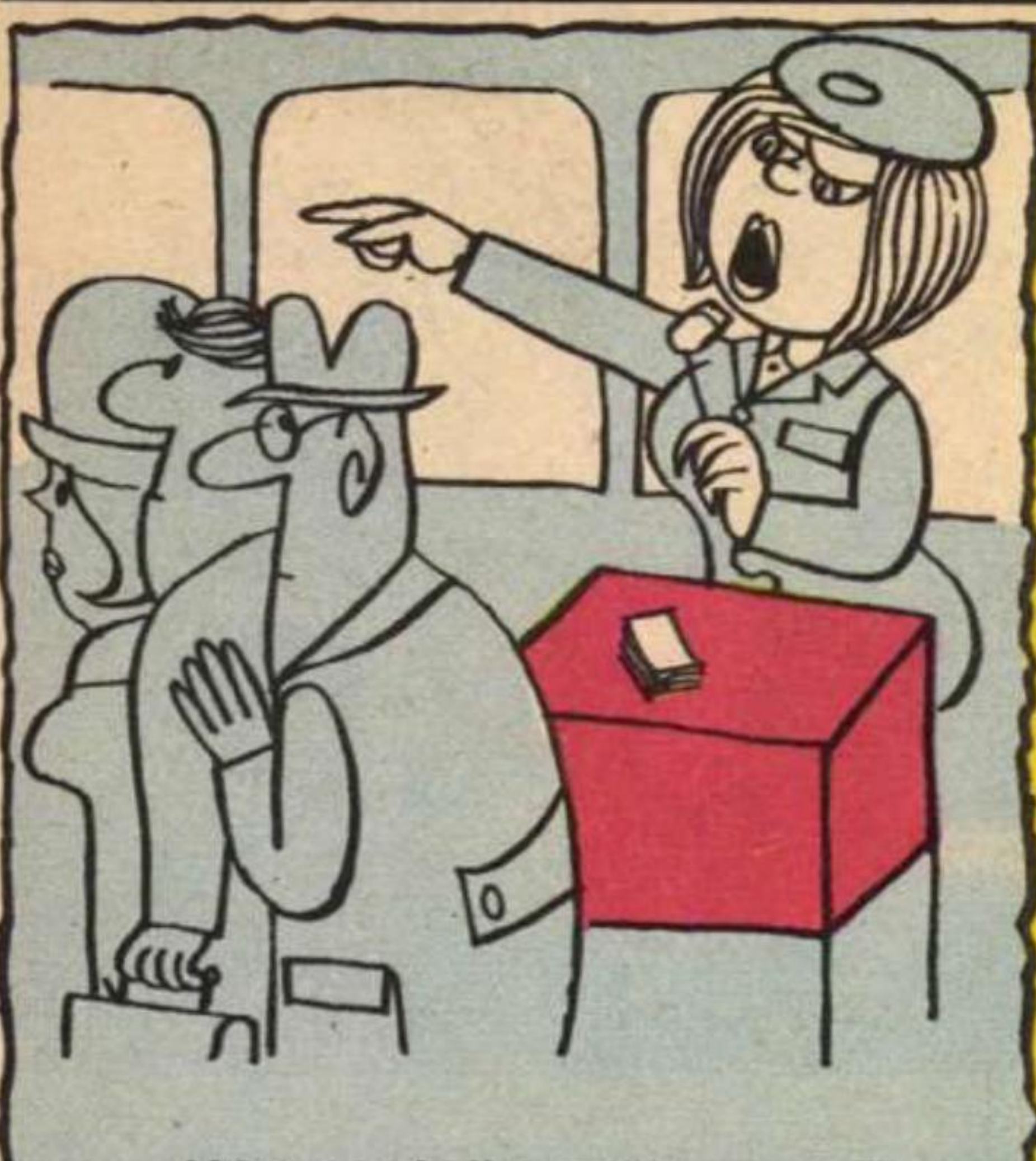

– Hányszor kell ismételnem, amíg megtanulják, hogy szabadon kell hagyni az átjárót!

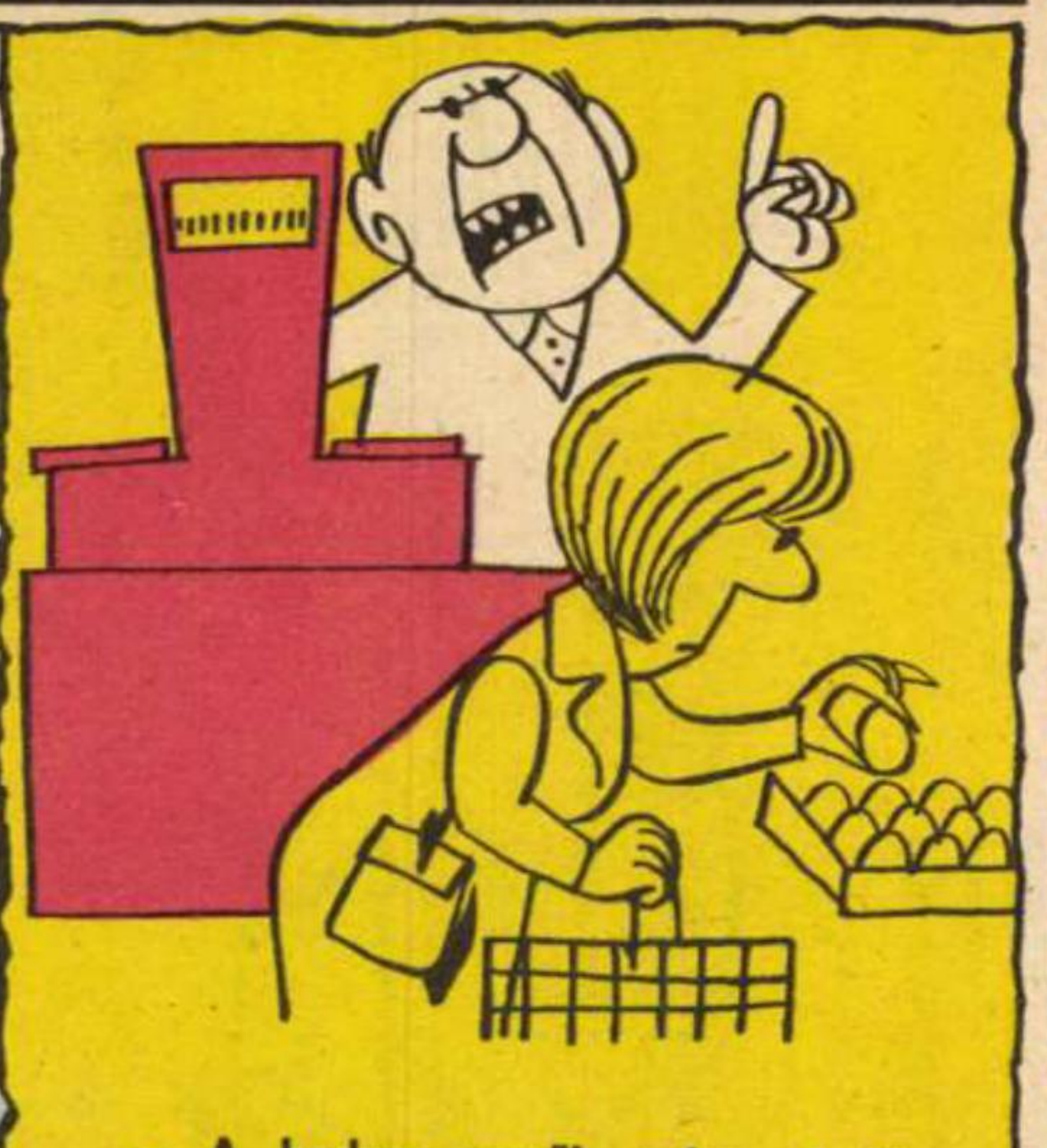

– A kedves vevők még mindig nem tanulták meg, hogy nem válogatunk a tojásban?!

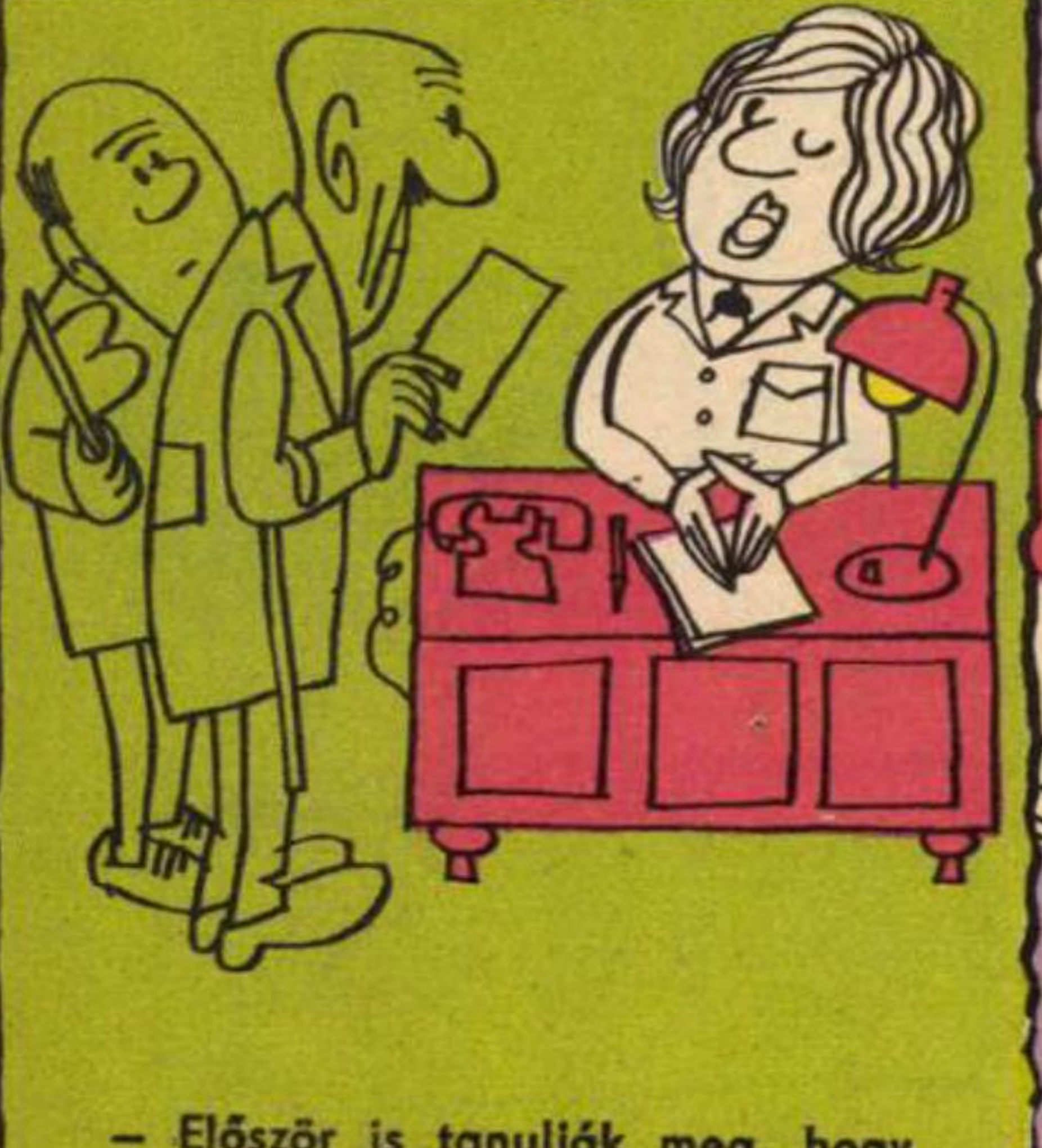

– Először is tanulják meg, hogy minden hivatalban van egy tudakozó . . .

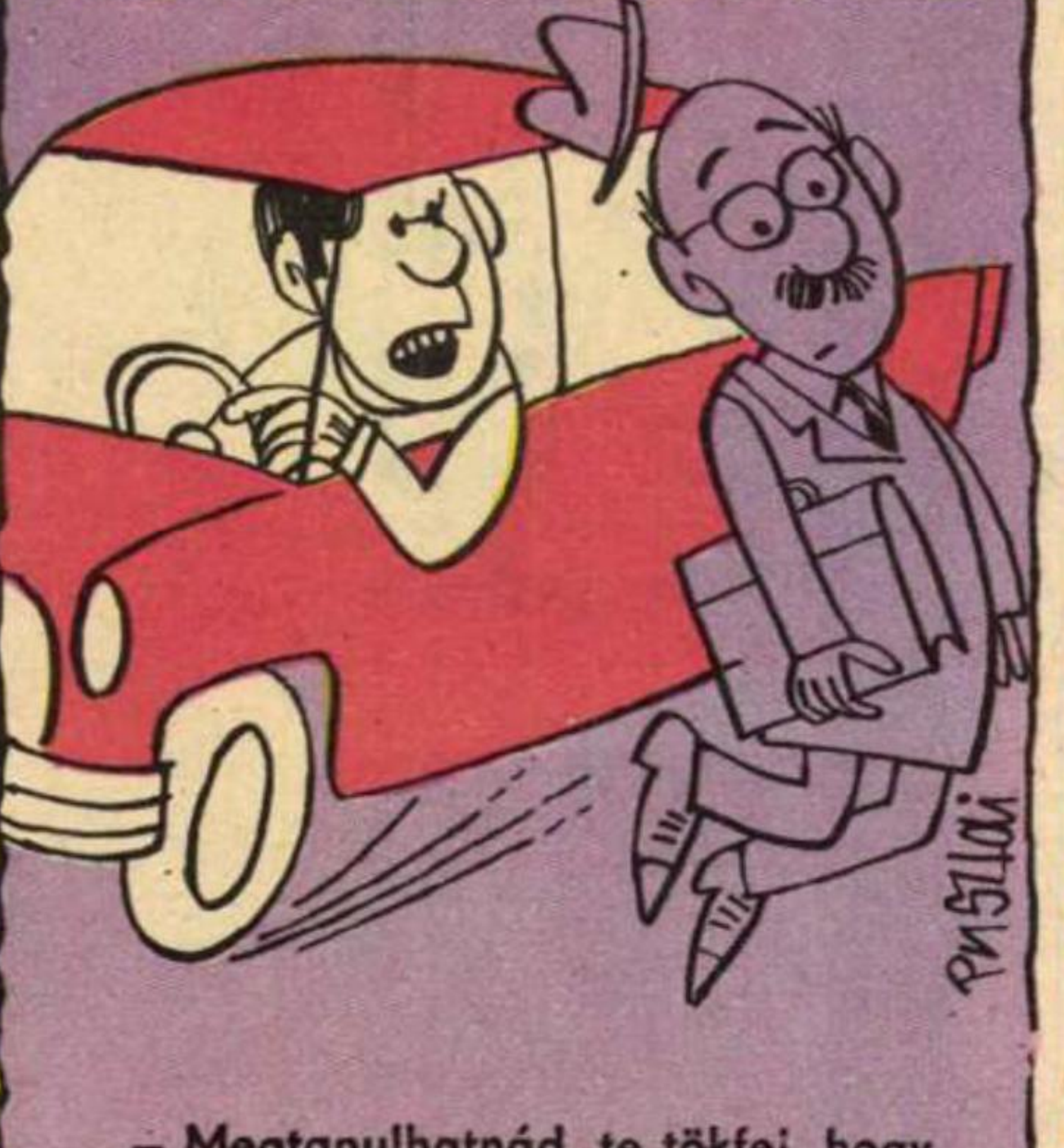

– Megtanulhatnád, te tökfej, hogy az úttest nem játszótér!

Pusztai Pál rajzai

AGGODALOM

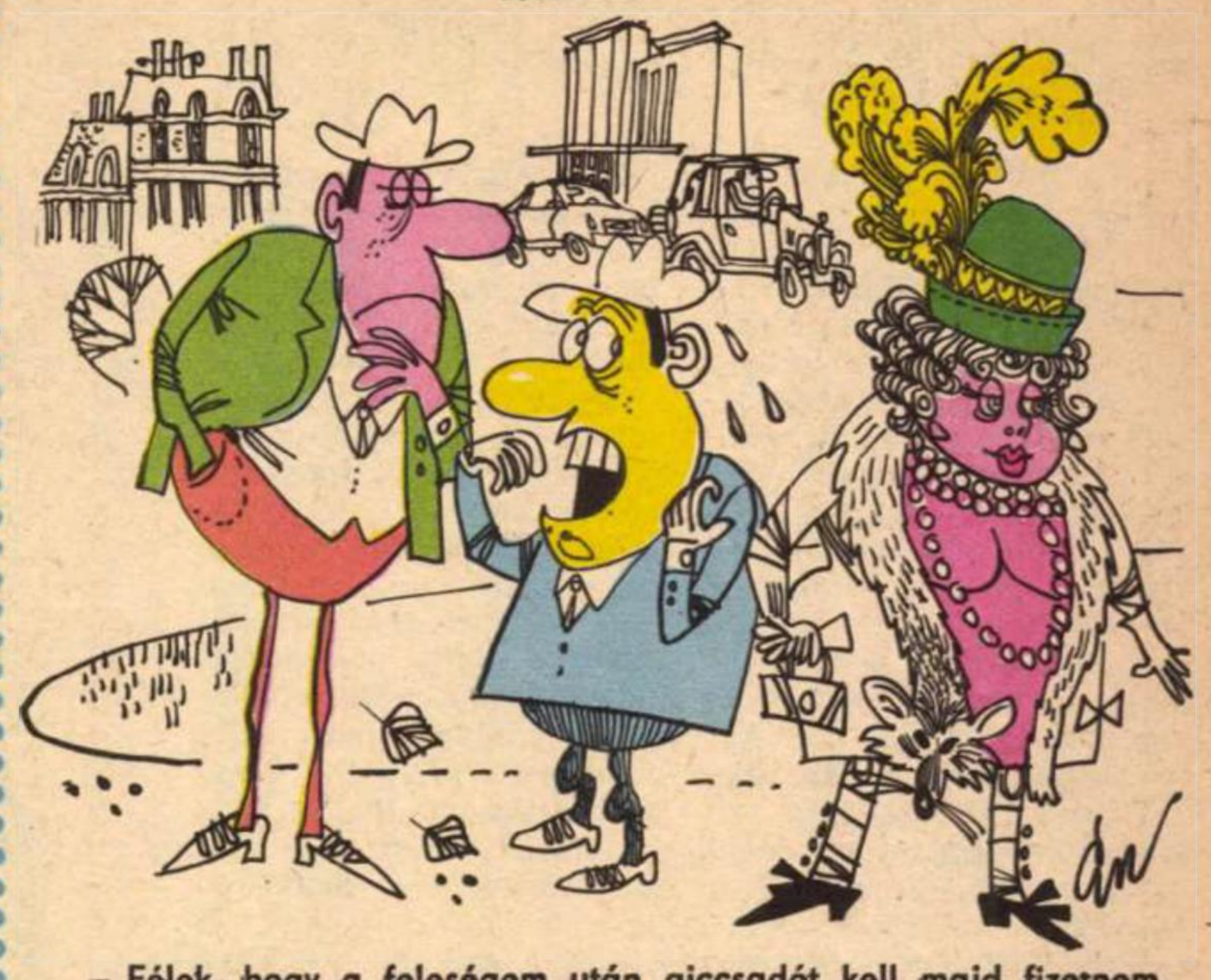

– Félek, hogy a feleségem után giccsadót kell majd fizetnem.

MAI BÚCSÚLEVÉL

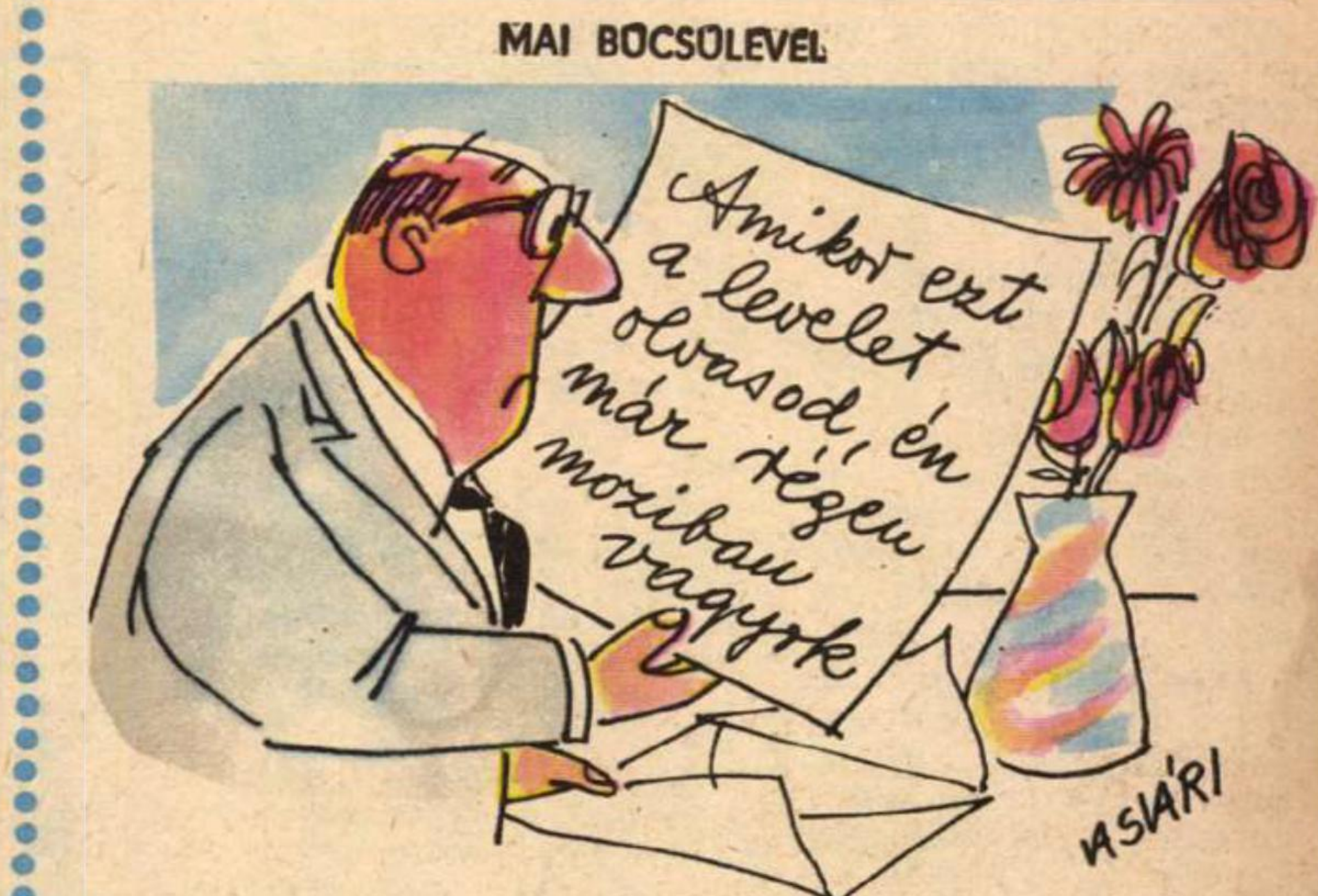
Amikor ezt
a levelet
olvasod, én
már régen
moziban
vagyok
VASVÁRI

IZGALMAS BŰNÜGYI TÁRGYALÁS

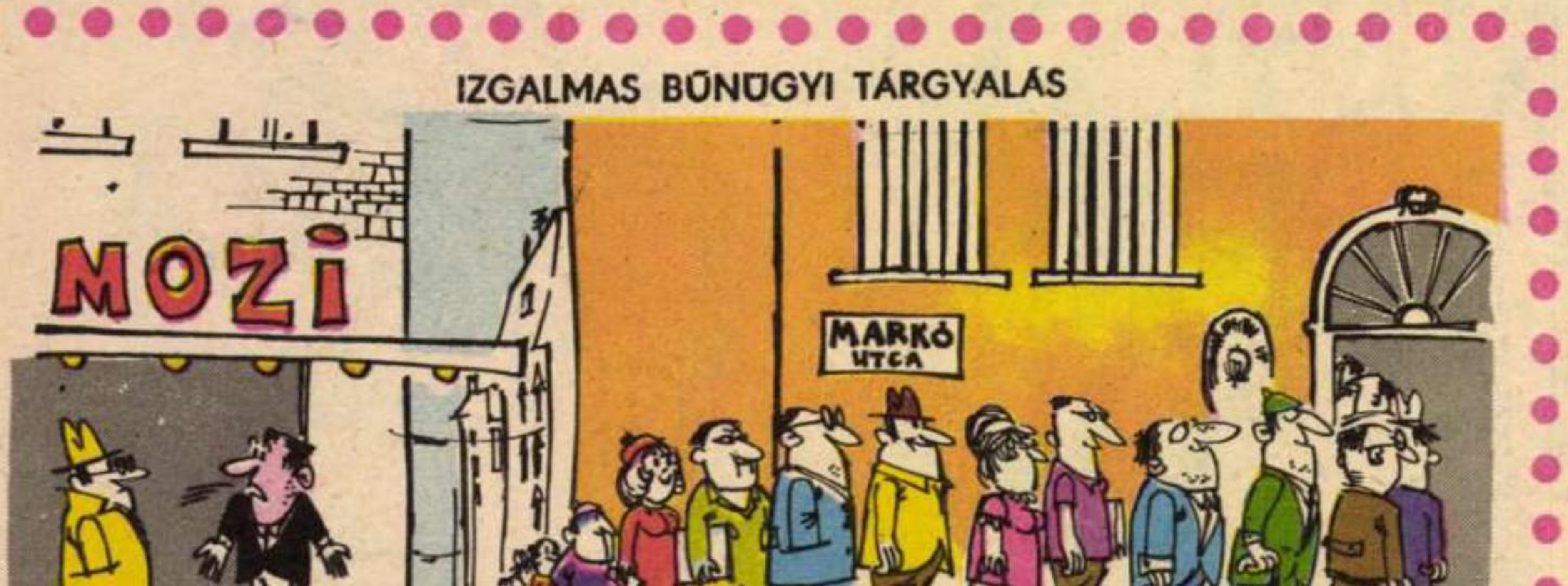
MOZI
MARKÓ UTCA
Barát

– Hova lettek a mozilátogatók?

NÁSZÚT

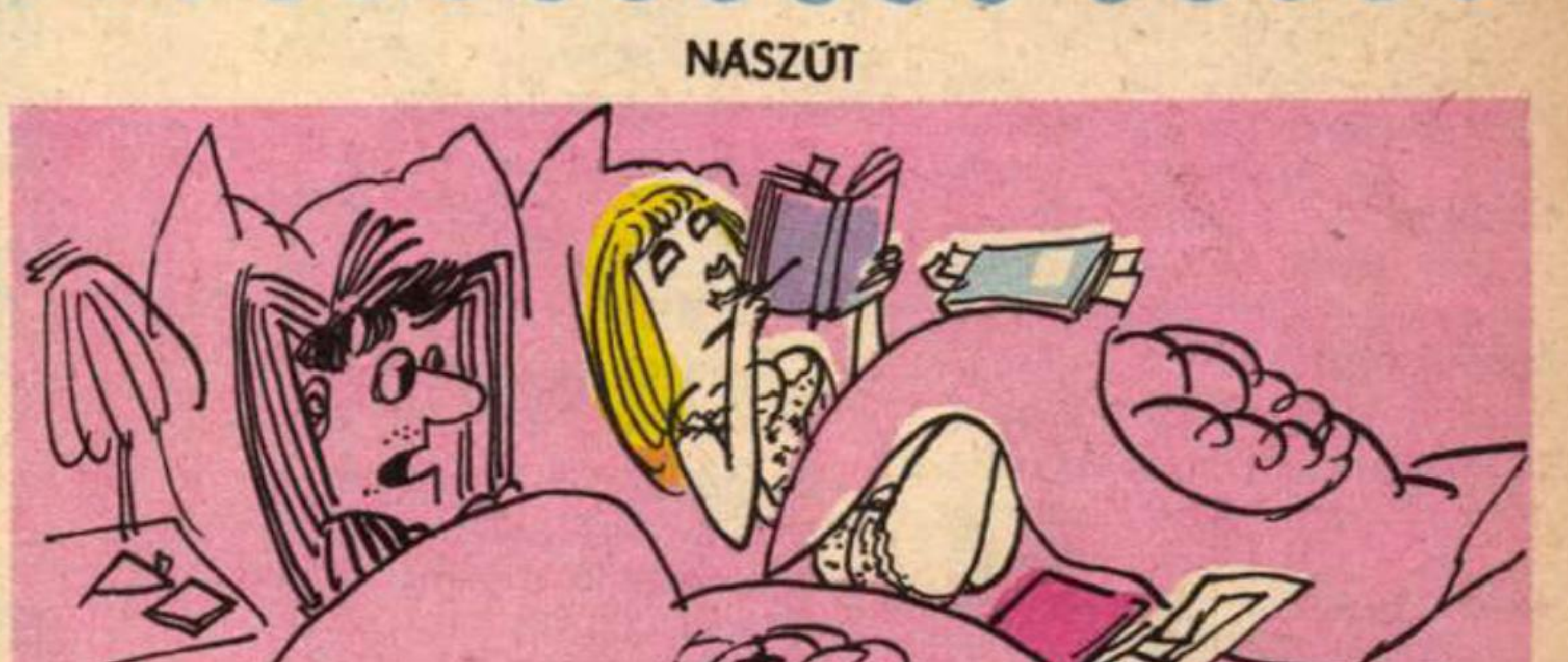

– Ha ezt tudom, csak a vizsgáid után veszlek el.

AUTÓKELLÉKEK

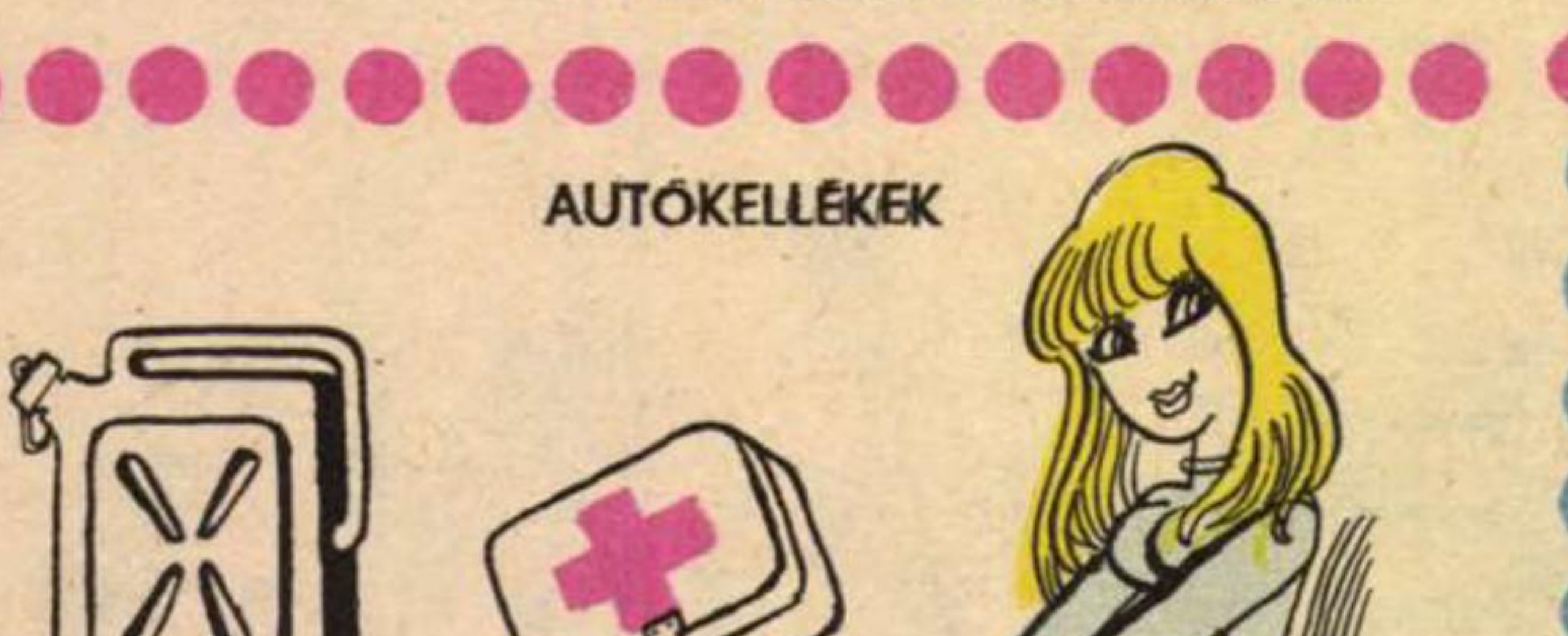

FAKÍROK

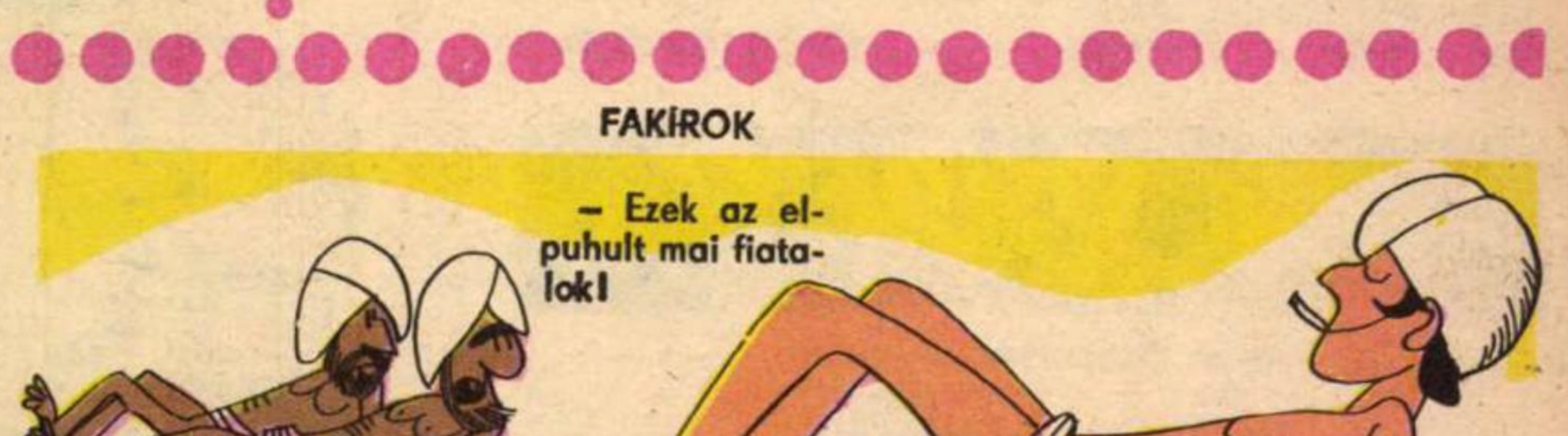

– Ezek az elpuhult mai fiatalok!

SVÉD ACÉL
FIGARO
SVÉD ACÉL
TENKES
SVÉD ACÉL
DIADAL

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta – **INDEX: 25.504**
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában – 68.04676/2 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – F. v.: Bolgár Imre